

Antalya Erünal Sosyal Bilimler Lisesi

BİR ŞİİR BİR ÖYKÜ

Nisan 2016, ANTALYA

“BİR ŞİİR BİR ÖYKÜ”

Antalya Erünal Sosyal Bilimler Lisesi Adına

Sahibi

Özgür UYGUR

Okul Müdürü

Hazırlayanlar

Bülent DEMİRCİN

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Mustafa YAĞARKAR

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Eser İnceleme Komisyonu

Mehmet Cavit KOTANLI

Müdür Yardımcısı-İngilizce Öğretmeni

Nilgün ŞAHİN AKTAŞ

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Selmin GÜNAY

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

İletişim

Antalya Erünal Sosyal Bilimler Lisesi

Adres : Yeşilbayır Mahallesi Namık Kemal Bulvarı No: 35

Döşemealtı-ANTALYA

Telefon: 0-242 - 443 19 29 / 0-242 - 443 19 30

Belgegeçer:0-242 – 443 19 42

E-posta adresi: 969464@meb.k12.tr

<http://antalyaerunalsbl.meb.k12.tr/>

HAYIRSEVERİMİZ ERGÜN ERÜNAL

1932 Yılında Kadıköy-Suadiye’de doğdu. İlköğrenimini Erenköy 38.İlkokulda (1943–1951), Liseyi Saint-Joseph de tamamladı (1943–1951). İstanbul Teknik Üniversitesi İnşaat Fakültesini (1951–1956) bitirdi. 1960 yılına kadar Taşeron-Müteahhit olarak çalıştı.1960-1961 yıllarında Paris, Ecole National des ponts et chaussees de ön gerilimli beton ihtisası yaptı ve Fransa’da A.S.T.E.F. Stajyeri olarak muhtelif şantiyelerde çalıştı. 1961-1964 yıllarında Almanya’da değişik alanlarda çalıştı. 1964’de Bekol Kollektif Şti.’ni 2 sınıf arkadaşı ile kurdular. Merbalit sun’i mermer tesisini işletirken muhtelif yol ve köprü işleri yaptılar. 1974 ‘de Orman Yüksek Müh. İkbal Şenol ile evlendi ve Uludağ’da Ergün Otel, Teleski, Kafeterya işletmeleri ile turizm işletmeciliğine başladı. 1983 de de Antalya Beldibi’nde Erman Turizmi işletmeye açtı. 1992 de Uludağ Tesislerini devrederek Antalya’ya yerleşti. 1993 de Ayer Tarımı kurarak Türkiye’de ilk bilgisayar donanımlı yüksek teknoloji ekipmanlı seracılığı başlattı.

Hayatı boyunca kazandıklarını Antalya İl Milli Eğitim Müdürümüz Sayın Osman Nuri GÜLAY’ın teşvikiyle Döşemealtı-Yeşilbayır mevkiinde yaptırdığı Erünal Sosyal Bilimler Lisesi’ne harcayan, öğrencilerin “Ergün Dedesi” Sayın Ergün ERÜNAL ve kıymetli eşleri Sayın İkbal ERÜNAL halen okuldaki çalışmalarını yakından takip ediyor.

Sosyal Bilimler Lisesi'nin bir parçası olmak; edebiyatın, sanatın, kültürün ve sporun bir aynası olmaktır. Hayatı yaşamak, paylaşmaktır edebiyat aslında!

Yaşantılar insana güç verir, aldığı nefesin hakkını vermektir insan!

Bu eser öğrencilerimizin kaleme aktığı, beyaz sayfalara duygular bıraktığı bir şaheserdir. Özellikle öğrencilerimizin ileride dönüp baktıklarından “Ben bunu başardım!” diye hissedeceği ve bundan güç alacağı; gururlu bir şekilde kendini takdim edeceği bir projedir.

Edebiyat, sanatların sahnesidir, bu sahnede yer alan öğrencilerime ve onları bu sahnede yüreklendiren öğretmenlerimize ve emeği geçen herkese teşekkür ederim.

dört.dört.ikibinonaltı

“Çok ıssızdı

Sağlam ve kusursuzdu

...

Ne siyah ne de mavi

O aslında beyaz'dı!

Buluta çalardı sesi; kokardı kelimeleri

...

Ne yalnızdı

Ne kırmızı

Sade

...

Keskin sarısı güç katıyordu sesine

Hiç duymuyordu, koşuyordu...”

Özgür UYGUR

Okul Müdürü

SUNUŞ

Hitabet ve kitabet odaklı, kitabetin hitabete kuvvet verdiği bir alandır, edebiyat. Yeni neslin kitap satın alma konusunda eski dönemlerin çok çok önünde, ancak sosyal platformlara müptela, sağını solundan ayırt etmek için bile teknolojiye mahkûm olduğu-bizce-gerçek okumanın inceliklerinden mahrum, yüzeysel sınırlarda dolaştığı bir asır yaşamaktayız.

Her şeye rağmen ümidin, bir şeyler ortaya koymanın yegâne anahtarı olması ve çalışmayı ibadet sayan inancımızın bizler için teşvik edici rolü, Erünal Sosyal Bilimler Lisesi öğretmen ve öğrencilerinin, arı misali, yaptığı işten zevk alan bir çalışmayla, 2016 Nisanında, sizlerin karşısına çıkmalarına kuvvet ve cesaret vermiştir.

Kimi kitapların sunuş kısımlarının, içerikle ilgili ilkeler, mazeret ve teşekkürlerle dolu sayfalar hâlinde bir yönlendirme yumağına dönüştüğü günümüzde, biz böyle bir yolu irade etmeyeceğiz. “Sözün güzelliği kısalığındadır.” kaidesine uyacağız. Okuyucularımızdan tek beklentimiz, şiir ve öykülerdeki etkilenme, özenme ve öykünmeleri, yazma yolculuğundaki gençlerin birer kusuru olarak görmek yerine, merdivenin birinci basamağına çıkmaya çalışırken zihni her türlü etkiye açık, emekleme devresini yaşayan ya da birinci basamağına çıkmayı başarmış gençlerin, samimî edebiyat hevesleri olarak değerlendirmeleridir.

Çalışmamızın başka çalışmalara ilham vermesi temennisiyle...

Bülent DEMİRCİN – Mustafa YAĞARKAR

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenleri

İÇİNDEKİLER

- SUNUŞ
- BEYAZ BIYIK
- YEKPARE GENİŞ BİR AN
- BİN PARÇA UMUTLA
- KUYUMCUNUN ÇIRAĞI
- ELVEDA
- ÖTELERDEN BİR NEFES
- KADAR
- AYDINLIKTAKİ KARANLIK
- SESSİZ KADIN
- HAYATIM(N)A DOKUNAN AŞK
- SADECE SEN
- TELAŞIM ONUN İÇİN
- BU VATAN
- YENİ FİLİZLENMİŞ BİR OT GİBİ OL
- GÖZYAŞI BOYASI
- HERKES Mİ HERKESLEŞİR?
- KADER
- YIRTIK PABUÇLAR
- ŞEHİT ANNESİNİN FERYADI
- YAŞAM
- İZ
- UYANIŞ
- KAÇINCI BU
- YANLIŞA KAÇIŞ
- YANILSAMA
- UMUT
- SENSİZE KAÇIŞ
- AĞLAMANI İSTEMEZDİ
- SEN BENİM
- TEK BİR AN
- BABA
- KALBİM HEP SENİNLE
- SAĞ OLUNMUYOR
- KAÇIŞ
- CANIM ANNEM
- GEÇMİŞE KAVUŞMA ARZUSU
- YAĞMUR
- DÖNÜŞMEYİ BECEREN HİSLER
- GECE VE KADIN
- ÖZDEN YALIM (ŞİİR)
- AYŞEGÜL ADİLE AKÇA (ÖYKÜ)
- NAİM YAMAK(ŞİİR)
- ENGİN OKAN ÇETİN(ÖYKÜ)
- KÜBRA BEKKİ(ŞİİR)
- ZÜHRE SALAZ(ÖYKÜ)
- MELİSA POLATER(ŞİİR)
- ELİF NUR KÜÇÜKÇAKAL(ÖYKÜ)
- YEŞİM ŞAŞİHÜSEYİNOĞLU(ŞİİR)
- SEVCAN ÖZEL(ÖYKÜ)
- AYŞE AKBAŞ(ŞİİR)
- ASYA NUR YILMAZ(ÖYKÜ)
- ALEYNA KAYABAL(ŞİİR)
- İBRAHİM ATAK ÇEK(ÖYKÜ)
- ASUDE ÇEHRELİ(ŞİİR)
- İREM YAREN YAKAN(ÖYKÜ)
- RÜVEYDA DEDEOĞLU(ŞİİR)
- FATMA SULTAN ACAR(ÖYKÜ)
- AYŞE KAYSERİ(ŞİİR)
- BİLGE SU BENLİ(ÖYKÜ)
- SULTAN ŞİMŞEK(ŞİİR)
- SEMANUR AK(ÖYKÜ)
- NAİM YAMAK(ŞİİR)
- ALİHAN ÖZTÜRK(ÖYKÜ)
- SEVCAN ÖZEL(ŞİİR)
- GÜLBEDİ BERRA SERT(ÖYKÜ)
- RÜVEYDA DEDEOĞLU(ŞİİR)
- SENA OKUTAN(ÖYKÜ)
- Ö.Y.(ŞİİR)
- BELEMİR AKSAY(ÖYKÜ)
- FADİME BAŞYİĞİT(ŞİİR)
- AYŞE CEYDA ÜLKÜDÜR(ÖYKÜ)
- KÜBRA BEKKİ(ŞİİR)
- VOLKAN BAYRAKTAR(ÖYKÜ)
- AYŞENUR KORKMAZ(ŞİİR)
- ECENUR BİLDİRİCİ(ÖYKÜ)
- GÜLNUR KARPUZ(ŞİİR)
- NİL ECE AKIN(ÖYKÜ)
- ASUDE ÇEHRELİ(ŞİİR)

- LİMONATA
- KARAMSAR GECELER
- BÜYÜK KARAR
- UÇURTMALAR
- MAHKÛM
- SEN
- ARINMIŞ RUHLAR
- DİNLE BENİ
- KADERİN AĞLARI
- BU KENTTE
- BAZI RÜYALAR TESADÜF DEĞİLDİR
- SANA DEĞİL
- GÖRMEK İSTEDİĞİM GİBİ
- MAZİDE GÜNEŞ
- İKİZ DUYGULARIN AŞK İTİRAFI
- ANNEM
- HEREKDOT'UN SIRRI
- DURAĞAN YOL
- SABAH OLA HAYROLA
- GİZLİ DENİZLERİM
- BABAM GİBİ OLMAK
- ZORLU İMTİHAN
- HAYAT BOYAR GÖZLERİNİ OLMAYAN RENKLERİNE
- KİMSESİZ
- YARIM KALAN SEN SAYFALARI
- MEZARLIKTA BAŞLAYAN YAŞAM
- FIRAT KAYA(ÖYKÜ)
- AYŞE AKBAŞ(ŞİİR)
- HİLAL KAKIŞIM(ÖYKÜ)
- ZEYNEP EKİCİ(ŞİİR)
- DUYGU ERKUŞ(ÖYKÜ)
- İPEK NUR AYBEK(ŞİİR)
- NAİM YAMAK(ÖYKÜ)
- SEVCAN ÖZEL(ŞİİR)
- ESRA BOLATKOL(ÖYKÜ)
- NAİM YAMAK(ŞİİR)
- HATİCE NUR ACAR(ÖYKÜ)
- NAİM YAMAK(ŞİİR)
- TUĞÇE AKGÖL(ÖYKÜ)
- SEVCAN ÖZEL(ŞİİR)
- FEYZA NUR ERŞİN(ÖYKÜ)
- MELİSA POLATER(ŞİİR)
- MUSTAFA ALİ UĞUZ(ÖYKÜ)
- SEVCAN ÖZEL(ŞİİR)
- ALPER OKŞAR(ÖYKÜ)
- NAİM YAMAK(ŞİİR)
- AYŞEGÜL ÇATLIOĞLU(ÖYKÜ)
- MELİSA KORKMAZ(ÖYKÜ)
- İREM ÖZBEK(ÖYKÜ)
- KÜBRA ŞEKER(ÖYKÜ)
- BİLGE COŞKUN(ÖYKÜ)
- EDA GÜLER(ÖYKÜ)

BEYAZ BIYIK

Bir ballı süt bir de ekmek
Baba kokusuyla dalmak uykuya
Anne öpücükleriyle uyanmak
Çocuk olmak ya da hep
Çocuk olduğun günleri saymak
Kedilerin mırıltısı poşetlerin hışırtısı

Ve senin özlemin
Her şiirde adı geçmek zorunda olan sen
Aynalara yüzümü çeviren sen
Gözyaşlarımdan ne istersin ki sen

Yorganın altında hıçkırıklarıyla uyuyan çocuk
Çek yorganı başından
Bil ki en güzel şeydir şu dünyada ağlamak
Gözyaşların ayna olur bakışlarına
Umut olur yarınlarına
Temizler seni ve çevrendekileri

Ağlarken bir fotoğrafını çek mesela
Güldükçe aç bak o fotoğrafa
Bak ki gülerken de şükredesin
Bak ki ağlarken ki kadar samimi ol dualarında

Rahman seni duyar seni sever üzülme çocuk
Annen değil miydi seni her akşam ‘’hu hu’’ larla uyutan?

Resmini çiz hayallerinin
Zihnini elinden daha iyi bir ressam
O ressama teşekkür et
Çünkü o sana umut ışığını yakan

Ballı süt ve taze ekmek
Bir de süttten kalma beyaz bıyık dudağında

‘‘Anlıyorum. Ama ben mutlaka uğrayacağım bugün. Yine de teşekkürler.’’

‘‘Yani o zaman... Şey işte... Biliyorsunuz ki yarın...’’

‘‘Biliyorum. Birkaç düzeltme kaldı sadece. Kuşkunuz olmasın.’’

‘‘Pekâlâ, kendinize iyi bakın.’’

Ne mana yoksunu bir veda idi bu böyle! Sandalyesi çekilmişlerin sallanan ayakları kadar soğuk... Kuyular kadar korkak... Banyo ördekleri kadar yapmacıktı kuşkusuz...

‘‘İyi günler’’

Yalan ne tuhaf şeydi. En dürüstlerin ağzındaydı nedense hep. Onuncu köyünden kovulmak üzere olan Ece Hanım’ın da yapacağı şey değildi bu. Yapacağı şey değildi ne demekti? Kim yapmam dediği bir şeyi yapmadan giderdi ki buralardan zaten?

Bazen olduğu gibi yaşamak, geldiği gibi konuşmak, gittiği gibi davranmak lazımdı. Çıkıp gitmeliydi çoktan mesela şu an.

Konuya Dönelim!

...

Soğuk bir aralık akşamı zavallı kız... Zavallı kız...

ZAVALLI KIZ KALIN DUVARLAR ARDINDA KİBRTLE ISINIYOR
OLAMAZDI ELBETTE!

...

Ilık bir ilkbahar günü genç adam... Genç adam...

KÜÇÜK KIZI VE BÜYÜK ANNESİNİ ZALİM KURDUN ELİNDEN
KURTARIYOR DA OLAMAZDI

...

Sıcak bir Ağustos günü şımarık prenses altın topuyla oynuyor olabilirdi ama değil mi?

Hayır! BU DA OLAMAZDI

...

Önce söz vardı ise SON gelmişti.

Bu girişle gelen prangalardan kurtulmuşluk hissi yerini o kelimenin feci derecede rahatsız edici olan tesirine bıraktı.

SON

Bacaklarını karnına çekerek uzandı bir süre. Bu düşünceden sıyrılmak ile cümleyi silmek arasında gitti geldi.

Defteri çöpe atmayı yeğledi sonunda. Ve yaptı da.

Öyleyse sil baştan:

Kırmızı gömlekli kız yılbaşı sarhoşluğuyla ceketini evde unuttuğu için Saint Petersburg sokaklarında titreyerek yürürken genç bir amca gördü. Birbirinden güzel ve bir o kadar da güven verici ceketler satan bu genç amca kızın zihninde bir anda tek buluttan çift başlı şimşekler çakmasına neden oldu. Bir sorun, iki çözüm!

İçi yünlü, az şişkince ve asker yeşili olanı çarçabuk seçti. Parasını öder ödemez de üstüne geçiriverdi. Ardından sakince düşünmeye koyuldu. Büyük teyzesi gülkurusu ipekli trençkottan mı daha çok hoşlanırdı yoksa bordo rengi kaşmir pardösüden mi?

??*****#2122122122#####2###

Sakince yönettiğini düşündüğü bu ufak karasızlık kısa sürede o anı ele geçirdi ve kız bütün yıldızlar kendisini seyrediyormuş gibi hissetti. Bütün yıldızlar... Bütün yıldızlar... Bu ikileme mi yoksa bütün yıldızlara mı tahammül edemediğini anlayamadan ilerleyecekti ki bir şey fark etti: Bordo rengi kadife trençkot☺

Böylece:

İnsanlar ısınmak için tilkilerin karnını delmekten vazgeçti.

KIT!

...

Çoğu fevri hareketinden sonra olduğu gibi bu kez de Ece Hanım kısa süreli bir rahatlık hissinden sonra "pişmanlık" dinlenme tesislerine ulaştı. Salona geri dönüp kalemi bantla yapıştırmayı düşündü. On beş yaşında kalem kırmamaya ant vermiş olan bu kadın için abartı sayılmazdı bu hareket.

Belki de yanlış bir hayat yaşamıştı-yaşıyordu-. Ağaç kalem olmak istediğinden mi kalemlige uygundu, kalemlige uygun olduğundan mı kalem olmayı seçti bilinmez. Ama bütün bu saçma kurgu ve -artık- boş hayat onun istenci, zihni ve hatalarının ürünüydü. Kalemse yalnızca şamar oğlanı...

Kalem olmak istedi birden. Alabildiğine uçlarda, alabildiğine vakur, alabildiğine masum...

Kaç dakika vardı "Kaleme Giden Yol" gişesinin kapanmasına? Geç miydi?

Geç neydi?

Geçip giderken bütün bu düşünceler zihninden göl üstünde arı tüyü misali, kalem parçalarından birisinin ucunu açmaya başlamıştı çoktan.

Başka bir deyişle, başa döndü:

Yaşlı adam belini hafifçe doğrulttu ve devam etti:

“Ama o zamanlar farklıydı. İnsanlar böyle değil. Dondurma koysan sıcak çikolata olur. Öyle işte...”

AMA BU DA KLİŞE CANIM!

...

Olmuyordu! Olacak olsaydı, hemen şimdi “bir sabah” diye girer, “o zaman” ile işleri kızıştırır, “böylece” sayesinde de her şeyi tatlıya bağlardı.

Ardından da, yarım saat sonra gelecek olan VC276’ya atar kendisini, Seise’ye gelmeden iner, biraz yürür kafasını toparlar, o metruk binanın önüne gelince merdivenleri ikişer ikişer çıkar, meşin kapıyı tıklar, içeri girer, kâğıdı masanın üzerine koyduktan sonra-aslında- oradan hemen giderdi.

Ama olmuyordu.

Ve daha kötüsü olmayanı dahi yazamıyordu artık.

DİNG DAN DON!

Ah! İkinci bir intihar sebebi... Oldu olası nefret ettiği bu kapı ziline elli yıldır nasıl tahammül ettiğine yazar da hayret ediyordu. Ama iyi yanları da vardı bunun. Mesela hiç kimse ikinci kez zile basmak zorunda kalmıyordu. Kolayca ulaşabiliyordu ona insanlar. Belki de sorun buydu. Kolay- ve buna bağlı olarak basitleşmiş- bir hayat.

“İyi günler Ece Hanım. Bakıcımın teyzesi vefat etti de ikizleri birkaç saatliğine size bırakmamın bir mahsuru var mı?”

“Çok iyi olurdu. Ama ben on dakikaya dergiye gidecektim.”

“Hay Allah...”

“Öyleyse izin verin benimle gelsinler. Çok uzak değil biliyorsunuz.”

“Yok canım, ayak bağı olurlar size.”

“Aman be kızım, iş mi sanki yaptığım? Bizimki yaşlılık meşgalesi işte... Hayatın son demleri...”

“Öyle ya...”

“Bırakıyor musun çocukları?”

“Madem öyle beş dakikaya yollarım buraya.”

‘‘Tamam, kızım dikkat et kendine.

‘‘Siz de dikkat edin. Yormayın kendinizi bu afacanlarla çok fazla.’’

Bu kızcağız neden bahsediyordu böyle? Sanki hiç yorgun değilmiş gibi...

Yorgun değildi aslında. Tıpkı ütüden önce herkesin pantolonunun ütülü sayılması gibi aslında o da yorgun değildi. Alışılmışlık değildi bu ama. Yalnızca öyle sayılmışlıktı. Öyle ya, kaç sene önceydi bütün dinlenmişliği, huzuru ve dinç zihniyle uyandığı son sabah?

Tık Tık Tık!

Ha şöyle ☺. En çok da zile boyları yetişmeyen minik yavrucakları seviyordu bu apartmanda.

‘‘Merhaba Ece Teyze’’

‘‘Hoş geldiniz. Aç mısınız?’’

‘‘Hayır, yeni kahvaltı ettik sayılır.’’

‘‘Ne güzel... Siz içeri geçin, ben de çantamı alıp geliyorum.’’

Ne güzeldi ya... Oysa kendisi kahvaltı dahi etmemişti. Akşam yemeği de neydi ki zaten? Ya nohut, ya yoğurttu yıllardır yediği... Sofra kurduğu da yoktu doğru dürüst. Sahi, sofra da kurmuyordu artık. Ne zamandır? Kim bilir ne zamandır...

‘‘Evet, hazır mısınız bakalım?’’

Cevabı beklemeye bile gerek yoktu. Zaten çocuklar hep hazırды. Kocaman katlanabilir dünyaları vardı, hepsinin üstüne bu dünya da tamamen onlara aitti. Etti mi iki dünya?

Hâlbuki yetişkinler öyle miydi? Bir yere giderken muhakkak anahtarlarını almaları gerekirdi. Yoksa kim alırdı onları evine? Hoş, anahtar kullanmaları da bir tuhaftı ya... Cüzdanları da olmazsa olmazlarından birisiydi. Kimse kimseye durduk yere yardım etmezdi. Dünyaları genelde bundan ibaretti. Kimisinin birkaç dönüm arsası, kimisinin dev bir marketler zinciri olsa da hiçbiri dünyanın tamamına sahip değildi.

Otobüsü çok beklemediler bu kez. Malum, öğle saati kim işe giderdi ki? Öğle saati kim ‘‘otobüsle’’ işe gidebilirdi? Hal böyle olunca hiçbir şoför müşteri biriktirme zahmetine girmiyordu. Yine de otobüsün yeterince hızlı gittiği söylenemezdi. Varsın yavaş gitsindi. Her şey yeterince hızlıydı zaten.

‘‘Offfff... çok sıkıldım. Keşke ‘‘ipod’’alsaydık yanımıza. Değil mi Efecan?’’

‘‘Evet ya... Ece Teyze, senin telefonunda oyun var mı?’’

‘‘Telefonum yok ki benim.’’

‘‘Nasıl yani? Hiç sıkılmıyor musun?’’

Elbette sıkılıyordu. Ama telefonsuzluktan değildi tabi. Bu sevimsiz binalar, ufacık dikdörtgenlerin önünde eğilen adamlar, gittikçe daha da grileşen bu şehir, modern çağın mantar gibi çoğalan mabetleriydi canını sıkan. Ama başka bir şey vardı. Hepsinin aksine, bir türlü alışamadığı, yıllardır atmaya uğraştığı bir şey, bir fincan zencefile çekip gidecekmişçesine basit ve eğreti aynı zamanda öldürmeden rahat vermeyecekmişçesine çökkün ve yoğun bir şeydi asıl canını sıkan. Yanlış bir hayat seçmiş gibiydi... Belki de yanlış kurallar seçmişti... Eksik bir hayattı belki de en büyük hatası. Her ne ise, senelerdir yolunda gitmiyordu işte. Onu bulamadan ölecek gibiydi...

‘‘Sıkılmıyorum.’’

‘‘Nasıl yani? Ne yapıyorsun?’’

‘‘Bak mesela şimdi dergide birkaç saat kaldıktan sonra sizi parka götürürüm. Zaten hava kararır sonra. Eve geldim, yemek yedim, koltuğa kuruldum derken bir de bakmışım ki sayfam bitmeden uyumuşum. Sıkılmaya bile vaktim olmaz.’’

Yaşamaya vakti yoktu asıl sıkılmaktan... Ama haberinin olası da yoktu...

‘‘İyi de bizim senin kadar işimiz yok ki?’’

‘‘İşiniz yoksa kitaplarınız da mı yok akıllı bıdık?’’

Tabii ya kitaplar... Bir amaç seçecekse hayatına belki de kitaplar olurdu bu. Bir kitap olmak için yaşardı belki bundan sonra. Şöyle yaklaşık üç yüz sayfalık, siyah, kalın bir kapağı ve saman sarısı yaprakları olan on iki punto ile yazılmış bir kitap olabilirdi pekâlâ. Konusu ne olacaktı ki? ‘‘Kitap mı? Yooo... Kitap okumuyoruz biz. Sadece okulda. O da bazen.’’

Kitapsızlık... Belki de buydu onun sorunu da. Yaşının bilmem kaç katı kitap okumuştü nerdeyse ama kitapsızdı belki hâlâ, ya da yanlış kitaplar okumuştü bugüne değin... Doğru kitabı bulabilir miydi ki artık? Neden bulamazdı ki? Bulmasa ne olurdu? Neden çoktan seçmeli şıklardan daha fazlasına yer veremezdi hayatında?

‘‘Madem öyle, dergiyi sallayın. İlerideki dükkândan birkaç kitap alalım mı size? Ne dersiniz?’’

Aynı anda kafa salladılar. Kadının gözleri ister istemez parladı nedense bunun üzerine... Misk caddesinde indiler. Karşıya geçerken son kez mırıldandı Ece Hanım:

‘‘Hayat şimdiden ibaret.’’

Anlam varsa sizin için ve böylece anlamsızsa bütün bu dünya, son sözüm şudur belki:

Yazar kim burada? Kadın mı? Şahit mi? Çocuklar mı? Yoksa sadece kalem mi yazar?

Ne tuhaf sorular bunlar... Ne olursa olsun özne, şahıs eklerinin ötesinde aranmalıdır. Zira harfler sadece gölgedir. Oysaki insan güneşe dönmeli gönlünü. Yaşamak, yaşamak ve yaşamak için...

BİN PARÇA UMUTLA

Umudun güneşimiz olduğu zamanlardı,
O zamanlar
Kan renginde batardı
Meydan okurdu her bir hürlüğe

Umudun bin parçaya ayrıldığı zamanlardı,
O zamanlar
Gözümüzü alamazdık, ne sevdaydı
Koşardık, koşardık doru at edasında

Umudun önümüzü aydınlattığı zamanlardı,
O zamanlar
Her sokağımız epeyce karanlıktı
Pek anlamazdık doğrusu
Elimize tutuşturulmuş meşalelerden

Doru atı altımıza aldık
Ellerimizde meşale
Karanlığı delip geçtik, koştuk
Umuda doğru

Kalan mı?
Kan renginde hürlük...
Ve bin parça umutla
Güneşi ellerimizle tuttuk
Savurduk karanlığa doğru

KUYUMCUNUN ÇIRAĞI

Ocak ayının, neredeyse yarısı bitmişti. Müjgân ve Remzi Bey'in, çocuklarının doğumuna günler kalmıştı. Doktorun söylediğine göre, en geç iki gün içinde olmalıydı. Aile hazırlıklıydı ve o mükemmel günü bekliyordu. O gün, Remzi Bey'in izin günüydü ve eşi Müjgân Hanım'la parkta yürüyüşe çıkmışlar, kuru dalların arasından, bir mızrak hızında geçen güneş ışınlarını iliklerine kadar hissediyor, bu kış gününde böyle güzel bir hava olduğu için şükrediyorlardı.

Yorucu bir günün ardından, Müjgân Hanım akşam kahvaltı tarzı yemek hazırladı. Zaten her ikisinin de, uzun uzun yemek yiyecek hâlleri yoktu. Tüm günlerini dışarıda geçirmiş, güzel güneşli bir günün keyfini çıkarmışlardı. Yemekten sonra kahve içmelerine rağmen, erkenden uykuları gelmiş ve her günkü vakitten epey erken bir saatte, uyumak için üstlerini değiştirmişlerdi bile.

Gece saat üçe gelirken Remzi Bey, Müjgân Hanım'ın seslenmesiyle uyandı ve zamanın geldiğini hemen anladı. Hızla kıyafetlerini giydikten sonra, önceden hazırlamış oldukları çantayı aldı, Müjgân Hanım'ın koluna girdi ve dikkatlice evin hemen yanındaki sokağa yürüdüler. Yolda yürürlerken, Remzi Bey durağı aramış ve bir tane taksi istemişti bile. Taksi hemen geldi. "Hastaneye!" dedi Remzi Bey heyecanla. Hastane çok uzak değildi. Araç ile en fazla on dakika sürüyordu.

Hastane girişinde onları acil servis ekibi karşıladı. Müjgân Hanım'ı hemen, doğum bölümüne aldılar. Remzi Bey hastane koridorlarında, bir o tarafa, bir bu tarafa sürekli dolaşıyordu. Sanki eşi içeriye gireli günler olmuştu. Zaman bir türlü geçmiyor, beklenen haber gelmiyordu. Eşinin durumu ile ilgili, bilgi alabileceği birilerini aradı etrafta ve az ileride, bankonun arkasında oturan bir hemşire gördü. Tam ona doğru yönelmişti ki, doğumhanenin kapısının açıldığını fark etti. Hemen yönünü değiştirdi ve hızlı adımlarla, içeriden çıkan doktora doğru ilerledi. Remzi Bey'i gören doktor yanına yaklaştı "Gözünüz aydın, nur topu gibi bir oğlunuz oldu, hem annenin hem de bebeğin durumu çok iyi" dedi. Nihayet dört buçuk saat sonra Remzi Bey'e güzel haber gelmişti. Artık o bir babaydı.

O soğuk gecenin, en sıcak haberiydi bu. Anne ve çocuk ikisi de çok sağlıklı idi. Müjgân Hanım odaya geçtiğinde, bebeğinin getirilmesini bekliyor ve o sırada camdaki buzlara bakıyordu. İnce ince dantel gibi işlenmiş, özel çizimlerdi sanki camdaki şekiller. Gündüz o kadar güzel güneş varken, gece nasıl da soğuyor, nasıl da donuyordu her yer. Bir anda kapının sesi duyuldu. Hemşireler, Müjgân Hanım'ın bebeğini getirmişlerdi. Müjgân Hanım bebeğini kucağına aldı. Çok sevinçliydi. Bebek ilk sütünü içerken, Müjgân Hanım Remzi Bey'e baktı "Adını Ayaz koyalım." Dedi. Remzi Bey, şaşkın bakışlarla Müjgân Hanım'a bakıyordu. Daha önce düşündükleri isimler arasında bu isim, hiç

geçmemiştir. Müjgân Hanım gülümseyen bir yüzle, Remzi Bey'e tekrar baktı "Camlara bak." dedi "Camlara bak, dantel dantel işlenmiş gibi şekiller, tüm bunları gecenin soğuğu yapıyor. Oğlumuzun iyi bir ressam olmasını, iyi bir sanatçı olmasını istiyordum bu yüzden adını Ayaz koymak istiyorum." dedi. Remzi Bey sanatsever biri olarak gülümsedi ve başını sallayarak bu ismi onayladı.

Saniye, yelkovan ve akrep arasındaki amansız yarış, hiç bitmeyecekmiş gibi devam ediyor, her seferinde saniye, akrep ve yelkovanı geçiyor, böylece günler ayları, aylar yılları kovalıyordu. Ayaz büyümüş, ilkokul çağına gelmişti bile. Okulun ilk günü annesi ile birlikte gitmiş, bir ara annesinin de kendisiyle birlikte sürekli okulda kalacağını sanmıştı. İçeri giriş zili çaldığında Müjgân Hanım oğlunu öpmüş, çıkışta gelip alacağını ve kendisi olmadan okulun bahçesi dışına çıkmaması gerektiğini de sıkı sıkı tembihlemişti.

Ayaz, daha ilk günlerde davranışlarıyla ve resme olan yeteneği ile öğretmeninin dikkatini çekmişti. Öğretmeni, Ayaz'ın ailesi ile de görüşmüş ve tespitlerini anlatmıştı. Ailesi de, Ayaz'ın istemesi durumunda ona her türlü desteği vereceklerine dair Sınıf öğretmenine görüşlerini bildirmişlerdi.

Başarılı bir ilköğretim dönemi geçiren Ayaz, ortaöğretim ve lisede de aynı başarıyı göstermiş, üniversite sınavlarında en çok istediği bölüm olan, Güzel Sanatlar bölümünü kazanmıştı. Ayaz'ın en çok sevindiği konu ise kazandığı üniversitenin kendi şehirlerinde olması ve böylece anne ve babası ile sürekli görüşebilecekleri konusu olmuştu.

Ayaz'ın ailesinin maddi durumu çok iyi olmadığından, hem kendi harçlığını çıkarmak, hem de ailesine katkıda bulunmak için, yaz dönemlerinde kuyumcu Hamdi Bey'in yanında çalışıyor, ustalarına çay verirken, onların ham altınları nasıl işlediklerini ve ortaya çıkan her biri şaheser denilecek kadar güzel, mücevher tasarımlarını hayranlıkla izliyordu. Kuyum atölyesinde çalışan ustalar da, her fırsatta işin inceliklerini Ayaz'a anlatıyor, zeytin tanesini andıran siyah gözlerinin derinliklerindeki gülümsemeyi görmeyi, çok seviyorlardı.

Ayaz'ın en büyük hayali, bir gün kendi tasarımlarının altına işlenmesini görmektir. Üniversite bittikten sonra, iş aramaları başlamış, ancak istediği gibi bir iş bulamamıştı. Tam da ümitlerin tükenmeye başladığı bir anda, kuyum atölyesinin sahibi Hamdi Bey, Ayaz'a bir iş teklifinde bulundu. Ayaz çizimler yapacak, Hamdi Bey de beğendiği çizimleri mücevher olarak üreterek yeni ve örneği olmayan tasarımları satışa sunacaktı. Ayaz hiç düşünmeden bu teklifi kabul etti. Hamdi Bey, çıraklık döneminden beri Ayaz'ın yeteneğinin farkında olup, elinden tutulması gereken bir yetenek olduğunu her fırsatta ifade etmiş ve kendi kendine " eğer ömrüm olursa, bu desteği ben vermek isterim " şeklinde içinden geçirmişti.

Ayaz'ın öncelikli hedefi, en büyük hayalini gerçekleştirebilmek için, lise yıllarından beri çizdiği ve özenle sakladığı çizimleri ile bir sergi açmaktı. O dönem belediye başkanı seçilen, Patronu Hamdi Bey'in de desteği ile bir salon kiralanmış, tüm hazırlıklar yapılmış ve Ayaz'ın ilk sergisinin başlamasına sadece günler kalmıştı.

Sergiden bir gün önce heyecanı daha da artmıştı ve o gece neredeyse hiç uyuyamadı. Bir ara, tam gözleri kapanıyordu ki annesinin, "Oğlum kahvaltı hazır, hadi kalk, sergiye geç kalacaksın." cümlesiyle kendine geldi. Hızlı bir kahvaltıdan sonra ailece sergi salonuna gittiler. Bir müddet sonra, ilin ileri gelenleri salonda belirmeye başladı. Herkes büyük bir ilgiyle çizimleri inceliyor, başlarını öne arkaya sallayarak, âdeta hayranlıklarını belirtiyorlardı. Bazıları aralarında konuşuyor, böyle yetenekli bir çocuğu nasıl keşfedemediklerini belirterek, çizimlere hayranlıkla bakmaya devam ediyorlardı.

Organizasyonda Ayaz'a çokça yardımda bulunan Hamdi Bey, belediye başkanı olarak yaptığı, serginin kapanış konuşmasında sözlerine "İlimizin gurur kaynağı..." diye başlamıştı. Bu sözler üzerine Müjgân Hanım ve Remzi Bey göz göze gelmiş, Müjgân Hanım'ın gözlerinden inci tanesi bir damla, yerlere süzülmişti bile. Bu gurur tablosu karşısında kim dayanabilirdi ki gözyaşı dökmeden.

Çok başarılı geçen sergi gününden sonra, Ayaz çalışmalarına devam ediyor, neredeyse Hamdi Bey'in üretimlerinin tamamı onun tasarımlarından yapılıyordu. Hamdi Bey belediye işleri ile çok meşgul olduğundan, çoğu zaman kuyum atölyesini Ayaz idare ediyordu. Hepsi birbirinden güzel çizimleri, altına işlemek atölyedeki ustaları ayrıca mutlu ediyor, hiç kimse zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordu.

Akşam, ailecek yemek yerlerken, annesi birden masadan kalktı. Sabah postacının bıraktığı ve bir kenara koyduğu zarf aklına gelmişti. Zarf sarı renkli ve belli ki bir devlet kuruluşundan geliyordu. Zarfı aldığı anda, Ayaz'ı arayıp haber verecekti ancak, araya başka şeyler girmiş, günlük ev telaşı yüzünden aramayı unutmuştu. Zarfı Ayaz'a uzattı. Ayaz zarfı bir hamlede açtı ve içindeki evrakı çıkardı. Askerlik şubesinden gelen, çağrı mektubundan başka bir şey değildi. Zaman ne çabuk geçmişti de, askerlik vakti gelmişti.

Ertesi gün Ayaz, konuyu Hamdi Bey ile görüştü. O askere gittiği zaman, yerine bakacak birinin olması gerekecekti. Ayaz, Hamdi Bey'in zor durumda kalmasını hiç istemezdi. Hamdi Bey "sen sıkıntı yapma, ben hallederim" dedi. Sonra Hamdi Bey ve Ayaz birlikte askerlik şubesinin yolunu tuttular. Şubede gerekli kontroller yapıldı ve belgeler hazırlandı. Ayaz askerliğini kısa dönem, yedek subay olarak yapacaktı.

Aradan altı ay kadar geçmişti. Ayaz tezkeresini almış ancak, hiç kimseye haber vermemişti. Hem ailesine, hem de Hamdi Bey'e sürpriz yapmak

istiyordu. Önce eve geldi. Annesinin sevinci ve babasının gururu görülmeye değerdi. O gün, annesi ve babası ile bol bol hasret giderdiler, askerlik anıları anlatıldı, çaylar içildi.

Sabah ilk uğranması gereken kişi, tabii ki Hamdi Bey'di. Kahvaltıdan sonra kuyum atölyesine doğru yola çıktı. Atölyeye vardığında Hamdi Bey yalnızdı, ustalar dahi yoktu. Hamdi Bey, Ayaz'ı karşısında görünce çok şaşırıldı. Gerçekten büyük sürpriz olmuştu. Sarıldı, yanaklarından öptü. "Ustalar nerede?" diye sordu Ayaz, "yoksa ayrıldılar mı?" Hamdi Bey gülümsedi "yok yok" dedi "bugün öğle vaktine kadar izinliler." Tam o sırada, Hamdi Bey'in kızı Melike içeri girdi. Ayaz'ı karşısında görünce çok şaşırıldı ve sevincini gizlemedi. Eskiden atölyeye geldiğinde, Ayaz'ın çalışmasını izler ve kendince mutlu olurdu. Ona karşı bir şeyler hissettiğinin de farkındaydı, ancak bir türlü açık açık konuşma fırsatı bulamamıştı. Bir de, araya askerlik girince, tümünden bağlantıları kopmuştu. Aslında Ayaz da, Melike'ye karşı bir şeyler hissediyor, ancak bir türlü cesaretini toplayıp konuşamıyordu.

Ayaz, tekrar Hamdi Bey ile çalışmaya başlamış ve başarılarına başarı katmaya devam etmişti. Melike de atölyeyi daha sık ziyaret ediyor, kendi elleriyle yaptığı, tatlıları ve kekleri babasına ve çalışanlara ikram ediyordu. Hamdi Bey, bu sık ziyaretlerin sebebini tahmin ediyor, içten içe gülümsüyordu. Bir tarafta biricik kızı, diğer tarafta oğlu gibi gördüğü, Ayaz vardı ne de olsa. Annesi ve babası, kendi aralarında Ayaz'ın artık evlenme vaktinin geldiğini konuşmuşlar, ancak konuyu kendisine bir türlü açamamışlardı. Remzi Bey, Müjgân Hanım'a; bu akşam konuyu açmasını ve Ayaz'ın görüşünü almasını istemişti. Akşam olduğunda Müjgân Hanım, Ayaz ile görüştü ve düşüncelerini aldı. Tam da tahmin ettiği gibiydi durum. Ayaz da, Melike'den hoşlanıyor ve onunla evlenmek istiyordu. Remzi Bey, durumu Hamdi Bey'e anlattı ve onun da görüşlerini ve onayını aldıktan sonra, birbirlerini seven iki gencin evlenmelerinde bir sakınca olmadığı kanaatine vardılar. Ara çok uzatılmayacak, bir an önce düğün yapılacaktı. Her iki ailenin de bir çocuğu vardı ve onların mutluluklarını görmeyi, her iki aile de çok isterdi. Remzi Bey ve Hamdi Bey torunlarını sevmek isteyen dede rolüne, çoktan bürünmüşlerdi bile.

Melike ve Ayaz, dillere destan bir düğün töreni ile evlendiler. İki yıl sonra, biri kız biri oğlan ikiz çocukları oldu. Hamdi Bey, işini tamamen Ayaz'a devretti ve emekli oldu. Müjgân Hanım ve Remzi Bey, torunlarını sevmeye bir türlü doyamıyorlar. Melike, iki sevimli çocukla uğraşmaktan çok mutlu. Ayaz ise çırak olarak başladığı kuyum atölyesini, ülkenin en büyük takı tasarım atölyesi haline getirmekten çok mutlu ve kendisi gibi birçok insan yetiştirmek için, şimdiden kolları sıvadı ve birçok yetenekli öğrenciye, burs vermeye başladı bile.

ELVEDA

Bugün son kez ağladım uğruna sevgilim
Son kez süzüldü gözyaşları yanaklarımdan
Son satırlarımı yazdım gökyüzüne seninle ilgili
Artık olmayacak gözlerin hayatımda
Artık dolmayacak ciğerlerime kokun
Artık çıkmayacak bütün yollar sana
Bitti bu hikâye
Mağlup oldum aşkında
Yenik düştüm sevdana
Parçalandı yüreğim
Binlerce parçaya bölündü kalbim
Gelenim yok gidenim çok sevgilim
Yalnızım şimdi
Yalnızım annesinden koparılmış çocuk misali
Çıkarıp atma yüreğinden beni
Kalayım ücra bir köşede
Kalayım ki yaşayayım
Senin gönlünden sürülmek sonuymuş dünyanın
Sonum geldi sevgilim
Tükeniyorum yavaş yavaş
Yok oluyorum
ELVEDA gönlümün gül bahçesi
ELVEDA hayatımın en işlek caddesi
ELVEDA

ÖTELERDEN BİR NEFES

Durdurmak mümkün müydü yelkovanla akrebin aşkını, mümkün müydü bir adımla geri dönmek? Kalbin acısına ortaklık eden sessizliğin sesini yok etmek? Kayalara çarpan denizin aptallığı mıydı? Yoksa maviyi taklit eden gökyüzünün kıskançlığı mı? Tapılacak varlıklar. Hangisi daha can yakıcı? Ölmek mi? Sonsuz karanlık çukurunda kaybolmak mı? Ölmek can yakmaktan daha öte korkular barındırır bedeninde. Ölüm karşına dikilip seni hayat bağlarından bir bir ayırdığında acı, zavallı bedeninde düşündüğün en ufak ayrıntı olur. Dünyanın siyah boyayla kaplanmış defterinden silinip sayfadaki değerini kaybetmekti belki acı olan ya da bir kelimenin anlamını yitirmektir. Sonsuzun parlak yıldızlarıyla sonsuzu geçirmektir acı olan. Işığı barındırmayan kara ölüm, bedenine çizikler kazırken gördüğün son yüzün ilk hıçkırığıydı acı. Paylaşmaktı. Kalbi, bedeni, ruhu... Cenneti kaybetmekti.

Peki ya cennetin yasak meyvesi aşk, o ruhta bıraktığı izin büyüklüğünü görür müydü? Ruhu cennetin ruhuna diktığını biliyor muydu? Ya kelebeğin çiçeğe her kanat çırpışında can verdiğini. Ama yaktığını küle çevirdiğini biliyordu. Her gülüşte atan kalbin hızını görürdü. Uzaklığın onu yok etmediğini öğretirdi.

Güneş isyanımın büyüklüğünden korkup dağların ardına saklanmaya başladığında acı imkânsızlığın meyvesiyle birlikte ilmik ilmik işlediği üzerimi örten örtüyü, inceden bedenime sızan rüzgârı gölgelemek adına çekiştirdim. Rüzgârla arama duvarımı kurup rüzgârın üzüntüme katılmasını bekledim. Müziğin yüksek ritimleri hoparlörden çıkıp kulağıma ulaştığında gizlendiğim iki duvar arasına iyice sığındım. İnsanlar onları dış dünyadan ayıran okulun kapısından birer ikişer çıkmaya başlamıştı. Gözlerim tanıdık bir yüz için her birinin yüzünü parçalıyordu. Kapıdaki insan sayısı arttıkça gözlerimin telaşı aynı oranda artmıştı. Gözlerimin telaşı aradığı simayı en uzak köşede bulunca bitti. Her gün inatla değişmeyen yüzü bu gün buğuluydu. Kahverenginin yüceliği sönmüş, yorgundu. Dimdik duran bedeni çökmüştü. En sevdiğim süveteri, bedenini kaplıyordu. Bu beni mutlu etmişti. Adımlarını sıklaştırıp insanların arasına daldı. Varlığı umurunda olmayan insanların arasından bir bir sıyrılıp kapıdan adımını atıp sokağa çıktı. Gizlendiğim duvarın önünden geçtiği saniye yelkovan akrebine ihanet etti ve durdu. Ancak kalbim durmadı. Ciğerlerim cennetin kokusuyla dolarken kalbim saniyenin bin katı çarptı kalbine... Kokusu burnumun ucunu acıyla sızlatırken, gözlerim okyanus oldu gözlerinde. Kulaklarım içine çektiği nefesi duyarken bedenim içine çektiği hava olmak istedi içinde. Ne yazık ki yelkovan ihanetin acısına dayanamayıp dönmeye devam etti ve o önümden geldiği gibi geçti. Ardından bir enkaz bıraktığını bilmeden, ölü bir melek bıraktığını görmeden gelip geçti. Acı duvarın arasına sızıp bedenimi hapis etmeden hemen önce gizlendiğim sığınağımdan kaldırımda

bıraktığı kokusuyla ardında gitmeye başladım. İzlediğim yolun ona gittiğini bilmek güzeldi, güven vericiydi. Kırmızı engelli şeridi beni ona sürüklüyordu. Kokusunu takip ediyordu bedenim. Kokusu etrafı cennete dönüştürüyordu. Kokusu etrafı sarıyordu. Kokusunun havaya sinmesi iliklerimi harekete geçirip öfke duygumu fişkırttı. Bu kokunun benden başka bedenlere misafir olacağı gerçeği beynime kocaman bir kaya şeklinde düşmüştü. Bu duyguyu tanıyordum; içimde bir yerde alev alev yanıyordu. O herhangi bir varlığa gülümsediğinde alev alıyordu, karşı cins zehirli gözlerini ona çevirdiğinde yanıyordu. Bu duygu gökyüzünün denize hissettiği duyguydu, bu duygu kıskançlıktı. Kıskançlık ruhu bir fare gibi kemirirdi. Beyni ürettiği senaryolarla havasız bırakırdı. Bedeni hırsıyla öfkeyle doldururdu.

Kokuyu ruhumda hissetmediğim an kıskançlıkla dolup taşan bedenimle koca bir duvara toslamış gibi hissettim. Kıskançlık yerini ruhun yeni sahibine bırakırken etrafımda deli gibi dönüp çevreyi taradım. Kokunun sahibini arıyordu gözlerim. Araması çaba verdi. Onu karşı kaldırımda ilerlerken buldum. Önümden gelip geçen arabaları yok sayıp yavaşça karşıya geçtim. Araba beni ezip geçmek yerine yavaşça yanımdan geçtiğinde kaldırıma ilk adımımı atmıştım bile. Adımlarım kaldırıma bıraktığı darbeleri izleyip yarım kalmış işine devam etti. Saatler ördekler gibi birbirini takip ederken güneş artık sönmeye yüz tutmuştu. Gece çarşafını sermeye başlamıştı. Gündüz ve gecenin birleşimiydi gök. Güneş ateşini temsili diyarını terk ederken geride bıraktığı tabloya armağan etmişti. Özgürlüğün bayrak rengi gecenin kara çarşafıyla savaşıyordu.

Ne geceydi hava ne de gündüz. Hava kızıldı maviydi. Hava araftı. Arafın serinliği, soğuğu dünyaya hâkim olmuştu çoktan. Siyahlığıma iyice sığınıp onun beni ısıtacağını umut ediyordum. Siyaha güvenmek. Komik olan cümle bir o kadar da ürkütücüydü. Çünkü güveni yok eden sonsuzluğun rengini endişeyi hücrelere depoluyordu. Endişe korkuyu tetiklerdi. Bu ürkütücüydü. İnsanlar korkunun burun yakan kokusunu almışçasına yavaş yavaş sokakları terk etmişlerdi. Fakat kokunun onu sarmadığı belliydi. Sokakları terk etmeye niyeti yoktu Benim de onu. Yolların uzunluğu üzerine çökmüştü bundan bıkkın bir halde markete daldı. Bende peşi sıra... Dudaklarıma ilkbahar gelmişti. Yukarı kıvrılıp çiçekleri karşılayan gülümsemem iyice genişlemişti. Gideceği reyonu bildiğimden takibi bırakıp reyonları aştım ve önünde durduğu reyonun arkasına ilerledim. Olduğu reyonda oluşturduğu hışırtıları duymak güzeldi. Hışırtılar durunca alacaklarının bittiğini anladım. Biraz sonra olduğum reyonun solundan geçince panik beynime hükmedip emirler verdi. Bedenimin hareket etmesine yardımcı oldu. Böylece o solumdan akıp giderken ona sırtımı dönüp olduğum reyonu karıştırıp bir şeyler arıyormuş gibi hareketler yaptım. Beni fark etmesin istiyordum. Nitekim de öyle oldu; beni görmeden kasaya ilerlemeye başladı. O kasada işlerini hallederken yine ona görünmeden marketten çıktım. Marketten çıktığım an içerisinin sıcaklığı bedenimi terk etti ve soğuk tüylerimi dikleştirecek kadar üfledi içime. Ruhum soğukun iç yakan tadına alışık

olduğundan bedenimin soğuk havaya maruz kalması o kadar da mühim değildi benim için. Soğuk bir kelebek gibi iç dünyamda uçuyordu, bir güvercin gibi özgürlüğünü bağıyordu kalbime. Kalbimin başka bir ruha esir olduğunu bağıyordu özgürlüğüyle. Onun içinde olduğu ruh için atmadığını fısıldıyordu kanat çırpışları. Kara boyasıyla karalıyordu kalbimin duvarlarını. Fırçasının darbesiyle yerle bir ediyordu kalbimi. Marketin kapısının tek bir sesle açılması soğğun bedenime yaptığı işkencenin son bulmasını sağladı. Heybetli bedeniyle kapıdan çıktığı zaman soğuk iyice kaybolmuş ve karanlık bir sokağın ıssız duvarında parçalanmıştı. Ona bakan gözlerim bir fitil gibi ateş almış az sonra tüm bedenimin, ruhumun yanmasını sebep olmuştu. Çıktığı kapı yavaşça kapanırken o yoluna koyulmuştu bile. Öksüz bıraktığı kaldırımı kokusuyla sararken kaldırım onu çoktan affetmiş ve benimsemişti. Kaldırım onun gelmesiyle iyice neşelenip kokusunu etrafa yaymaya başlamıştı. Kaldırımın neşesi uğruna onun kokusunu etrafa yayması sinir bozucuydu. Kaldırımın bile bu kokuyu benimsemesi, sahiplenmesi haksızlıktı. Ben kokuyu sadece içime çekiyordum. Oysaki ben kokuyu ruhuma sürüp onun gibi kokmak istiyordum. Cennette yaşamak istiyordum. Cenneti isteme arzusuna karşı aldığım sadece cennetin can yakan gerçeklerle beni yakan kokusuydu. Gözlerim kaldırımın neşesine gerçeklerin ağırlığına cennetin güzelliğine daha fazla dayanamayıp acıların püskürmesine engel olamadı. Acılar birer damla halinde yeryüzüne akıyordu geçtikleri yerlere izler bırakıyorlardı. Islak, tuzlu, ekşi bir iz. Can yakan bir iz... Elimin tersiyle yağın acıları geri püskürtüp bıraktığı izlerle birlikte onları yok ettim. Acılar şimdi yeryüzüne akmıyordu, içime akıyorlardı. Ve ben onları elimin tersiyle yok edemiyordum. Aktıkları yerlerde kezzap etkisi yaratıyorlardı. Yakıyorlardı, kül edip parçalıyorlardı. Acılarımı masanın diğer tarafına itip dikkatimi kaldırımında cennetten izler bırakan ona verdim. İzleri birer birer takip ediyor ve benden başka birinin bu izleri takip etmemesini umut ediyordum. Poşetleri tutan parmakları soğğun azimetine uğramış kırmızılaşmışlardı. Parmaklarını ellerimin arasına alıp sevgiden yoksun nefesimle ısıtmak istiyordum. Onun parmakları yerine parmaklarımın soğuktan kırmızılaşmasını istiyordum. Soğuk ruhumu yakacak daha etkili bir yol bulmuştu, kaybetmeye alışmışım. Yok olmaya, acılarla boğulmaya. Gideceği yere yaklaştığımızı bilme beni biraz olsun rahatlatıyordu. Soğuk onun üzerindeki etkisini iyice arttırmış olacak ki adımları hızlandı. Onun hızlanmasıyla adımları büyüdü, kaldırım artık kendinden geçmişti. Kokusu her yanı sarmıştı. Kıskançlık kanımı istila edip damarlarıma hükmedip iyice genişledi. Kıskançlık kokan kan kalbime ulaştığında kıskançlığım artık bir birey oluşturacak kadar büyümüşü. Sol ayağımı hızla kaldırıma çarpıp canını yakmak istedim. Bunun yeterli olmadığını düşünüp iki ayağımın üstünde üç kez kaldırıma vurdum. Her ne kadar zıplıyor gibi dursam da kaldırımın canını yakmışım. Çünkü artık etrafa yaymıyordu ya da cennet uzaklaşmıştı. Her halükârda kaldırım artık kokuyu yaymıyordu .”Oh olsun “ellerim kıskançlığımın rehberliğiyle göğsümün üzerinde gidip gelmiş dudaklarım bana

ait olmayan kelimeler fısıldıyordu. Kokusunun etrafa yayılmadığını anlayan kıskançlığım, damarlarındaki etkisini azaltmış ve kaybolmuştu. Kokuyu hissetmemek haritada kaybolmak anlamına gelse de cennetin gideceği yeri bildiğimden bunu pek dert etmiyordum. İntikamımı aldığım kaldırımın üstünde mutlu bir şekilde acılarımla birlikte yürüyüp ona yetiştim. Yollar geçmek bilmiyordu. Bitmek bilmeyen yollar bitmiş ve az önce cennetimin geçtiği kapıda dikiliyordum. Doğru harfler birbirini bulup süslemişti kapının üzerindeki tabelayı “ (...) YETİM VE MUHTAÇ ÇOCUKLAR YARDIM VAKFI ” Cennetime sarılan yüzleri, gülümsemeye dolu çocukları gördükçe onun çocukların koruyucu meleği olmak istediğini görüyordum. Bu onu sevmemi sağlayacak yeni bir sebep. Bu ona âşık olmam gerektiğini anlatan yeni bir kanıt. Kollarını yoran poşetleri bırakmış, bunun yerine kollarıyla çocukları sarmıştı. Gülümsemelerine, kahkahalarına karşılık veriyordu. Bu güzel tabloya saatlerce bakmak ağlamak istiyordum. Ayaklarım isteğimi geçersiz sayıp saklanacağım yere yürüdü. Dünden beri görmediğim duvara sırtımı dayarken onu özlediğimi fark ettim. Özlediğim yalnızca rutubet kokan duvar arası değildi. Kollarına aldığı çocuk ve etrafını saran miniklerle her zaman oturduğu banka yürüdü. Saklandığım duvarın az ilerisindeki bankı kıskandım bir an. Ancak onun çocuklarla geliştiği kıskançlığımı göz ardı etmemi sağladı. Gözleri okyanusa dönerken gülümseme kokan dudaklarım onları izliyordu kanatları eksik bir meleği andırıyordu âdeta. Banka oturup çevresine çocukları aldığı zaman duvara iyice dayanıp bana güç vermesi için ellerimi duvara koydum. Ne yazık ki duvar beni soğuğuyla karşıladı. Duvarın cevabı paramparça olmama neden oldu. Poşetin hışırtısını duyunca sorularla dolu kafamı duvar arasından çıkartıp az ilerimde oturanlara baktım. Çocuklar mutluluğun onları esir alan havasıyla gülücükler saçıyordu. Güneşin rengini çalan sarışın çocuğun hevesle ona dönüp “Bu gün bize ne getirdin?” sorusu gülümsemesini dudaklarıma yapıştırdı. “Siz ne isterdiniz?” sesindeki ezgilerin güzelliği kulak zarımı aşmış beynimi sarhoş ediyordu. Sesi şefkat kokuyordu, cennet barındırıyordu. Çocuklar sorusuna koro halinde cevap verirken o kahkaha atıyordu.”Çikolataaaaa” diye bağırarak çocukların ve genzinden gelen ezgilerle dolu kahkahasının sesi kulaklarımı istila etti. Kahkahası soğuğa karşı ördüğüm duvarımı bir çırpıda yıktı. Soğuk bunu fırsat bilip içime daldı, bedenim buz keserken gözlerim çoktan okyanus olmuştu. Kahkaha atarken gözlerinde oluşan çizgilerde var oldum... Kulaklarımı seslere küstürürken kahkahayı salan ağzındaki şekillere âşık oldum. Kahkahası acıyı yüzüme vuruyordu, gerçeği çarpıyordu kalbime; artık iyice kendimi kaybediyordum. Bunu iliklerimde hissettiğim acı kadar net hissediyordum. Çocuklar poşetlerde onları bekleyen çikolatalara sarılırken o gülümsemeyi dizginleyemediği bir yüzle onları izliyordu. Çikolatalar yavaş yavaş midedeki yerini alıp gülücüklere dönerken yine o çokbilmiş sarışın dayanamayıp konuştu “Eren ağabey bize yine Aslı ablayı anlatsana ” Ona bakan gülümsemem yüzümde donmuştu. Çocukların neşesi iyice artıp tekrar koro hâlinde “Evettt” diye bağırırken bazıları el çırpıyordu. Zafer kazanmışlardı. Bir diğeri

ise “İlk tanıştığınız günü tekrar anlat.” diyerek ortamı iyice kızıştırdı. Onun gülümsemesi yeni doğmuşçasına yayıldı dudaklarında. Acı cehennemini yaşatırdı kalbe. Cehennemini bilinmez gayyalarına sürüklerdi bedeni. Cennete girmek için çarpan bir günahkârdı kalp. Ruhun bedenimi terk etmişti, cennet için bedenim kalbimi terk etmişti ruhum için kalbimse siyah bir örtü içinde cennet uğruna acıyla çarpıyordu. Kalbim ne zaman o adın geçtiği bir cümle bulsa çarpmayı bırakırdı hayata küserdi. Bedenden yoksun siyahla örtülmüş benliğimi terk ederdi. Ait olamadığı beden için çarpmanın anlamsız olduğunu anlardı. İsim sihirli bir sözcük gibi dudaklardan döküldüğü vakit büyüünün etkisiyle atmayı bırakırdı kalbimin çarpması anlamsızlaşırdı. Güç almak için dayandığım rutubet kokan duvardan yavaşça aşağı kayarken okyanus olmuş gözlerim daha fazla dayanamayıp taşıdı. Acılar sel olup akıyordu yanaklarımdan. Ayaklarım benden habersiz bedenime çekilirken ellerim çoktan onları sarmıştı. Cennetin sesi kulaklarımı bulduğunda gülümsediğini anlamıştım. Sesi gülümseme doluydu, sevgi doluydu. Benimkisi ise hıçkırık ve gözyaşıyla doluydu.

“O gün yağmur bulutlara sığamıyorcasına yağıyordu. Okuldan çıktım eve gitmek için...” O günü anlatıyordu; kâbuslarının yeryüzüne indiği günü, bulutların hüznelerini boşalttığı kötü havaya inat, o kıza gülümsediği günü...

“Ama yağmur nasıl yağıyor ...” sesi hikâyesini güzelliğiyle keyifli çıkıyordu.

“Neyse ki şemsiyem yanımdaydı.”

-Ama benimki yoktu.

“Durağa hızlı bir şekilde vardım. Durakta benden başka kimse yoktu”

-Ben hariç...

“Çünkü ortada koca bir tabelaya kazınmış bir D harfinden başka bir şey yoktu. Haliyle insanlar sıcak kahvelerle demli bir çayı içmeyi tercih etmişlerdi.”

-Bense bir ağaç altında seni izleyerek ıslanmayı...

“Damlaların etrafı nasıl ıslattığını izliyordum. Sonra birden dikkatimi biri çekti”

-Onu

“Onu... Karşıda yağmur onu ıslatırken o ellerini açmış gülümsüyor... Bir süre onu izledim öyle”

-Otobüsü kaçırdım.

“Otobüsüm geldiği zaman bile onu izlemeyi seçtim ve otobüse binmedim. Çok güzeldi ve çok güzel gülüyordu”

-Güldün...

“Onu izledikçe ben de güldüm. Bir süre sonra gülmeyi bırakıp ellerini birbirine sürtüp üfledi. Üşümüştü diye düşündüm “

-Yanına gittin...

“Yanına gittim önce bana ürkekçe baktı. O kadar masum bakıyordu ki o saniye sevdim onu.”

Hıçkırıklarım boyut atlamıştı sesim çıkmasın diye ellerim dişlerime siper oldu. Dişlerimin ellerimi ısırırkenki acısına karşı kalbimdeki acı ağır basmıştı.

“Ceketimi çıkarıp omzuna astım ve şemsiyeyi de kafasına tutup olduğumca sevimli görünmek için gülümsedim. “

- Olmuşsun da...

İşte ben o an ölmüştüm o kıza gülümserken ben yağmurla bütünleşmişim O, o kıza ceketini verirken ben soğuk olmuşum. O, o kıza şemsiyesini verirken ben yağmur damlalarının altında boğulmuşum “ Hasta olacaksın.” dediğimde gülüp “Olurum.” dedi. Dalga geçtiği o kadar belliydi ki gülümsemesinde kavrulurken ben de gülümsemiştim. “Hadi sana bir kahve ısmarlayayım.” dedim. “Ben kahve sevmem.” “Çay...” gülerken “Hayır.” dedi. Tam ümidimi kaybettim ki son bir şans daha deneyip “Sıcak çikolata...” dedim. Cevabına o kadar sevindim ki uçuyordum “Bak o olabilir.” demişti. O kadar mutlu olmuşum ki gülerken ağlayabilirdim. Şemsiyeyi ikimiz arasında ortaladım. Sonra da onu ilerideki kafeye götürdüm. Sıcak çikolata olmadığı için daha doğrusu kalmadığı için neredeyse ağlayacaktı. Kahve içmedi, çay da... Sadece sıcak süt içti. Bense onu izlerken çayımı sürekli tazelettirdim

Bense ruhumla o yağmurun altında soğukla, yağmurla bir bütün oldum.

Mutlu hikâye sonu gelince uçup gitti. Tüm güzelliğiyle geride büyülenmişlik sihrinin etki gösterdiği bir çocuk topluluğu bıraktı. Çocukları memnuniyet dolu ‘aaaaaaa’ ları havayı kapladı. Geride bir ruh bıraktı. Bedenden, kalpten yoksun hüznün ve gözyaşıyla dolu bir ruh... Bir âşık bıraktı geride hikâyenin başrolü, kızın kahramanı olan hani.

Ellerim kelepçelediği dizlerimi serbest bırakırken ayaklarım serbest kalınca bir suçlu misali yadırgadı bu durumu. Kıpırdamadı. Yapamadı. Sanki yıllardır tutsak gibiydi. Serbest kalmanın melankolik havasına alışmamıştı daha... Nitekim dakikalar sonra o da tempoya uydu ve açılıp yer boyunca serildi. Yorgunluk gözlerimde olduğu kadar bedenimde de egemenliğini sürdürüyordu. Fakat ona olan bağlarım beni ayakta durmaya zorluyordu. Yandıktan sonra ortaya çıkan küllerim şu an... Dumanı havayı lanetledikten sonra pişmanlığıyla kül tablasının dibine küleriyle bırakılan izmarittim. Anlamsızlaştırılmış varlıklardım, ancak o kadarda anlamsız değildim. Acıydım, pişmanlıktım, unutulmuşluktum... Aynı zamanda da her şeydim. Duygularım, suskunluklarımı geri planda bırakıp ruhuma haykırıyordu. Acıyı haykırıyorlardı.

Bedenimde bu kadar acı varken yeni acıları göğüslemek komikti. Artık koca bir acı olmuşum. Ona olan bağlarım giderek artarken silkindim ve bir anda ayağa kalktım. Bir elimle duvardan güç alırken diğeriyle gözyaşlarımı gölgeledim. Kafamı duvardan çıkarıp ona baktığımda benim aksime mutlu görünüyordu. Gözleri gülüp dudakları ışık saçıyordu. Birden kendimi gülümserken buldum. Onun gülüşünü yansıtıyordum gökyüzü gibi... Ay gibi... Onlar aşklarını yansıtıyorlardı... Benim gibi...

Bir onu izleyip gülüşünde kendimi kaybettim. Ancak zaman geçiyordu, en azından onun için çocuklarla yaptığı muhabbet bitmişti. Bu beni mutlu etti. Çünkü duymadığım bir muhabbete girmesi canımı sıkıyordu. Yavaşça ayağa kalkan ellerini pantolonuna sürttü. Çocuklar yüzlerinin yeni hâkimi olan hüznü kucak açtılar. Her birinin yüzü hüznün can sıkıcı şekliyle boyandı. Çocuklar kucaklamak için ona sarıldılar. Koca kolları onları kucakladı. Birkaç dakika bu tabloya hayran hayran baktım. Maalesef bu koca tablo kucaklama seremonisi bittiğinde bozuldu. Yetimhanenin kapısından çıkışını izledim. O çıktıktan sonra özel hüznüle doldurduğum sığınağımdan çıkıp koşarak çıkış kapısına ulaştım. Son kez arkamı dönüp her gün saklandığım iki duvar arasına baktım “Yarın görüşürüz.” kalbimin içine haykırdığı cümleyi dışarı fısıldayacak güç bulamadım kendimde. Etrafıma baktığımda kaldırım süsleyen kokusunun her günkü tersine olduğunu fark ettim. Bedenim yorgunluğun egemenliğiyle kokuyu takip ediyordu. Kaldırıma kızıp bağırarak gücü bile bulamıyordum kendimde. Kıskançlık boş teneke ruhumun en köşesinde dahi yoktu. Kaybolup yorgunluğa dönüşmüştü, yolların neden bu kadar uzun olduğunu düşünürken. Bir çiçekçinin önünde aniden durdu. Kaldırımı dolduran ağaçlara minnetle bakıp hemen birinin ardına saklandım. Ve yine başımı saklandığı yerden çıkarıp onu izledim. Tüm renklerin bulunduğu bir etekle gömlek giyen kadın bir yandan sakız çiğneyip konuşuyordu. “Her zamankinden mi olsun? ” diye sordu kadın. O ise sakın bir şekilde “Evet. ” Kadın tüm çiçekleri bir araya toplayıp sardıktan sonra verdi ona. Tüm çiçekler birleşip cennet gibi görünmüştü gözlerime. Eline aldığı çiçek demetini burnuna yaklaştırıp derin bir oh çekti... Çiçeklerin güzel kokusu yüzüne yansdı. Gitmek için arkasını döndüğü zaman çiçekçi sakızın izler bıraktığı kelimeleri sıraladı “Aslı kızıma selam söyle. ” Bir an duraksadıktan sonra muhteşem gülüşü eşliğinde kafasını çevirip çiçekçiye “Söylerim.” dedi ve yarım kalmış işine devam edip yürüdü. Bense ardına gizlendiğim ağacın kokusu ile çiçeklerle olan birkaç saniyelik duraksamadan hemen sonra yola devam ettim. Kırmızı ışıpta durup yeşilin emriyle karşıya geçtiğinde hareketlerini yansıttı. Ve karşıya geçip takibe kaldığım yerden devam ettim. Gözlerim yürüdüğümüz yolların yorgunluğu ile ve zaten var olan yorgunluk ile birleştiğinde kapanmaya başladı. Ayaklarım son adım kelimelerine sığınmıştı. Ellerim yorgunlukla baş ederken yerçekimi yorgunluğu galip çıkartıp kollarımı aşağı doğru çekiyordu. Yollar artık iyice bedenime çökmeye başlamıştı ki cennet sola sapıp mezarlığa daldı. Yaptığım en güzel

hareketi uygulayıp onu yansıttım, mezarlığa girdim. Ben aynaydım, güneşe âşık ay, denize sevdalı gökyüzüydüm. Yaptığım en iyi şey sevdiğimi yansıtmaktı. Tanıdık hava ciğerlerimdeki yerini aldığında kaskatı kesildim. Ayaklarım artık sığınacak kelimeler bulamamıştı. Mekanik hareketlerle gideceği yerin bilincinde hareket etmişti. Gideceği yere vardığında onun, çoktan varmış olduğunu gördüm. Ancak bu sefer saklanma ihtiyacı görmedim. İşine o kadar yoğunlaşmıştı ki beni fark etmeyeceğini biliyordum.

Birbirinden farklı yirmi dokuz hazineden seçilen harfler mezar taşını süslüyordu. Acı da bedenimi. Cennetim mezar taşına öpücükler bahşederken acı bedenime gözyaşlarını. O toprağın altındaki arafta yatan bedene cenneti sunarken acı can yakan duyguyu sunuyordu ruhuma. O çiçekler ile toprağı güzelleştiriyordu, acı yaşların bıraktığı izlerle. Üstümdeki siyah örtü acılarımı, hüznümü, sevgimi örtmeye yetmiyordu. Soğuk bedenime sızmayı bırakıyordu. Damlalar, bulutlara sığmıyor; üzerimize yağıyordu. Soğuk bana acımişti, gökyüzü benim için ağlıyordu. Acılarımın yoğunluğunu hissediyorlardı. Etrafta ağaçtan başka bir varlık olmadığından elimin tekini güç almak adına ağaca dayadım. “Sevgilim.” Toprağa fısıldayan ses bedenime çarpıyordu. Aşk dolu sözcük ağzından çıkarken, okyanustan firar eden bir damla yağmur damlalarının eşliğinde topraktaki yerini aldı. Cennetimin her bir cümlesi bedenime, ruhuma, kalbime darbe etkisi yapıyordu. “Bak, bugün de yağmur yağıyor, sevgilim.” Elleri etrafi göstermek için havaya kalktı. Sesi depremler ile doluydu, acı ile hüznün ile. “Seni gördüğüm ilk günkü gibi seni o gün o yağmurun altında mutlulukla uçarken gördüğüm andan beri seviyorum. Seveceğim de. Beni o günden önce takip edip âşık olduğunu ve hatta o gün bile takip ettiğini öğrendiğimde de sevdim, kavga ettiğimizde de.” Sesindeki üzüntü ve özlem ruhumu yaralıyordu. Cehennem artık içimdeydi. Ateş yanmaktan küle dönmüş bedenimi tekrar yakıyordu. Bu yanma bedenimin aksine kalbimden arta kalan kırıntılarını küle çeviriyordu. Gözyaşlarım kalbimdeki ateşi söndürmek adına artık yuvalarında durmuyordu. Acım ruhumu, bedenimi, her bir hücremi o kadar çok kez küle çevirmişti ki artık bu olaydan zevk almaya başlamıştı ve oyuna son verip yeni bir oyun peşine düşmüştü. Alnıma doğduğumda yazılan, kulağıma fısıldanan isim mezar taşına kazınmış bir şekilde bana el sallıyordu, dalga geçercesine. İki tarih arasında çekilmiş düz ölüm çizgim. Sanki o tarih arasında hiç doğmamış, hiç büyümemiş, hiç düşmemişim gibi sanki ilkbaharı hiç yaşamamış, gülmemiş, ağlamamış gibi. Hiç sevmemişim gibi. Aradaki büyük fırtınalara karşı düz gülünç bir çizgi. Oysaki güldüğüm, sevdiğim zamanlar gibi yukarı kıvrılmalıydı. Ağladığım, sevdiğim anlar gibi dalgalı olması gerekirdi. Her duygumu yansıtabilirdi. Bedenim isyan listesinin uzamasından bıkmıştı, zaten onun çektiği sevda yeterince ağırdı. Her gün sevdiğinin nefesleri yeterince azap çektiriyordu. Gülüşleri tekrar soğuklar diyarına gömüyordu onu zaten. Cennetimde cehennemini yaşıyordum. Sesi bedenimi aşip kalbime değdi. “Çiçekçi Asiye Abla'nın, yetimhanedeki çocukların selamı var.”

-Selam-

“Seni öpmemi söylediler.” Eğilip soğuk, boş mezar taşını öptü. Bir sıcaklık hissettim yanağımda cennet gelmiş gibi. Elim refleks olarak yanağımı tuttu bir damla yaşım gözümünden düşüp elime ulaştı. Onu diğeri izledi. O ise derin bir nefes eşliğinde yutkundu. Yutkunduğu zaman âdemelması harekete geçti. Ben âdemelmasına bakıp kendimi bulurken konuşmaya devam etti. “Sensiz buralar o kadar ıssız ki. O kadar soğuk ki, acı dolu ki, nefes almak zor ki.” Bir damla gözlerinden firar ederken yılmadan devam etti. “Her güne kokunun sindiği yastıkla, cansız gülüşünü saran çerçeve ile uyanmak yaşamı benden koparıyor. Hem biliyor musun kokun siliniyor artık yastıktan. O kadar sarılıyorum ki sensizliğe kokum siniyor yastığa. Kokumdan nefret ediyorum.”

-Etme ben seviyorum onunla ölüyorum –

“Sensiz yaşamaktan nefret ediyorum. Bu boş anlamsız dünyadan nefret ediyorum; yine de her ne kadar boş olsa da burada olduğunu hissediyorum. Sen yine beni izliyorsun. Bunu seni sevdiğim kadar hissediyorum, sevgilim ama bu yetmiyor burada olduğunu hissetmem yeterli değil. Seni göremiyorum, kokunu alamıyorum, sana sarılıp, öpemiyorum, gülüşünde doğamıyorum. Bu zamana kadar nasıl acı ile baş ettim inan bilmiyorum ancak... Ancak...” Gözyaşları konuşmasına darbeler indiriyor o ellerini ona engel olan yaşları silmek için kullanırken, ben ellerimi ağzıma siper edip hıçkırıklarımın sesini engelliyordum. “Ancak bu acıyla artık yaşamak istemiyorum bu daha fazla canımı yakıyor, dayanamıyorum.” Sözleri durunca ne ara çıkardığını görmediğim siyahın kapladığı silahı göğsüne dayadı. Bilmiyorum bedenim şokla çarpılırken acı yeni oyununu bulmanın sevinci ile ruhumu parçalara ayırıyordu. Onun artık nefes alamayacağını düşündükçe kalbim yüz binlere parçalanıyordu. “Artık kavuşacağız, sevgilim. Acımıza bir son vereceğim.”

-Hayır hayır hayır-

Çıldırılmış gibi bir o yana bir bu yana koşarken ne ara onun yanına vardığımı bilmiyorum. Güç kalmamış ellerimle onu tutup sarmaya çalıştım ancak milim kıpırdamadı. Bir yandan sarsıp bir yandan hıçkırıklarımın esiri altında çıkan kelimeleri sıralıyordum.

-Hayır sakın yapma. Sen... Sen... Hayatımda tanıdığın en bencil insansın. Kendinden başka birini düşünmezsin. Sen mi acı çekiyorsun sen mi? Ben her gün senin gözlerini bensiz açtığını görüyorum. İnsanların sana bakışlarını, senin onlara gülüşünü, onlara bakışını, onlara sarılmanı, başkalarının seni beğenmesini dinliyorum. Nefesinde ölüp, kokundan diriliyorum. Kokunun kaldırımı sinmesi bile beni cehenneme itmeye yetiyor. Başkasının sana öylesine bakması bile ateş oluyor ruhuma. Bu siyah örtüde boğuluyorum. Benim cennetim de sensin, cehennemim de. Ben yanmaktan fazla duygu hissediyorum. Tüm acılar tüm soğuklar siyah örtümü aşıp bedenime sızarken sana sığınıyorum. Çünkü sen

benim gözyaşlarımda sıcaklığı hissettiğimde cennetimsin. Dedim ya sen benim hem cennetim, hem cehennemimsin. Arafımsın. Sen mi acı çekiyorsun, ben mi bencil adam?

Yaşlar tükenmiş, yorgunluk artık tüm egemenliğini siyah örtü altındaki ruhumda sürdürüyordu. Tüm sarımsalırma karşı kıpırdamayan bedeni mezarın beyaz taşının üzerine çöktü. Ayaklarım son bir gayretle karşıya geçip, tam karşısına dikildi. Tüm gücünü yürümeye çalışan ruhum daha fazla dayanamayıp tam karşısında diz çöküyorum. Ellerim dizlerimin üzerine sığıyor. Mavi boş okyanuslarımı onun kahvelerine dikmek için başımı kaldırdım. Kalbi ruhunu solduracak zehri tutarken boş gözlerle karşıya bakıyordu. Gözlerim gözlerine yakalandı, onunkiler de benimkine. Acıyla, hüznle, özlemle gözlerinin tam ortasına dalarken beni hissetmesini tüm kalbimle diliyordum. Bir anda yüzü soldu, bakışları donuklaştı, şaşkınlığının tüm yüzünü kapladığını gördüm. Sesi gözyaşlarının ve soğğun etkisiyle “Bi-bi-biliyordum sevgilim. Yanımda olduğunu biliyordum. Ah! Seni o kadar özledim ki...” dedi ve derin bir nefes eşliğinde devam etti. “Kokunu hissediyorum tüm hücrelerimde. O kadar özlemişim ki, bu konunun vücudumda olmasını. Artık buna bir son vereceğim. Artık o toprak altındaki yalnızlığına bir son vereceğim. Artık kokunla uyuyacağım.”

Hâlâ bencildi. Kendinden başka bir varlığı düşünmüyordu. Yaşamazsa, nasıl acılarla yanacağını bilmiyordu. Onun için dünyayı terk ettiğini unutmuştu. Fakat tüm hatalarına karşın seviyordum onu acılarla, mutluluklarla. Dedim ya, o benim hem cennetim, hem de cehennemim. Elleri nefesine son vermek için hareket ediyordu. Elleri, tetiğe sığınıp ona güveniyordu, bense kelimelerdeki darbelere.

-Gelme, burası soğuk. Sen soğğu sevmezsin.

KADAR

Düşün düşünebildiğin kadar
Ağla ağlayabildiğin kadar
Üzül üzülebildiğin kadar
Var mı yollar sonsuza kadar
Bir rüya görürsün uyanana kadar
Çözümü vardır dersin bulana kadar
Bir umut beklersin olana kadar
Var mı yollar sonsuza kadar
Saçmadır kurduğun cümleler anlayana kadar
Umut vereni beklersin gelene kadar
Durmadan ağlarsın ağlayabildiğin kadar
Var mı yollar sonsuza kadar

Ağla hadi yine ağla
Üzül hadi yine üzül
Ama korkma
Varır yollar sonsuzluğa

AYDINLIKTAKİ KARANLIK

Aynı sabahtı yine. Bir öncekinin ve ondan öncekinin aynısı... Güneş ışıklarının, açık penceresinden sadece gözlerine değil bütün yüzüne, bedenine, izinsizce dalmasıyla yavaş yavaş uyanıyordu küçük çocuk. Çok sinir bozucuydu. Ne yaparsa yapsın tıpkı örümcek ağlarına dolanmış gibi, küçük bedeninin her tarafına nüfuz eden güneş ışığından kurtulamıyordu. Kim demiş sabah güneşinin yakmadığını. Sadece üzerindeki incecik örtünün değil, kat kat yorganların altına saklamak istiyordu çocuk kendini. "Off ya..." Güneşle bir sorunu yoktu onun, tabii güneş onu baldan tatlı uykusundan etmediği sürece. Annesi gibi değildi. Annesi hiç çıkmazdı güneşe, korkuyordu sanki. Neden korktuğuna bir türlü anlam veremiyordu küçük çocuk. Ne olacaktı ki sanki!? Aman neyse, onu uykusundan ederken zaten o da hiç hazzetmiyordu güneşten. "Ege, hadi kalk" diye bir ses duydu, aşağıdan koridorlara, kapısına kadar yayılan bir ses. Yumuşak, ince ve şefkat doluydu. Ama hiç kalkası yoktu ki çocuğun. Etrafa dağılmış, kimisi buruşturulmuş, kimisi yırtılmış, kimisi karalanmış, üzerine resimler çizilmiş, hatta sıkıntıdan uçak yapıлып etrafa uçurulmuş uçaklardan belliydi isteksizliği. O da umursamadı zaten, örtüsüne iyice sarınarak tatlı uykusunun kollarına geri dönmeye çalıştı. Dışarıdan en az ayakları kadar küçük, narin adım sesleri gelmeye başladı, merdivenleri tırmanıyordu. Sonra koridor boyunca ilerlemeye devam etti ve kapısında süsler asılı olan kapının önünde durdu. Bir kaç saniyelik sessizlik kapladı her tarafı. Sonra yavaşça kapının kulpu kavrandı, sakince aşağı indirildi. Sonra adım sesleri, çit çıkmayan odayı doldurdu. Bir süre sonra yatağının sağ tarafında bir çökme hissetti küçük çocuk. Sonra yanına uzandı ve arkasından sarıldı ona. "Hadi canım, uyan artık" Narin ve yumuşak eller sanki o kırılmasından korkulacak değerli bir mücevhere dokunuyormuş gibi yumuşak bir şekilde saçlarına dokunmaya başladı. "Hadi artık, Ege" "Beş dakika daha, lütfen" diye mırıldandı. O kadar sessizdi ki annesi ona doğru eğilmek zorunda kaldı ve çocuğun uyanık mı yoksa uykusunda mı konuşuyor olduğunu merak etti. "Olmaz Ege, uyanman gerek." Hah, nihayet çocuk gözlerini aralamaya başladı. Güneş gözlerini acıtıyordu. Pencereden esen rüzgâr perdeyi havalandırdı ve odanın daha çok güneş almasını sağladı. Yataktaki ağırlık anında yok oldu. Çocuk ne olduğunun farkına varıp uyku mahmurluğuyla yataktan doğruldu ve hemen yatağın yanındaki pencereye uzanmaya çalıştı. Tabii uzanamadı. Sonunda teslim oldu ve üstündeki yorganı tekmeleyerek, yere düşmesini umursamadan attı. Güneşe kızgın olduğu kadar rüzgâra da kızgındı şimdi, hem annesini kaçmaya zorladığı için hem de onu uykusundan ettiği için. Perdeyi de güneşin suratına kapatmayı ihmal etmedi. "Teşekkür ederim, canım!" Çocuk gülümseyerek arkasını döndü bu yumuşak, huzur dolu sesin sahibini duymak için. İşte annesi ona gülümseyerek bakıyordu her zamanki gibi. Annesi onun için anlatılan o melekler gibiydi. Bembeyaz, saf, masum... Masumluğun beyazlığı içine ve dışına, her yerine sinmişti onun. Onu

hasta gibi gösteren soluk, beyaz teni, beyaz saçları, beyaz kirpiklerine kadar masumluğa bulanmıştı ve bunu ondan başka anlayan kimse yoktu. Hasta diyorlardı annesi için. Ama ona göre hasta değildi ki o. Sadece melek olmaya herkesten daha yakındı. Yatağa geri oturdu ve yatağın içinde sürünmeye başladı. Sonunda diğer uca ulaşmıştı. Ayaklarını yataktan aşağıya sarkıttı ve o içindeyken ayaklarını yakacak kadar sıcak tutan terliklerini giydi. Aslında nefret ederdi bu terliklerden. Ama annesi evin içinde çıplak ayakla dolaşırsa kızar, onun hasta olacağından yakınıp dururdu ama biliyordu ki bütün bunlar annesi onu önemseydiği ve endişelendiği içindi. Küçük çocuk annesini endişelendirmek istemezdi asla. Bu yüzden çocuk aklıyla bunu hatırlayarak sesini çıkarmadan giydi terliklerini. Nasılsa daha sonra onları bir daha asla nerede olduğunu hatırlamayacağı ve bulamayacağı bir yerlere fırlatacaktı. Daha sonra da annesi sanki onları kendisi oraya fırlatmış gibi bulup getirecek ve onları tekrar giymeye zorlayacaktı. Böylece devam edip gidecekti bu döngü.

Aşağı atladı ve gidip annesinin beline kollarını sardı her sabah yaptığı gibi. "Günaydın!" Annesi ona yarı tebessüm edip yarı kızgın bakmaya çalışan bakışlarıyla sordu. " Bu odanın hâli ne küçük beyefendi? " Küçük çocuk kızarak suçlu bakışlarını yere indirdi ve etrafa saçılmış kâğıtları ayaklarıyla tekmeleyerek, odanın köşelerine atmaya başladı. " Ne varmış ki odada anneciğim? " " Dur Ege, daha fazla dağıtma ortalığı " Annesi kızdı ona; hâlâ kızgın bakmaya çalışıyordu ama beceremiyordu ki işte. Pes ederek tekmelediği kâğıtları küçük elleriyle toplamaya başladı Ege. Annesine odayı toplarken yardım etmesi gerektiğini biliyordu, çünkü sonra annesi çok fazla yoruluyordu. Birlikte odayı toplamaya başladılar. Önce yerdeki kâğıtlardan başladılar; bu arada Ege annesinden yapmayı öğrendiği uçakları tekrar uçurmaya başladı. Çocuk işte. Sonra toparlandı. Annesine yardım etmeye devam etti. Yatağı düzelttiler, masadaki açık kalmış okuma lambasını kapatıp, yine birlikte masaya ve yerlere dağılmış boya kalemlerini topladılar. En sonunda maviler içindeki oda eski hâline dönmüştü. Şimdi odanın havalanması için pencereyi açması gerekiyordu. Çocuk bunu annesinin yapamayacağını bildiğinden yeni üzeri örtülmüş yatağı dağıtmamaya dikkat ederek yatağın üzerine çıktı ve önce perdeyi sonra pencereyi açtı. Odadan çıktılar ve aşağı inmek için yola koyuldular. Koridorun öteki ucundaki duvarda bir ayna vardı. Ege oradan kendine bakmayı ihmal etmedi tabii. Onun ne yaptığına bakmak için arkasına dönen annesi de aynayla karşı karşıya gelmişti. Birbirlerinden çok farklı görünüyorlardı. Küçük çocuk kahverengi saçları, yeşil gözleri, çocukluğunu doyasıya yaşadığını haykıran hafif sıkılası pespembe tombul yanaklarıyla duruyordu aynanın karşısında. Annesi ondan çok farklıydı. Kar beyazlığı sadece tenine değil, tüm vücuduna, saçına, kirpiğine, yüzüne, dudaklarına, ellerine işlemişti. Gözleri kamaşıyordu her çocuğun olduğu gibi. Annesine âşıktı o. Ama annesi aynadaki görüntüden pek hoşlanmamışa benziyordu. Gözleri aynada takılı kalmış, hafifçe buğulanmıştı. Annesinin neden

böyle olduğuna anlam veremiyordu küçük çocuk. Annesi böyle olduğuna mı üzülüyordu yoksa? Yoksa onları her dışarı çıktığında yüzlerindeki ona göre anlamsız olan bir ifadeyle gözlerini dikerek bakan insanlar mı geliyordu aklına? Bunda bir yanlış göremedi küçük çocuk. Ona göre onlar annesinin kimsede olmayan güzelliğine bakıyorlardı. Çocuk akli zaten çok da takılmadı buna. Aynaya arkalarını verip koridordan geçerek merdiveni indiler.

Kurt gibi acıkmıştı küçük çocuk. Annesi de her zaman olduğu gibi onu hiç şaşırtmayarak yine harika bir kahvaltı hazırlamıştı. Babası da oradaydı. Her zamanki gibi masanın başında oturmuş, kahve içiyordu. Elindeki gazeteye yine dünyadan kopmuşçasına dalmıştı. Ve küçük kız kardeşi de oradaydı. Mama sandalyesinde önüne konulmuş mama kâsesinin içindeki kaşığı minik elleriyle tutmuş masasına vuruyordu. Annesi bu manzarayı görünce kaşlarını çattı ve kardeşini durdurmak için koştu hemen. Kız kardeşi annesine çok benziyordu. Onun kar güzelliğini almıştı yani. Bazen o kardeşini annesine o kadar çok benzediği için kıskanırdı bile. Ama yine de yapabileceği bir şey yoktu. Kardeşi ne kadar annesine benziyorsa o da o kadar babasına benziyordu. Annesi kız kardeşine mamasını yedirirken o da gidip babasının yanındaki sandalyeye oturdu. Sonunda babası dünyaya dönebilmişti. Kahvaltı, annesinin ona yemekten nefret ettiği domates ve salatalığı yedirmeye çalışıp, bir yandan kardeşiyle uğraşmasıyla, babasıyla yaptığı keyifli sohbetle geçti. Ardından yukarı çıkıp okuluna gitmek için hazırlandı. Aşağı indiğinde babası da ceketini giyiyordu, annesi kapıda kucağında kız kardeşiyle onları uğurlamak için bekledi. Kapıda vedalaşıp çıktılar. Annesi dışarı çok sık çıkmazdı gündüzleri, hatta hiç çıkmazdı. Üstelik o her ne kadar kardeşiyle iki sokak ötedeki parkta oynamak için can atsa da annesi onun da dışarı çıkamayacağını söyledi ona. Annesi güneşten korktuğu kadar dışardaki insanlardan da korkuyordu. Hiç bir okul toplantısına gelmemişti; Ege'nin ilk karne gününe, ilk sunumuna, ilk tiyatro oyununa da öyle. Ege her zaman bunun acısını yaşıyordu ama çok da umursamıyordu işte. Annesinin varlığı her şeyin önüne geçiyordu. Bir hafta sonra Ege çok heyecanlıydı. Bugün annesiyle okula gidecekti. Annesiyse korkuyordu, çekimserdi, karamsardı ama küçük oğlunun onunla birlikte okula gideceği için gülümseyen yüzünü gördüğünde bir nebze sönüyordu içindeki ateş. Babası da endişeliydi annesi için. O öyle âşık olmuştu ona. O görünüşüne âşık olmuştu. Bir yandan kabuğunu kıracağı için sevinçli, umutluydu ama önceki deneyimleri gibi olup karısının daha da kabuğuna çekileceğinden endişe ediyordu.

Araba okulun önünde durduğunda üçü de farklı âlemlere dalmıştı. Çocuk hemen atladı arabadan, fırlayıp okul kapısına koştu sonra birden durdu, bir şey unutmuş gibi geri döndü, unutmuştu çünkü. Daha yeni arabadan inen anne ve babası tamamen aklından çıkmıştı bir anda. Babasını öptü ve annesinin elinden tuttu. Annesi arabadan iner inmez kocaman bir şemsiye açmıştı. Güneş onun için çok tehlikeliydi, ama dayanamamıştı işte. Birlikte çocuğun babasına el

sallayıp el ele içeri girdiler. Kadın işte yine aynı o hisle o herkesin sizi dikkatle incelediğinde, size acıyan bakışlar attığında vücudunuzu o esir eden o ürpermeyle dolmuştu. Ne olacaktı hastaysa? Veremli miydi ki? Ne olurdu onlardan farklıysan? Çok mu kötüydü farklı olmak, yaşamamalı mıydı yani? Yine de oğlunu, ailesini düşündü, elinin içinde tuttuğu küçük sıcak ele odaklandı ve o elden güç alarak devam etti yürümeye. Başı önüne eğikti yine de. Biraz da şemsiyeyle kapatmayı başarmıştı. Oğlu ise annesini izliyordu düşünceli bir şekilde. Birlikte okul kapısına yaklaştılar. İşte şimdi şemsiyeyi kapatmak zorundaydı kadın. Başını yukarı kaldıramıyordu. Şemsiyeyi kapattı. Başını hafifçe sağa çevirerek oğluna baktı, gülümsedi. Derin bir nefes alıp içeri adımını attı. İşte herkes ona bakıyordu. Saçlarından yüzüne, gözlerine kadar her tarafını dikkatle inceliyor gözleriyle yargılıyordu sanki. Saç rengi, kirpik rengi farklı diye hastalıklı diyorlardı ona, gözlerinin rengini görünce canavar diyorlardı belki. Ama ne farkı vardı ki onun onlardan? Göz rengi farklı diye farklı mı görüyordu dünyayı sanki? İlerlediler. Önce oğlunu sınıfına bırakması gerekiyordu. O bir insandı, bir candı, bir hayattı, bir anneydi her şeyden önce. Etrafındaki bakışları görmeden girmeye çalıştı. Oğluna döndü, gülümsedi. Oğlu ürkmüştü etrafındaki bakışlardan. Daha önce de böyle durumlarda karşılaşmalar da kısa sürmüştü, üstelik oğlu daha küçüktü. Böylesiyle daha hiç karşılaşmamıştı. Sınıfa doğru ilerlediler. Diğer çocukların anne babaları da oradaydı. Ve hepsinin bakışları ikisinin üstündeydi. Oğlunun sırasına doğru ilerlediler. Oğlunu sırasına oturttu, çantasını çıkartıp eşyalarını yerleştirmesini izledi. Bunları her zaman yaptıkları gibi gülerek, sohbet ederek yaptılar. Bakışlar biraz da kıskançlığa dönmüştü bu sayede. Sonra oğluna en sevdiği çikolatalı süttten ve kendine de çay almak için kantine ilerledi kadın. Aldıklarının parasını ödedi, tekrar sınıfa doğru gitti. Kapıdan girmeden duyduğu seslerle donakaldı kadın. Oğluyla dalga geçiyorlardı. Onun gibi bir annesi olduğu için. Kadın parçalara ayrıldığını hissetti. Gözleri doldu, içi acının, kırgınlığın ve kızgınlığın cam parçalarıyla doldu. Her biri tek tek saplandı, daha da, daha da derine girdi, daha çok acıttı. Sonra oğlunun onları kovaladığını duydu, tabii ki de annesine laf ettirmezdi o, büyümüş de küçülmüş bir tavırla ellerine beline koyarak hepsini defetti, hiçbiri anlayamazdı annesinin güzelliğini bunu biliyordu, umursamadı. Kadın orada o kadar güçlü olamadığı için tekrar parçalandığını hissetti, oğlu daha cesurdu ondan, annesini koruyup kolluyordu onlardan. Daha fazla dayanamadı kadın, arkasına bakamadan çıktı gitti.

Evine dönmek için hızlıca yürümeye başladı. Oğlu onun için bu kadar güçlü ve cesurken ona güçsüz olduğunu gösteremezdi, ama “Eyvah!!” Şemsiyesini orada unutmuştu. Şimdi ne yapacaktı? Geri de dönemezdi asla. Okul kapısından hızlıca çıkıp koşmaya başladı güneş canını acıtıyordu ama olsun, yine de geri dönemezdi. Caddeye ulaşıp bir taksi bulmaya çalıştı. Güneş acıtmaya devam ediyordu. Neyse ki buldu, hemen atladı taksiye. Güneş acımamıştı ona yine sanki bu anı kolluyormuş gibi gördüğü tenini anında

yakmıştı. Oralarda yaralar oluşmuştu. İşte sanki yeterince normal gözüküyormuş gibi bir de bu iğrenç yaralarla uğraşacaktı ama canı yanıyordu sadece fiziksel olarak da değildi. Transa girmiş gibiydi. Dayanamıyordu. Taksii durdurdu birden sonra başka bir yer verdi oraya gitmesini söyledi. Taksi tekrar hareket ederken kadının gözyaşları düşmeye başladı. “Ben güçlü değilim, ben güçlü değilim.” Sonunda araba durduğunda güneş hâlâ tepede olacakları merakla bekliyordu, keyifliydi, usul usul ısıtıyordu insanları. İnsanlar güzel havadan yararlanmak için mutlu bir şekilde dışarda geziyorlardı. Her şeyden habersizlerdi, güneşin kötü emellerinden habersiz. Güneş insanların sandıkları kadar, masum, sandıkları kadar neşeli sandıkları kadar parlak değildi. Güneş şiirlerde, hikâyelerde oldukları kadar sevecen, mutluluk timsali değildi. Kötü bir yanı da vardı onun ki onu da hiç kimse göremiyordu. Bazıları hariç. Kadın arabadan indi, yürümeye başladı, güneşin kollarına atıyordu kendini. Vücudu yanmaya devam ediyordu, daha çok acıtıyordu. Yaralarının daha da çoğaldığını gördü, hissetti, dokundu tüm benliğinde yaşadı. Yenik düşmüştü işte, dayanamamıştı, karşı koyamamıştı, savaşmamıştı. Ailesinin yüzü aklına geldi birden gözlerinden damlalar dökülmeye başladı. Ama yapamadı, duramadı, artık her şey bitmişti onun için, kaybetmişti.

SESSİZ KADIN

Sevgide büyüyüp sevgisiz olgunlaşan kadınlarız biz

Her kalpte diz çöken kadınlarız

İnanan yaşayan ve olgunlaşan...

Mum ışığında ay'ı arayan kadınlarız

Dilimiz var ama suskun

Sesimiz var ama sessiz

Derdimiz var ama çaresiz

Sevgide büyüyüp sevgisiz olgunlaşan kadınlarız biz

Güzel günler sizi bekler

Kötü günler bizi

Kalbimiz var ama öksüz

Sevgide büyüyüp sevgisiz olgunlaşan kadınlarız biz...

HAYATIM(N)A DOKUNAN AŞK

Kaç yaşındayım umutlarıma kendi avuçlarımla toprak atarken? Kaç yaşında öğrendim unutmayı? Kaç yaşında karanlıkla örülü duvarlar ardında gizledim benliğimi? Kaç yaşında sattım beni ben yapan her şeyi? Bu kaçınıcı verdiğim sözleri tutamayışım, en acısı yarı yolda bırakılmaya şaşırılmayışım..?

Âdeta bir asalak gibiyim. Ne adam gibi ölmeyi ne de hakkını vererek yaşamayı becerebiliyorum. Ayrı bir bireyim fakat bir başkasına tutunmadan, belki de zavallica ona yapışmadan hayatımı sürdürüyorum. Yahut kafadan bacaklı bir canlı, bilmiyorum. Güne Gregor Samsa gibi uyanmadığımdan şikâyet etmek çok mu nankörce? Sanırım iç sesimle yalnız kalmamalıyım.

Kimileri olmak istediğini kimileri olması gerektiğini yaşarken, ben gerekmediğim kadar arafta ve zarardayım.

Penceremden müsaade dahi istemeden süzülen ve müsveddeleri dört bir yana savuran rüzgâr, eve taşındığım vakitten bu yana solmaya yüz tutan; bir süre sonra da yapraklarını döken vişne ağacı, her adımında aşınan merdiven, gıcırdayan kapı, rutubet kokan odalar, huysuz, aksi yan komşum hepsi acizliğime alkış tutuyor biliyorum. İçten kahkahalar atıyorlar tükenişime.

Bir güne daha kendimle çatışarak başlıyorum. Ve insanlara ümit aşılammaya çalışan bir psikoloğum. Komik doğrusu. Her gün suratında koca bir maskeyle dolaşan, gülücükler saçan hayat dolu bir köstebek, sıçan. Acınası yaratık!

Bugün de bir öncekinin ve muhtemelen yarının aynısı olacak. Planlanmış, robotlaşmış bir hayat... Ve hatta daha iyisini istemediğim bir hayat.

Kısa bir düşün ardından hazırlanıyorum. Selim Bey'i Selim Bey yapan ne varsa alıyorum yanıma. Evde bırakıyorum Selim'i. Kapıyı üzerine kilitleyip çıkıyorum hatta. İçim rahat, dönüncüye dek yokum ne de olsa...

On beş dakikalık yolculuğum içinde en neşeli şarkıları dinliyorum. Her zaman olduğu gibi aynı vakitte ulaşıyorum kliniğe.

Gülten Hanım iş telaşı içinde mırıldandığı türküyü beraber camları silmekle meşgul. Hiç ses etmeden kuruluyorum mutluluk tiyatroma. Ajandamdan günlük programımı kontrol ediyorum, bunu benim için yapan biri olduğunu unutarak.

İlk hastam Azra Hanım. İdealist, alımlı ve güzel bir bayan... Kayda değer bir problemi yok; kişinin psikolojik sağlığı için en az iki haftada bir psikoloğa gitmesi gerektiğini savunuyor. Ben kime gideceğim diye ağzımı açıp soramıyorum. Kapının hafifçe üç kez tıklatılmasının ardından geldiğini anlıyorum Azra'nın. Hafif bir gülümseme eşliğinde oturuyor karşıma. Gündelik hayatından, bitirme kararı aldığı ilişkisinden ve geleceğe dair planlarından

bahsediyor. Ruhum karnını tuta tuta gülüyor; acı bir tebessümle onu izleyen yüzüme. Nereden geldiğimizi bilmediğim bir konu hakkında görüşünü belirtiyor.

“Van Gogh gibi düşünüyorum sanırım bu konuda. Tanrı’ya tapmak beni öldürecekse, kendi içimdeki Tanrı’yı bulmayı tercih ederim.” Onaylar nitelikte başımı sallıyorum. Bir süre felsefe ve psikolojiden konuştuktan sonra uğurluyorum onu. Geldiği gibi gülümseyerek gidiyor.

Yarım saat kadar dinleniyorum. Bana haber verilme gereği duyulmadan sertçe açılıyor kapı. Kimin geldiğini merak dahi etmiyorum. Altan Bey stres içerisinde kravatını gevşeterek konuşmaya başlıyor.

“Ben şerefsiz bir adamım Selim Bey! Eşimin başka bir adamla göz göze gelmesine dahi delirirken onu her gün farklı bir kadınla aldatıyorum. Hakkım varmış gibi bir de pişman oluyor, bu yaptığımdan utanç duyuyorum. Üstüne üstlük sırf vicdan azabımı hafifletebilmek için size para ödüyorum.” Hiçbir şey diyemiyorum. Zaten o da konuşmama fırsat vermeden masaya birkaç yüzük fırlatıp geldiği gibi hışımla çıkıp gidiyor. İstemedenden de olsa oturduğum yerde dikleşiyorum. Kimileri vicdanını paylaşarak susturabiliyor bir şekilde. Ben bunu dahi beceremiyorum. Izdırap içinde geçen kepaze bir yaşam...

Diğer günlerin aksine bugün programım çok dolu değil. Fırsat bilmiş durumu birileri..! Kilidini kırmış, sitem ederek karşıma oturuyor benliğim. Ne yani, kendimi hapsetmeyi dahi becerememiş miyim?

Parmakları; raflarda, kitaplarımın üzerinde geziniyor. Koltuğumla birlikte dönmüş onu izliyorum. Mutlu mu, üzgün mü bilmiyorum. Kırgın bir gülüş beliriyor gözlerinde, yüreğimdiki sızıyı hissediyorum.

Bir anda, bir mengeneye, bir zerk olunma endişesiyle, bir sigara dumanının ezberinde sıkışıyorum ve şu an, bu dakika; konuşarak da susulabileceğini, susarak da konuşulabileceğini öğreniyorum.

Usulca yere saçılıyor kitaplarım. Sesim çıkmıyor, itiraz edemiyorum. Defterimden bir sayfa kopup uçak oluyor... İklimini, çiçeklerini bilmediğim bir adaya sürükleniyor sanki. Çıldıracağım!

Cereyan ediyor mutlulukçuklarım. Yine! Daha neyi söküp götürmek istiyor bilmiyorum. İsmi telaffuz etmekten neden korktuğumu bilmiyorum. Sesini her duyuşumda kalbimin neden lime lime olduğunu, kahretsin, bilmiyorum!

Ceketimi alıp hiç ses etmeden çıkıyorum klinikten, geldiğim gibi. Alıştı kadıncağız bu hâlime.

Koşa koşa radyo binasına geçiyorum. Ürkekçe bakıyor Selim gözlerime. Bir annenin şefkatli öpücüğüyle davet ediyorum onu bedenime, can bulduğum kafese...

Ağzı kulaklarında bu kez, mutlu...

Yayına girdiğime işaret eden şarkı ile başlıyorum yine. “Yağmurun Kaderi?” diyor Gülay, en sevdiği olduğu için en sevdiğim olan sesiyle. Şarkı biterken elim ceketimin iç cebine gidiyor. Kararlıyım!

Samimi olabildiğim tek yer burası. Çünkü kim olduğuma dair bîhaberler, kimse bu kimsesiz adamı tanımıyor. Yalnızca duygularına tercüman arıyorlar. İstedikleri ne ise onu veriyorum işte! Zarfından çıkarıyorum kendi cebimden zorla aldığım mektubu. Kalp keşiğim ellerimde duruyor. Bir cesaret derin bir nefes alıp okumaya yelteniyorum. İlk kelimesiyle bozguna uğrattırıyor beni. “Dert- dertlerimiz boyumuzdan büyük hepimizin.” diyorum, yersiz ve saçma bir şekilde. Olmayacak!

Sonra bir ses yankılanıyor beynimde. “Oku. ’ diyor, “Yüreğinde yankı bulanı oku sen de” küçük bir kız çocuğu ağır aksak adımlarla sevinç nidaları atıyor etrafımda. Tamam diyorum, tamam.

“Bugün dert ortağım ilan ediyorum sizleri. Dinleyin, dinleyin ve bir meleğin kanatlarını kırabilecek kadar kötü bir adamın âcizliğini seyredin.”

Ufak bir ton ayarlamasından sonra başlıyorum okumaya. Gerçi bu daha çok her daim aklımda olan cümlelerin doğruluğunu aslı ile teminat altına almak oluyordu... Her neyse.

“ Kalemimde Yankılanıyorsun Bu Gece!

Dert vurgunu olmuşum bir baksana, acı içinde kıvranıyor ruhum. Bugün, vazgeçişlerim dahi kapı, duvar vicdanıma.

Çok şey istiyorsam, bencillikse eğer bu yaptığım neden bu kadar mutsuzluktan uzağım? Neden bir şarkının her sözcüğü tokat gibi çarpıyor gözlerime? Cevap ver adam, neden iki kişilik yalnızlığımızda tek başımayım?

Yoruldun mu benden, o kadar da karışık değilsin derken?

Bana kalsa bitmezdi, kalem kâğıda hasret yaşardı ama bitmezdik. Oysa bana kalmadı, hakkım yoktu değil mi? Çocuk ruhum hep hak etmediklerimi istedi. Gel, bak yine o şehirdeyim. Şimdi şimdi geliyor aklım başıma. Kim bilir belki de sözcüklerimden anlaşılıyordu acemiliğim. Ders verdin bana aklınca. Büyümedim ama inadına. Hala o küçük kız, hala saçmalayan, hala ben ve hala bende olan sen.

Ne yaptın böyle adam? Bırakmayacak mısın kalbimi, atmayı bırakmadan? Yoksa ben miyim geçmişimi kovalayan? Varsın kovalayayım, bilmeyeceksin ne

de olsa. Ben de bilmeyeceğim, korkma. Korkma, ışık tut gecelerime. İzin verme yine basmakalıp cümlelerime.

Susma, susuşun cehennem, susuşun azap. Gül mesela, dünyanın en saçma hikâyesini masal diye anlat bana, gül aptallıklarına, gül uykuya dalışlarına, bu satırları yazıyor oluşuma dahi gül hatta. Gül... Gül... Gül... Susma!”

Okumamın ardından beklemeye başlıyorum. Neyi bekliyordusam artık!

Bir dinleyici yayına bağlanıyor. Önce burnunu çekip ardından sesini düzeltiyor ve tek kelime ediyor :“Dinle!”

Tepki veremiyorum. Bekliyorum, belki de duyacağım hakaretlere hazırlıyorum kendimi.

İnce bir gülüş duyuluyor önce. Kulaklarım bana ihanet ediyor olmalı... Her bir sinir hücreme dek gerildiğimi hissediyorum.

“ Bu ses kaydını sakın silme. Bir gün o sesi duyarsan sesimi ona duyur.” Ağlamak geliyor içimden. O ise bir sebebe ihtiyaç duymadan gülüyor yine kendi kendine. Ben de gülümsüyorum, hep istediği gibi, yine.

“ Ah be adam! Neyimi sevdin diye soruyorsun bir de utanmadan. Neyini sevmeyeyim ki? İlk cümlelerini sevdim, sesini, gülüşünü... ve sonra yüreğini sevdim işte. İnanmak istemesen de ret de etsen sevdim seni. Cümlelere sığdıramadım kelimelerini. Şarkı belledim sesini, gülüşün bir şiirken. Tutuklu değil yasaklı olduğunu bile bile sevdim.

Neydin benim için ve kimdim senin için?

Canımı yaktın. Hem de hiç tahmin edemeyeceğim bir şekilde, inanamadım.

Canım yanıyor adam, elim kalem tutmuyor. Kanım çekiliyor hissettikçe olmayışını. Yokluğunun soğuğu, üşütüyor.

Altı çizili kitap cümlelerinde arıyorum seni, yoksun. Gece giyinmiş hayallerime soruyorum, öldün mü içimde? Yok, yaşıyorsun; çığlık çığığa hem de.”

Hücrelerim dahi zerrelere ayrılıyor benim için bir saniye dahi sürmeyen ses kaydı süresince. Ne çok isterdim yerin yedi kat dibinde bir sona teslim olabilmeyi. Tam da bir köstebeğe yaraşır şekilde, olabileceklerin en iyi ihtimalinde...

Düşüncelerimden sıyrılmamı telefondaki ses sağlıyor. Sesi boğuk. Ağlıyor olmalı.” Sen” diyor. Derin bir nefes alıyor ardından.” Sen, o adamsın. Onun adamı.” Sonrasında da kesiliyor bağlantı.

Otuz dört yaşımdayım. Ne eksik ne fazla, tamı tamına otuz dört. Yirmi beş yılını beyhude geçirdiğim bir hayat yaşadım. Olmam gerekenlerle, insanlara görmek istediklerini sunarak eziyete dönüşen bir hayat...

Yirmi beş yaşında eşi benzeri olmayan bir insan tanıdım. Eşi benzeri olmayan bir insan tamamladım.

Buldukça bunarmış ya insan, bunadım. Budalaca acı çekmeye ve çektirmeye tâbi kıldım kendimi.

Şimdi....

İlk kez ona ait bir şeyi haykırıyorum insanlara,

İlk kez ona ait bir şey yakalıyorum insanlarda...

İlk kez aptal cesaretim hayallerime yağıyor, sen oluyorsun kalbimin her kişisi yine.

“Her şey yapılabilir bir beyaz kâğıtla.” diyorum dinleyicilerime.

“ Köklerin içimde gizlidir.” diyorum.

En sonunda, bir şiirde “ Sana bakmak Allah’a inanmaktır.” dendiği gibi, bütün isyan içerikli kahrolmuş sayfaları reddederek.

Bitiyor bugünlük yayınım. Hafızama kazınacak bir gün daha sonlanmaya hazır.

Gün geceye hasret kalmış, kızılığıyla okşuyor eşsiz maviliği.

Yayın sonrası birkaç kişi meraklı gözlerle bir cevap beklercesine bakıyorlar yüzüme. Umursamamak istiyorum. Sonra, her şeyi boş verip “O kadın” diyorum, “Şeker Prensesi.” Gözleri doluyor hepsinin samimiyetle. Günün sahteliğini ıslanmış gözbebekleri yıkıyor üç dört şahsın. Gözlerimden yuvarlanan bir damlayı silmeye uzanmıyor ellerim. Daha da uzatmadan kalkıyorum, yolculuk üçüncü hayatıma doğru.

O tanıdık, bunaltıcı, iç karartıcı fakat hasret kalınmış hastane kokusu doluyor burnuma. Göz göze geldiğim kişilerin her biri tanıdık simalar. Gülümsemeye dermanım yok hiçbirine.

Kanıksadığım bir alışkanlıkla sterilize edilmiş kıyafetleri giyinip odaya yöneliyorum.

Yine o hemşire var odada, Sevgi. Kendinde olduğu zamanlarda onunla dertleştiğini biliyorum.

Geldiğimi görünce bir mahreme tanık oluyormuş gibi utangaç bir tavırla alelacele çıkıyor odadan.

Onunla yalnız kalmak; senelerdir kanımı donduran, kalbimin ritmini zorlayan eylem.

Nereden başlayacağımı bilemeyerek birkaç sözcük geveliyorum ağzımda. Sararmış yüzünü inceliyorum. Yastığının altındaki siyah deftere takılıyor gözlerim. Tanıyorum onu, hiçbir zaman okumama müsaade etmediği, kıymetlisi.

Birden Sevgi giriyor odaya. Yastığın altından çekip alıyor defteri, bir mücevhermişçesine nazik davranarak dizlerimin üzerine bırakıyor. O da benim kadar iyi biliyor, “Bilmediğini”.

Kapağı açtığımda yalnızca üç sayfa karşılıyor beni. İki yüz sayfalık bir defterin yalnız son üç sayfası... Sadece bir sayfası yazılmış, diğer iki sayfası bana ayrılmış besbelli.

Hiç duraksamadan okuyorum ilk sayfayı. Altında bir ufak not “ Senden Öncesi”. Kendini yazmıştı Şeker Prensesi.

Az biraz kırık diğer iki sayfaya bakıyorum. Ardı sıra gelen sayfaya “ Sevginin mucizesini yazmanı istiyorum” notunu düşmüş. Beklemeden son sayfaya kilitliyorum gözlerimi: “ Tünelin ürkütücü karanlığını aydınlığa çeviren tren ışığının saçtığı mutluluğu anlat bana, Adam!”

Kelimeler sahipsiz kalıyor okuduklarımdan sonra. Meleğim kendine gelmiş, silemediği gözyaşlarından utanarak suratını saklamaya çalışıyor. Dayanamıyorum. Ben de ağlıyorum. Ağlamanın bir lütuf olduğunu öğreten, saçlarında bahar çiçekleri taşıyan kadına ağlıyorum.

Yarım yamalak bir hikâye oluyor bizimkisi, hiç tamamlanmayacak.

Otuz dört yaşımdayım; şairin “ Yolun yarısı eder.” dediği yaştan bir eksik.

Otuz dört yaşımdayım; hastamın, sevdiğimin bağlı bulunduğu mekanik aletten sevdiğimi daha iyi yaşatacak kadar önemsiyorum “Şeker Prensesimi”...

Otuz dört yaşımdayım; tuttuğum ezberim her gün yeni baştan yazılıyor.

SADECE SEN

Ne güzeldir deniz
Tüm kötülükleri unutturan
Sen mavi giyin
Ben denizi unuturum.

Benim şiirlerim çay koyar
Düşlerimde sadece sen
Demlikte nefesin
Bardakta gamzen

Hayal kurmak güzeldir
Mutlu olacağın dünü beklemek
Sadece gerçekler üzer
Hayallerde hep sen...

TELAŞIM ONUN İÇİN

19 Aralık Cumartesi Saat 05.55

Uyandım ve odamdayım. Hava hâlâ karanlık biraz. Bu güzel hafta sonu sabahında erkenden kalkmak harika hissettiriyor. Dinç biriyim galiba. Yaşamaktan zevk alıyorum. Evet, ben üşengeç, genç kız mutlu bu sabah. Sebepiyse oldukça basit... Bilgisayarı annemden kapabilecek fırsatım var.

Yataktan kalkıyorum ve aniden kalktığım için başım dönüyor. Ellerimle bir yerlere tutunmaya çalışırken masamın kenarındaki kâğıt toplarını yere düşürüyorum. Neyse ki pek gürültülü şeyler değiller. Demiştım ki şom ağzımı açmaz olaydım. Terliklerime takılmış ve oldukça zor bir pozisyonda kalmıştım şu an. Kaymıştım ve yerdeydim sere serpe. Çalışma masamı yan devirdiğimde Rönesans resimlerine benzediğimi düşündüm. Aslında arka planda güzel durmuştu. Bir ara bunu çizmeliyim, diye not aldım bir köşeye.

Pek güzel, pek de gürültülü. Artık annemin uyandığına kesinkes emindim. Bu kumarı oynamayı göze alarak etrafı dinledim birkaç dakika. Oldukça ıssız... Güzel !!!

Ayağa kalktım ve sessizce masamı düzelttim. Annem uyandığındaysa neler olduğunu anlamasın diye odamı toplayayım, dedim. Daha sonra toplamaya karar vermişim aslında, ama o “daha sonra” nın hiç gelmeyeceğini bildiğimden işe koyuldum sonunda. Benim kadar üşengeç, tembel biri için kıyafetlerini yerden alma fikri bile yıldırıcıyken, odamı toplamaktan bahsediyordum. Masadan düşen kitaplara, dağınık yatağıma ve çöp kutusunda olması gereken diğer şeylere baktım. Ben temizlik yapamazdım. Yapmazdım aslında. Tabii annem zorla yaptırmadığı sürece. Sonunda yerdeki yorganımı kaldırmaya karar verdim isteksizce. Güzelce kavradım yorganımı. Kumaşı serin bir his veriyordu ellerime. İnanılmaz derecede ağırdı fakat işin yarısını yapmıştım geri dönemezdım artık. Tek hareketle örtüyü yatağın üzerine savurdum ve ‘Voila’ . Bu şekilde yatak yapmayı 5 yaşındaki temizlik hastası küçüklüğüme borçluyum. İşime yarayan bir yetenektir. Angarya işleri bitirip, sıramı savmak çok eğlenceli... Benim yaşında bilgisayarlara âşık her genç bilir ki vakit nakittir. Zaman önemli, onu internetle kullanmalıyız...

Yatağımla yaptığım mükemmel işe şöyle bir göz gezdirip işime devam ettim. Önce yatağın bozuk taraflarını ellerimle ütiledim. Ve annemim beni bilgisayarımın başından kaldırıp yatağıma yapmaya gönderemeyeceği kadar iyi olana dek işime devam ettim. Sonuç; Genç Kız 1, Anne 0...

Yerdeki eşyalarım beni bekliyordu artık. Uzun haftalar boyunca yerde duran bu dağınıklık bir parçam gibiydi ve ben bu kargaşa içindeki düzenimi

bulmuştum. Ayrılmak çok zordu... Ama internet, kurduğum bu komik bağdan daha önemli.

Masamda olması gereken eşyaları el çabukluğuyla yerleştirdim. Aslında fırlatmak daha doğru bir tanım olurdu. İşlerimi asla düzgün yapan biri değildim zaten. Hem aynı sonucu elde edeceğiniz işleri farklı yollarla yapmaktan da zevk alıyorum. Masa tamamlanınca yerdeki çöplere yöneldim. Çikolata kâğıtlarını, karton kutuları ve ne işe yaradığını bilmediğim diğer şeyleri top yapıyor ve çöp kutusuna basket atıyordum. Kenardan düşenleri profesyonel bir basketbolcu edasıyla potam olan çöp kutuma tipliyor (basket potasına girmeyen topa dokunarak potaya girmesini sağlamak) , başka yerlere giden, çarpıp geri gelenleriyse ribauntla tekrar atıyordum.

Aynı zamanda ayağımla halıyı düzeltiyor ve boşta kalan elimleyse de kalemlerimi toplayıp kalem kutuma dolduruyordum. Ben diyorum on parmağımda on marifet ama sakalımız yok kim inanır (bu hiç feminist bir atasözü değil ancak durumu en iyi bu şekilde açıklayabilirim) . Ve böylelikle yerdeki dağınıklık da toplanmış oldu. Artık annemin uzun nutuklarından çekmesi için hiçbir neden yok. Zafer! Genç Kız 2 Anne 0...

Zor kısım bitti, sıra geldi dağınık ve kirli kıyafetlerime... Şöyle bir göz gezdiriyorum. Oldukça zorlu bir görev bu seferki... Bazıları geçen haftadan kalmış, bazılarıysa ütülenmiş fakat yerlerine yerleştirilmemiş bile. Ne ara bu kadar pasaklı bir genç kız oldum? Aman neyse...

Odama büyük adımlarla geçiyor ve kıyafetlerin fırlatıldığı koltuğun önüne tünüyorum. Kirli çamaşır kokusunu hiç sevmem. Burnum isyan içinde... Tek istediğimse bu işi bir an önce bitirmek. Hızlı bir taramayla kıyafetleri ayırıyorum temizler, katlanmışlar ve kokanlar şeklinde... Boşta kalan ayaklarımla da dolabımın çekmecelerini açıyorum ağzına kadar. Önce katlanmış olanları yerleştiriyorum ışık hızıyla. Sonra vazgeçiyorum. Çünkü annemin dolabı açmaması hayati önem taşıyor. Oldu da açtı diyelim, içerideki karmaşa internet hayatım için kötü sonuçlar doğurabilir. Bu riski göze alamam. Ben de dizlerimi masa gibi kullanarak fırlatılmış ama temiz kıyafetleri yalap şalap katlıyor ve alt taraflara yerleştiriyorum. Ütülü olanlarsa üzerlerine gidiyor. Böylelikle ying-yanğ misali bir düzen oluşuyor. Ne çok dağınık ne çok düzenli... Karmaşa temizlikle birleşiyor ve zafer benim oluyor. Böylelikle annem dolabı açsa bile şüphelenmez. Sıradaysa kirli çamaşırklar. Yerdeki pantolonlar, yatağımın ucundaki iki haftalık çoraplar kenardaki tişört dağı... Hepsi kirliye.

On yedi metrekarelik küçük odamda çıkardığım mükemmel işe şöyle bir bakıyorum. İnanılmaz! Bunu daha sık yapmalıyım. Halımın sarı renkli olduğunu bile unutmuşum. Vay canına! Sonunda saatimi kontrol ediyorum. Saat 06.02

Rekor kırmış gibiyim sanki. İnternette bir video izlemiştim adam odasını üç dakikada toplayabiliyordu. Bunu denemeliyim. Guinness rekorlar kitabına bile girebilirim!

Odanın kapısını usta bir ajan misali açıyorum. Koridordaysa nihaî sessizlik var fakat gözlerim beni yanıltmıyor. Derin bir nefes alıyorum ve halısız koridora bakma cesaretini topluyorum yeniden. Bu şekilde yürüyemem çok ses çıkarabilirim. Annem adil oynamıyor. Lakin çözümüm kolay:

Terliklerimi bir kenara koyuyorum ve topuklarıma kalkıyorum. İlk adımlarımda buzda yürümek gibi korkunç bir soğuk ayaklarımı donduruyor. Geri kaçmaya çalışırken bocalıyorum, dengede durmak zor. Az kalsın düşüyordum ama durumu kurtarıyorum. Sorun yok. Bu sefer de parmak uçlarımdayım. Daha kolay şimdi... Soğuğa da alıştım. Devam ediyor ve dün akşam koridorun girişine bıraktığım patiklerimi düşlüyorum. Ödülüm yumuşak ve pofuduk patikler. Hızlı ve küçük adımlarla devam ediyorum yoluma. Viraja geldiğimde yavaşlayamıyor ve riskli bir sağ dönüş yapıyorum. O anda her şey yavaşlıyor, hayatım gözlerimin önünden geçiyor. Olamaz diyerek sessiz bir çılgılık atıyorum, çünkü annemin bubi tuzaklarından biri tam burnumun dibinde. Çamaşır teli!!! Tel ıslak kıyafetlerle dolu, dokunmak bile fazlasıyla tehlikeliyken ben dosdoğru ona çarpmak üzereyim. Düşersen işim biter. Dokunursam işim biter. Fakat bu klasik bir tuzak... Annem zeki bir kadın... Çamaşır telini bilerek viraja koymuş. Fakat bende uzun yıllar boyunca oynanmış kutu oyunlarının çevikliği var. Çocuklar kazanmayı sever bu yüzden garip bir şekilde acımasız oluruz bu oyunları oynarken. İçten içe kötü kötü gülerken çevik bir kedi misali eğiliyor, zıplıyor, konup tekrar sıçırıyorum. Adrenalin patlamasıyla koridorun son metrelerindeyim artık. Sanırım çok fazla Indiana Jones izledim...Çamaşır teli kolay bir tuzaktı. Birkaç adım geri gidiyorum fakat dikkatsizdim. Birden yüreğim ağzıma geliyor çünkü ayağımla çarptığım mandal sepeti havada süzülüyor. Her şey bir anda ağır çekimde oynamaya başladı. Mandal sepeti küçük ve tutması zor... Zekice. Mandallar sepetten fırlarken tüm benliğimi onlara odaklıyor ve beynimdeki sesleri susturuyorum. Biliyorum ki yere düşersen annem uyanacak. Mandallar düşerse de uyanacak. Kaybedecek bir şeyim yok. Mandal sepetinin ardında atlıyor, yakalayıp yere koyuyor aynı zamanda taklamı tamamlamak üzereyken mandalları parmaklarımla arasına alarak tüy gibi yere konuyorum. Yaptığım şeyin şokuyla birkaç saniye boş boş bakıyorum etrafa. Keşke annem bunu görseydi işte o zaman spor animesi (Japon animasyon dizileri) izlemenin spor yapmaya eşit olduğunu ona kanıtlayabilirdim.

Koridorun sonu uzak değil artık. Yavaş ve sessiz adımlarla devam ediyorum yürümeye. Sanki hiç sonu gelmeyen bir rüyada gibiyim, sonu gelmiyor koridorun. İlerledikçe uzaklaşıyorum âdeta. Bu düşünceleri kovuyor ve bilgisayarına kavuşma arzusuyla yanıp tutuşuyorum. Bu arzu da pes etmemi engelliyor. Son fayanslar ve tuvaletin kapısı. Bunları da geçersen zafer uzak

değildir artık. Derken duymak istemediğim o ses çalınıyor kulaklarıma. Bu ses benim için en az korku filmi müziği kadar korkunç. SIFON SESİ! Panikliyor ve tuvalettaki kişinin annem olması durumunda bahanelerimi ve B planımı hazırlıyorum. Ses evde yankılanırken bunda faydalanıyorum ve koşarak mutfığa sığıyorum. Oturma odasına gitmeliydim ancak kapısı kapalı, açmak çok gürültü çıkarır ve zamanım yok. Bu riske giremem. Saklanmam gerek. Beni görürse işim biter! Mutfaktaki buzdolabının ve duvarın birleştiği köşeye siper alıyorum. Böyle durumlara hazırlıklıyım ama hep paniklerim. Pijamalarımın cebinde hep küçük bir ayna, kâğıt, kalem gibi gereksiz şeyler vardır. Aynamı çıkarıyor ve tuvaletin girişine bir göz atıyorum. Tuvaletten çıkan kişinin babam olduğunu görüp derin bir oh çekiyorum. Şanslıyım! Olduğum yerden çıkıyor, patiklerimi de kolumun altına sıkıştırarak yoluma devam ediyorum. Fakat ne olur ne olmaz babama görünemem. Hâlâ çok riskli!!! Saat 06.09

Oturma odasının kapısı kapalı. Önce yavaşça açmaya çalışıyor fakat paslı gıcırıltıları engelleyemeyeceğimi anlayınca tek ve hızlı bir hareketle açıyorum. Düşündüğümünden daha iyi gitti. Kapıyı geçebileceğim kadar aralayıp ardından sessizce kapatıyorum.

Bu zorlu ve bir o kadar dikkat gerektiren görevi buraya kadar tamamlayabildiğim için şükrediyorum. Sonunda rahatlıyor ve gözlerimi açıyorum ki gördüğüm manzara korkunç, tarif edilemez ve annemin tüm acımasızlığıyla planladığı bir tuzak. Halısız tahta zemin ve bilin bakalım kimin halısız tahta zemini ölümüne gıcırda. Tabii ki de bizim halısız tahta zeminimiz. Saat 06:11

On beş yılın getirdiği Ninja içgüdüleri ve doğduğum bu evdeki tecrübelerim bir bütün oluyor. Mayın tarlasının her bir noktası, gıcırta bombalarının olduğu her nokta zihnimde canlanıyor. Zarif bir ceylan gibi geçebileceğime inanıyorum bu tehlikeli bölgeyi. Artık bu bilgisayar bağımlısı genç kızı kimse durduramaz. Hızlı ancak sessizce geçiyorum bu engeli ve işte sonunda zaferim tam karşımda. Bilgisayarım, internetim, yumuşacık patiklerim ve yastıklarım. Güzel ve güneşli cumartesi günlerini bilgisayar başında geçirmek gibisi yok. Sonunda zafer avuçlarımda...

İnternetteki işimi sonunda bitirmenin, izlediğim tüm dizilerin ve okuduğum tüm hikâyelerin mutluluğuyla kalkıyorum koltuğumdan. Önüme bakıyorum sadece. Aslında biraz acıkmış gibiyim. Şey... Kahvaltı yapmadım ondandır. Mutfığa doğru yol alıyorum ve buzdolabını açıp atıştıracak bir şeyler arıyorum. Sabahın körü olmalı, sonuçta bilgisayara oturalı çok olmadı değil mi? Buzdolabının kapağını kapatıyor ve odama doğru ilerliyorum. Birden garip bir şeylerin olduğunu anlıyor ve elimdeki yarım sandviçle mutfığa geri gidiyorum...

Buzdolabının kapağındaki saate bakıyorum... Saat 23.58

BU VATAN

O gün bütün memleket karanlık bir düştüydü
Dilden çıkan şahadet ağızda tek heceydi
Ailesini bırakıp ölüme giden niceydi
Yalnız Bedrin aslanları bu kadar şanlı idi

Onların sığıdığı mermiler boş ve telefti
Bizim cephanemiz iman ve şerefli
Kalanlar gazi can veren şehit
Bu kahramanlığı anlatamaz hiçbir dize beyit

Hadislerde övülmüş milletin torunları
Geçmişin ağacı geleceğin tohumları
Atlatır elbet bu millet bu zorlukları
Dalgalanır inmez arştan şanlı Türk bayrağı

Baharı müjdelediler kışın bağrından
Koşup geldiler Anadolu'nun dört bir yanından
Binlerce tevhitle dökülen bu kan
Kurdu ilelebet sarsılmaz bir vatan

Bu vatan ki uğrunda kendini feda edebilecek
Bu vatan ki iki dünyada tevhidi sürdürecektir
Bu vatan ki
Kelebeğe bile sonsuzluk bahşedecek

YENİ FİLİZLENMİŞ BİR OT GİBİ OL

Gök mavisi gözlerine yavaş yavaş perde iniyordu. Birden gözlerini açtı. Mor lalelerin olduğu, şırıl şırıl akan bir akarsuyun ortasında, kelebeklerin uçtuğu vadilerin tepesinde, belki de gökyüzünde... Ne biliyordu, ne hissediyordu. Yavaş yavaş bir şeyler hissetmeye başlıyordu. İyi şeyler. Fark etti ki şu an ne dünyanın zorlukları vardı ne de yaşadığı sıkıntılar. İlk zamanlar oraya dönmek istemiyordu. Kötülüklerle dolu, sevme sevilme yetilerini kaybetmişlerin diyarına “ dünyaya “.

Haftalar geçtikçe zorlanmaya başlamıştı. Çünkü yanında birisini arıyordu insan. Hani o beğenmediği, sevme sevilme yetilerini kaybetmişleri. Yalnız kalma isteği o garip dünyasında eksilmeye başlamıştı. Çünkü insan nerede olursa olsun konuşmaya, hislerini anlatmaya ihtiyaç duyan bir canlıdır. Bunu çok iyi biliyordu. Bu durum ona çok acı veriyordu. Galiba o iğrendiği, sinir olduğu, eksikleri olan insanları arıyordu. Dediklerine pişman olmaya başlamıştı. İnsanın ağzından çıkanı yaşaması, o kırıcı laflar ile terbiye ettiği insanlara muhtaç kalmak. Kulakları kızarıyor ateş basıyordu. Âdeta patlamaya hazır bir volkan gibiydi. Ellerini açıp tanrıya yalvardı : “ Tanrım beni affet “. Tanrı sesini duydu ve seslendi : “ Benim yarattığımı benden ötürü sev! “. Ne kadar anlamlı bir sözdü. İşte o anda beyinde şimşekler çaktı. Bu zamana kadar hep yanlış yolda olduğunu, yanlış ideolojiler içerisinde bulunduğunu, kalplerini kırdığı ve dalga geçtiği insanları düşündü. Bu düşünce beyinini kemiriyordu. İnsanlara yaşattığı acıların üstünü maddi veya manevi şekilde giderebilirdi. Bir anda rahatladı. Buz gibi kesilen vücudu normal ısısına dönerken başından aşağı kaynar sular döküldü. Peki, yaşattığı acıların izlerini nasıl silebilecekti. Göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi atıyordu kalbi. Gözlerinden sanki göklerden inen bir damla yağmur tanesi gibi bir yaş düştü toprağa. Toprakta bir ot filizlendi. Yalnız olduğunu zannettiği yerden tanrı yeniden seslendi; “ Yeni filizlenmiş bir ot gibi ol! “. Tanrı ne demek istemişti? Aklını toparlayamıyordu. Etraftan gelen böcek sesleri, akarsuyun şırıltısı ve havanın uğultusu dikkatini dağıtıyordu. Karşıdan bir gölge ona doğru yaklaşıyordu. İki, üç, dört, beş... Hepsi ona elini uzatıyordu ama bu imkânsızdı. Çünkü el uzatanların hepsi kendileri ile alay edilen, küçük görülen kişilerdi. Evet, Lui'nin dalga geçtiği, küçük gördüğü insanlar... Büyük bir utanç duyuyordu artık. Başını önüne eğdi. Özür dilemek istiyordu ama yapacak yüzü yoktu. Gölgeler Lui'yi elinden tutup ayağa kaldırdılar ve ona şöyle dediler ; “ Yeni filizlenmiş bir ot gibi ol! “. Lui ağlayarak gözlerini açtı. Karşısında yüzünün kırıksıklığından üzüntüsü bile seçilemeyen annesini, sağ tarafında bıyıkları ve sakalları birbirine karışmış bahçıvan Nicolas, sol tarafında elinden her iş gelen, konağın kâhyası Lucas ve soğuk soğuk terleyen ayaklarının ucunda sırma saçlı kız kardeşi Maria'yı gördü. Teker teker hepsine sarıldı. Kendisini kuş gibi hafif hissediyordu. Artık yaşama yeniden başlamak istiyordu.

GÖZYAŞI BOYASI

Yalnızlığımı üşüyor bedenim

Bu gece

Aynalar kanıtıyor

Yine sensizliğimi

Bu gece

Gözlerimi kapattığımda

Gecenin karanlığı

Bu günün siyahı

Ve yalnızlığı

Gitmiyor âdeta

O amansız umutlarım

Amansız

Aşkım gibi...

Bu gece

Yine tek başımayım

Duygularıyla boyadığım minik odamda

Yerlere akıyor gözyaşlarım.

Ve odamın camları

Tıpkı kalbim gibi

Kırılıyor.

Yalnızlığımı üşüyor bedenim.

Bu gece,

Aynalar kanıtıyor

Yine sensizliğimi

Bu gece...

Bu gece çok uşuyorum.

Bu gece,

Çok uşuyorum.

Ve yıkılıyor odamın duvarları,

Yıkılıyor.

Sanırım kalbim artık dayanmıyor.

HERKES Mİ HERKESLEŞİR?

Servisin kapısı açılıyor ve içeri giriyor. Beraberinde de soğuk. En çok ellerim üşüyor. Boş gördüğü ilk yere oturuyor. Neresi olduğu, kimle oturduğu fark etmiyor onun için. Bazen yol boyunca kitap okur, bazen pencereden dışarıya bakar sadece, bazen öylesine durur gibi gözüdür. Gözü dalmış sanırsınız. Ancak öylesine durmaz o, gözü dalmaz. Kendi diker gözünü bir yere, düşünür. Ne düşündüğünü merak ederim. Ve işte, eline dayadığı yanağına, alınının camda olduğu bir sabah bu... Dışarıya bakıyor. Ne gördüğünü merak ediyorum. Benimle aynı şeyleri mi? Eskiden de şimdi gördüklerimi mi görürdüm ben? Yoksa her şeyim mi herkesleşti?

Bir süre izliyorum yine. Bu kızı yaklaşık bir senedir tanıyorum. Lakin tanımıyorum. Adını dahi bilmiyorum henüz. Seslenmek istesem bir şey diyemeyecek olmam çok da sorun yaratmıyor; konuşmayı hiç istemedim. Böyle gizli kalması, büyüsünün bozulmaması çok daha hoşuma gidiyor belki de. Az sonra kafamı çeviriyorum, ben de izlemeye koyuluyorum etrafı. Binaları ezberledim, her sabah aynı yerler; yollar, kaldırımlar... Hatta insanlar! Yoldan geçenler hep aynı. Saniyesi saniyesine uyuyor her şey her şeye, her gün... Bu sabahlardaki tek farklılık, ağaçlar oluyor; çiçekler bazen... Her bakışımda başka bir yaprağına çarpıyor gözüm ağacın. Her bakışımda farklı bir tonda çiçekler.

Koca bir gün geçiyor okulda. Diyorum ki, ne yaptım ben? Bugün yaşadım mı?

Bugün de yaşayamadım, ama kaybettim ömrümün bir parçasını. Konuşmuyorum artık bu konu hakkında; düşünmüyorum da pek eskisi gibi. Artık korkmuyor değilim yaşamadan ölmekten; düşünmekten bile korkar oldum artık.

Başucumdaki kitaba bakıyorum, hâlâ okuyamadığım. Eskiden ne çok okuduğumu hatırlıyorum.

Bir afiş görüyorum, eskiden ne çok film izlediğimi hatırlıyorum. Yasakladığım çikolatalara bakıyorum, eskiden ne çok yediğimi hatırlıyorum. Boya kalemleri görüyorum, renkli renkli fırçalar... Eskiden ne güzel çizdiğimi hatırlıyorum. Küçük bir çocuk görüyorum. Eskiden ne güzel olduğumu hatırlıyorum. Eskiden bir çocuk olduğumu hatırlıyorum. Ne olduğumu hatırlıyorum. Neye dönüştüğümü... Size değişimin tam zamanını veremeyeceğim. Kabaca on beş sene diyelim. Öncesi ve sonrasını da ele alırsak. Gerçi sonrası var mı, tamamen mi herkesleştim artık yoksa devam mı ediyor? Bilmiyorum ya!

Dediklerimi anlamadıkları ya da anlamak istemedikleri için susmam mı, susup da onlar gibi konuşmaya başlamam mı en büyük neden? Ağzımdan çıkanların kafamdakileri bastırması, yok etmesi... Mümkün mü?

Kızın, en çok da inişini izlemeyi seviyorum arabadan. Bana beni hatırlatıyor bazen, belki de artık olmayan beni. Dışarı çıkar çıkmaz havayı içine çektiğini anlayabiliyorum. Soğuktan çatlamış ellerime bakıyorum. Nefes alışını hissediyorum. Etrafa şöyle bir bakışı... Ve sonra ayağını ileri atışı... Gidişini izliyorum her akşam.

Gerçekten gidiyormuş meğer...

Yine onu izliyorum bir sabah. Yeni bindi arabaya. Öyle bir şey fark ediyorum ki afallıyorum bir an. Daha mı farklıydı aylar öncesine göre üstündekiler, dün giydikleri ile aynı olmasına rağmen? Nasıl ayırt edemedim daha önce; sitem ediyorum kendime.

Bir hafta kadar sonra, yine o sabahlardan birinde, şaşırtıyor beni tekrar, arabaya bindiğinde. Saçını değiştirmiş bu kez. Yakışmamış değil, ama içimde bir huzursuzluk.

Bir akşam elinde kitap yok. Gözleri ne dışarıda ne bir yere sabitlenmiş vaziyette yine. Yanındaki ile bir şeyler konuşuyor. Böylesine etki yaratan birinin ilk defa duymak sesini... Fakat şaşıyorum, duyunca konuştukları şeyi. Kurduğu cümleler... Ve kelimeleri... O düşünceler ona ait olamaz diyorum. Sinirleniyorum. Yüz üstü bırakılmış gibi hissediyorum. Sanki terk edildim. Ellerimdeki çatlaklar acımaya başlıyor ansızın. Küçük küçük kırmızılıklar. Kan...

Çok geçmiyor üstünden, yine başka bir akşam; ilk defa görüyorum elinde telefonu. Ne yaptığına bakıyorum merakla; gözüküyor, ama hareketlerinden anlıyorum ki okuyor. Gülümsüyorum elimde olmadan. Unutuyorum geçen akşamki lafları.

O akşam başlıyor, her gün devam ediyor telefonundan okumaya. Varsın etsin, diyorum; kendimce kırgınlığım geçti ona, yine kendimce affettim.

Yanımın boş kaldığı bir gün, yanıma oturuyor. Tek kelime etmiyoruz. Telefonunu çıkarıyor. Ne okuduğunu öylesine merak ediyorum ki... Gözlerimi kaydırıp, ekranı izliyorum. Parmakları cihazın üstünde kayıyor. Ancak sonunda açtığı şey... Hayal kırıklığım mı üzüntüm mü daha büyük? Haftalardır okuduğu şey bende ağlama isteği uyandırıyor. Böyle biri olmasını kabullenemiyorum. Aldanışımı kabullenemiyorum. "Bu kez affedemem onu." diyorum. Ben bile kötüleşmedim bu kadar... Elimini ovuşturuyorum, sertliğini hissediyorum. Kendimi değiştirmekten alıkoyamadığım için bel bağladığım bir umuttu bu kız, bir avuntu...

Kendimi mi izledim aylarca? Herkes mi değişir? Herkes mi herkesleşir?

KADER

Hayatımda bir şeyler eksik gittiğinde
Moralim bozuk olduğunda
Kalbimin yarısının
Dolmaya başladığını fark ettikçe
Sen benden, ben senden bir şeyler aradıkça
Kader bizi birbirimize yaklaştıracaktır

Aklımda sen kalan düşüncelerimde
Sensizliğinde boğulduğum gözyaşlarımda
Daima senin bir yerin olacak
Ve inan bana, biz bunu bildikçe
Kader bizi birbirimize yaklaştıracaktır.

YIRTIK PABUÇLAR

Adam yorgun argın yürüdüğü o uzun sokağa dönüp tekrar baktı, bacaklarında fevkalade bir ağrı, üzerinde anlatılmaz bir yorgunluk ve sırtında ise ailesinin sanki neredeyse altında ezilecekmiş gibi olan yükü... Kolay değildi elbet, ocak ayında geç saatlere kadar çalışmak. Belki de asıl kolay olmayan ailesini nasıl geçindireceğini bilememesiydi. Çünkü bir eş, bir oğlan çocuğu ve iki tane kıza bakmak onun gibi düşük maaşla çalışan biri için gerçekten zordu. Tüm bu düşüncelerden sıyrılıp yıkık dökük evinin kırık dökük kapısını çaldı. Karısı kapıyı açtı, adam içeriye girdi. Kadın gözlerinde bir endişeyle:

-Nerede kaldın bey? Yollarını gözlemekten bir hal oldum. Çocuklar yatmak, sen gelmek bilmedin.

-Ah Neriman, Ah Neriman! Biliyorsun ya şu sıralar işler yoğun, geç saatlere kadar çalışmak gerek. Lafa tutma beni yorgunum.

-Aman iyi iyi bir şey demedik.

Neriman Hanım kocasının montunu çıkardı, elleriyle çırpıp astı.

-Çocuklar yine niye uyumadı Neriman?

-Kızlar bez bebekleriyle oynayıp durdular. Kızdım, gidip ödevlerini yaptılar sonra da uyudular işte.

-Peki ya oğlan?

-Bey, bilmez misin? O yavrucağız da benimle senin yollarını gözler. “Yarın okulun var oğlum, git yat hadi. Baban gelince seni uyandırırım.” dediysem de dinlemedi, benimle beraber saat bire kadar durdu sonra sedirde uyuyakaldı ben de yatırdım.

-İyi, yi yapmışsın.

-Şey bey...

-Hatun... n’olur deme şu an bana bir şey. Sadece uyumak istiyorum, yarın izinli günüm. Yarına kadar unutma ne söyleyeceğini e mi?

-Tamam, tamam. Hadi git soyun da yat.

-İyi geceler.

-İyi geceler.

Ertesi sabah adam uyandığında üzerindeki yorgunluk gitmiş gibiydi. Yatağın sol tarafına döndü. Karısı yoktu, sonra mutfaktan tabak çanak sesleri duydu. Demek ki hanımı kahvaltı hazırlıyordu. Aslında karısının bu kadar yokluk içinde bulup buluşturup önlerine kahvaltı, yemek koyabiliyor olması

büyük bir maharetti. Yataktan kalktı, elini yüzünü yıkadı üstünü değiştirip mutfağa gitti.

-Günaydın Neriman, dedi.

-Ooo günaydın bey. Valla dün geceki hâlini gördükten sonra bu kadar erken kalkabilmiş olman şaşırtıcı.

-Kaç ki saat?

-Dokuz.

-Hıı! Çocuklar gitti de mi okula?

-Gittiler, gittiler.

-Yardım edeyim mi?

-Yok yok bitti, hazırladım sofrayı geç otur.

Adam ve karısı sofraya geçip oturdu.

-Sahi Neriman ne diyecektin dün gece?

-Aman, boş ver keyfin kaçmasın şimdi.

-Söyle, söyle.

-Yok aman! Boş ver.

-Yahu söyle!

-İyi tamam tamam... Çocukların biraz eksikliği varmış da.

-Eee neymiş eksikleri?

-Kızlara resim dersleri için boya gerekliymiş. Yağlı boya mıymış neymiş? Biliyorsun ya bizim sıpaların resme de bayağı ilgisi var.

-Alırız, alırız. Ay başına az kaldı zaten. Bekler değil mi o zamana kadar?

-Bekler bekler.

-İyi. Oğlanın var mıymış?

-O bir şey demedi, ama bey bak geçen ay da kendine pabuç alınmasını istemeyip kardeşlerine aldırttı.

-Pabucu mu eskimiş?

-Eskimek yanında normal kalır yine. Yağmur yağıyor, çocuk bir geliyor eve, ayakları yapıyaş. Kar çamurda karda durum aynı. Donuyor yavrucak. Kızlarınkı ay başına kadar bekler elbet de Mehmet'imi bilemiyorum ki, bekleyebilir mi ayacıkları? Mosmor oluyor ayaklarının rengi bey. Şikâyet etmez, ama üşür,

bilirim. Zaten sırtında doğru dürüst bir paltosu bile yok, ama ayakları, pabuçları...

-Anladım. Bulacağız artık bir hâl çaresini.

-Ay başında mı?

-Ondan önce hanım önce!

Adamın morali bozulmuştu. Oysa ne ümitlerle uyanmıştı güne. Bugün akşama kadar evde pinekleme canı sıkılırsa evdeki hasarları tamir etmeye bir yerden başlamak istiyordu. Daha sonra çocukları gelince onlarla ilgilenmek onların yapamadığı ödevlerinde onlara yardım etmek istiyordu. Tüm bunları yapmaya uzun zamandır vakit bulamamıştı ve fırsat bu fırsattı. Fakat karısının söyledikleri, Mehmet'in ayakları, pabuçları... Tüm kahvaltı boyunca ağzına bir lokma koymadı. Çayının bile yarısını içmişti. Sonra aniden ayağa kalktı:

-Ben çıkıyorum hanım.

-Nereye gidiyorsun? Hani dinlenecektin?

-Canım sıkıldı, dolaşırım biraz, dönerim yine, dedi ve mantosunu sırtına alıp ayakkabılarını giyip çıktı evden. Dün eve geldiği sokak boyunca yürümeye başladı. Düşündü, acaba ilgisiz bir baba mıydı? Vicdansız, çocuklarının eksiklerini görmezden gelen bir baba mıydı? Ama gerçekte, yalanı yoktu, bilmiyordu. Şimdi asıl soruyu düşünüyordu. Ne yapacaktı? Ay başına daha on beş gün vardı ve hanımının anlattığına göre oğlu bir on beş gün daha o pabuçlarla dayanamazdı. Ne yapıp edip bir hâl çaresi bulmalı, şu bir iki gün içinde oğluna en sağlamından bir pabuç almalıydı. Ama nasıl? Bu düşüncelerini o sırada önünden geçmekte olduğu bakkalın sahibi Hüseyin Efendi bölmüştü:

-Ferit Efendi ne o öyle dalgın görünüyorsun?

-Ha, he şey... Yok bir şey, dalgın değilim.

Hüseyin Efendi gözlüğünün üstünden kaşlarını çatarak adamı baştan aşağı süzdü. Sonra:

-Ferit Efendi söylemek istemiyorum ama diyorum ki artık önümüzdeki ay borcunu kapatsan? Hayır sıkışık olmasam istemezdim, biliyorsun ama şu sıralar işlerim hiç iyi değil. Herkes şu market zımbırtısından alışveriş yapıyor. Neymiş efendim indirim varmış. Peh! İnsanları kandırmak bu kadar kolay işte.

-Anlıyorum Hüseyin Efendi, anlıyorum. Sana söz önümüzdeki ay üstümde alacağın kalmayacak.

-Umarım.

Adam yoluna yürümeye devam etti. Artık herhangi bir dükkân sahibi ona seslenmeye kalksa şimdilik görmezden gelecekti. Çünkü düşünmesi gereken çocukları vardı ve alması gereken bir pabuç.

-Heyyyy! Hop! Ferit! Duymuyor musun?

Seslenen adam çocukluğundan beri arkadaşı olan Rıza'ydı.

-N'oldu Rıza hayrola?

-Ne mi oldu? Bir hâl hatır soralım dedik.

-Kusura bakma, biraz kafam dağınık.

-Neyin var?

-Ya bizim oğlan var ya...

-Eeee?

-Oğlanın pabuçları fenaymış, hanım dedi sabah. Ay başına kadar dayanamazmış.

-Deme ya!

-Öyle işte.

-Yahu Fikret aslında benim de şu sıralar çalışmak istediğim bir yer var. Böyle günlük yevmiye veriyormuş. Benim de durumum sıkışık ya ben de oraya başvurduğum. Şu sıralar işçi bakıyorlar.

-Demee!

-Öyle, istersen gidelim bir başvur, ortama bak. Tabi istersen?

-İstemez olur muyum Rıza? Allah razı olsun.

-Lafı mı olur böyle şeylerin efendi, hadi gidelim.

Adam Rıza'yla beraber Rıza'nın önerdiği çalışacakları olan inşaata geldiler.

-İnşaat mı?

-He ya.

-Ben zaten inşaatta çalışıyorum ya Rıza.

-Sen de haklısın, fakat inan bana elimden başka bir şey gelecek olsa hemen şimdi yapardım.

Doğruydu, Rıza dürüst bir adamdı fakat o da Fikret gibi yoksul biriydi. Adam düşündü, inşaata girdiler. İşçilerle konuştular, sonunda çalışmayı kabul etti. Hatta Rıza'dan önce hemen o gün işe koyuldu. Evet dinlenmek istiyordu belki tek tatil gününde, ama şu an daha önemli bir şey için çalışıyordu.

Bu böylece devam etti, adam belki üç dört gün boyunca hiç uyumadı. Sürekli çalıştı bir kendi işine, bir de ek işine gidip durdu. Hatta kendi işinden erken çıkarsa ek işine erken gidiyor, orada fazlaca çalışıyor ve beş on kuruş daha fazla kazanıyordu. Dört günün sonunda bir ayakkabı alabilecek kadar parası olmuştu. Hatta belki parası artarsa kızlarının yağlı boyalarını da alabilirdi. Ertesi gün işten çıkar çıkmaz ek işine gidip izin aldı ve bir ayakkabıcıya gidip oğluna en sağlamından bir pabuç aldı. Artan parayla kırtasiyeye uğrayıp kızlarının eksiklerini aldı. Bugün daha erken eve gidebilecekti.

Evine geldi, kapıyı çaldı. Karısı kapıyı açıp onu karşıladı.

-Çocuklar nerede hanım?

- Bir soluklan hele bey. İçerideler, ödev yapıyorlar. Elindekiler ne?

-Çocuklara sürpriz.

-Yoksa...

-He ya aldım dediklerini.

-Yaşa bey. Valla çocuklar çok sevinecekler, dedi Neriman Hanım. Hemen çocukları çağırdı.

Adam kızlarına ve oğluna sarıldı; elindeki paketleri sırasıyla verdi. Kızlar paketleri hemen açıp gördükleri karşısında sevinç nidalarıyla evin içinde koşuşturdular. Mehmet paketi açarken biraz ağırdan alıyordu.

-Oğlum hadi açsana... Hele getir şunu, dedi adam ve çocuğun paketi açmasına yardım etti.

Çocuk paketin içindekileri görünce bir babasına bir paketin içine baktı. Sonra tekrar babasına bir tebessümle baktı, ardından ikisinin de gözünden birer damla yaş düştü. Baba oğul sarıldılar. Adam o an tüm o çektiği çilelerin, dertlerin acısını unuttuğunu hissetti. Düşündü ki bu dünyadaki en büyük mutluluk, çocuklarının mutlu olduğunu görebilen bir baba olabilmektir.

Ayşe KAYSERİ (Hazırlık / D)

ŞEHİT ANNESİNİN FERYADI

Dünyada savaş oluyor
Askerlerimiz gidiyor
Analarımızın gözü yolda
Evlatlarını bekliyor

Bir haber geliyor sonrasında
Analarımız inanmak istemiyor
Gözleri yaşlı yaşlı,
Yüreği yana yana,
Feryat ediyor.

Canından can koptu.
Yüreğine ateş düştü.
Ne yapsın analarımız şimdi
Gözleri yaşlı yaşlı...

YAŞAM

Yine sıkıcı bir pazar günüydü. Ertesi gün okul olduğunu düşünerek yataktan kalktı. Pencereye doğru ilerledi. Bir süre bankta rüzgârdan uçuşan gazeteyi izledi. Ardından gözü bir çocuğa takıldı. Çocuk gözden kaybolana kadar onu izledi. Pencereden ayrıлып giysi dolabına yaklaştı. Tüm gün evde olacağını düşünerek üzerine rahat bir şeyler giymeyi tercih etti. Saçlarını toplayıp mutfağa gitti. Babasının yanağından öptü. Babasının özenle hazırladığı masaya geçti. Gözlerini masada gezdirdi. Kahvaltısına yumurtasını soyarak başladı. Babası "Bugün tatlı kızımın bir planı var mı acaba? Yoksa babası ile vakit geçirmek mi ister?" dedi. O da " Bir planım yok babacığım. Seninle bir şeyler yapabiliriz." dedi. Babası "Hava sahile gitmek ve bisiklet sürmek için uygun. Sen ne dersin?" dedi. O da bisiklet sürmenin iyi bir fikir olduğunu söyledi. Babası kızımın verdiği cevaptan memnun bir şekilde kahvaltısına devam etti. Kapı çaldı. Kapıyı açmaya gitti. Aysun Teyze'yi her zamanki neşesiyle karşısında gördü. Onu içeri davet etti. Aysun Teyze getirdiği üzümlü keki masaya bıraktı. Babası "Hoş geldin Aysun Abla. Kahvaltını yapmışsındır. Duru sana bir bardak çay getirsin." dedi. Çayı doldurdu. Aysun Teyze'ye verdi. Aysun Teyze "Ayol bıktım şu çocukların seslerinden! Anneleri babaları da bir şey demiyor!" diyerek sitemini dile getirdi. Konuşmasını bu şekilde sürdürdü. Babası arada kafa sallıyor ya da lafa katılıyordu. Aysun Teyze izin istedi. Aysun Teyze gidince hızlı bir şekilde masayı topladılar. Hazırlandılar. Yanlarına su ve elma aldılar. Evden çıktılar. İlk önce parkı dolaştılar. Deniz kenarına gittiler. Bir yerde durup mola verdiler. Yanlarında getirdikleri elmaları yediler. Eve dönecekleri sırada babasının iş arkadaşı Tarık Amca ile karşılaştılar. Tarık Amca "Ooo sizi burada görmek ne kadar şaşırtıcı!" diyerek konuşmaya başladı. Babasıyla biraz sohbet ettiler. Vedalaştılar. Eve döndüler. Eve döndüklerinde saat çoktan on iki olmuştu. Annesinin onu almasına az kalmıştı. Odasına çıktı. Çantasını hazırladı. Tekrar mutfağa gitti. Babası "Tatlım benim çıkmam lazım. Kendine iyi bak. Annene selam söyle." dedi. Evden ayrıldı. O da bankta oturup annesini beklemeye karar verdi. Kapıyı kilitledi. Banka doğru ilerledi. Tam oturacakken ayağına bir şey takıldı. Bunun bir şiir kitabı olduğunu fark etti. Banka oturdu. Kitabı açıp göz gezdirdi. En sevdiği şiirlerden biri olan "İstanbul'u Dinliyorum Gözlerim Kapalı"nın ilk dizelerini okudu. "İstanbul'u dinliyorum gözlerim kapalı/Önce hafiften bir rüzgâr esiyor/Yavaş yavaş sallanıyor/Yapraklar ağaçlarda." Gözlerini kapattı. Burnuna mis gibi deniz havası geldi. Kulağı martı sesleriyle doldu. Simitçilerin bağırışları, karşı adaya yola çıkan bir feribot... Duyduğu korna sesiyle gözlerini açtı. Annesinin geldiğini anlayınca kitabı çantasına koydu. Arabaya bindi. Annesi "Hafta sonu neler yapmış benim meleğim?" dedi. O da "Cumartesi günü evdeydik. Bugün bisikletle sahile gittik." dedi. Annesinin neler yaptığını konuştular. Eve gelince odasına gitti. Eşyalarını yerleştirdi. Burnuna gelen kek kokusuyla aşağı indi. Eve

misafir geleceğini anladı. Çünkü annesi normalde hiç hamur işiyle uğraşmazdı. Annesi “Sütü bana uzatır mısın Duru?” dedi. Buzdolabına yöneldi. Sütü annesine verdi. Annesi bulaşık makinesini boşaltması gerektiğini söyledi. O da makineyi hızlıca boşalttı. Annesi işini bitirince hazırlanmak için odasına gitti. O da Banu’yu aramaya karar verdi. İkinci çalışta Banu telefonu açtı. Banu “Kızım hafta sonu tam anlamıyla harikaydı! Marmaris’te iki gün! Deniz, kum, güneş, tekne turu, dalma... Sana anlatacak bir sürü şey var.” dedi. İşte o an içini bir hüznün kapladı. Aklına en son ailecek yaptıkları tatil geldi. Yazlıkta geçirdikleri bir hafta... Akşamları kumsal boyunca yürümeleri, tekne turu yapmaları... Artık öyle bir tatil mümkün değildi. Annesiyle babası iki yıl önce ayrılmışlardı. Her çocuk gibi o da annesinin ve babasının ayrılmasını istememişti. Fakat onların verdiği karara saygı duymalıydı. Onlar ayrılınca kış olmuştu her yer. Soğuk, ıssız, boş... Banu’ya telefonu kapatması gerektiğini söyledi. Annesi aşağı inince birlikte sofrayı hazırladılar. Misafirlerin gelmesini beklediler. Herkes gelince biraz sohbetin ardından annesinin hazırladıklarını yediler. Yemek işi bitince tabakları mutfığa taşıdı. Makineye yerleştirdi. Annesine söyleyip odasına gitti. Aklına bugün sabah pencereden gördüğü çocuk geldi. Eline çizim kalemını aldı. Önüne bir kâğıt koydu. İlk önce çocuğu ve elindeki dergiyi çizdi. Resmi tamamlamak istemedi. Kalem elinden bıraktı. Gözüne bugün bulduğu şiir kitabı takıldı. Sayfalarını karıştırırken içinde kuru bir gül buldu. Gülü elinde döndürdü. Kokladı. Sonra bulduğu sayfaya koydu. Kitabı kapattı. Nedense kendini çaresiz hissetti. Elinden balonu alınmış, düştüğü zaman yerden kalkamamış bir çocuk gibi. Düşüncelerinden sıyrıldı. Yorganını açıp yatağına uzandı. Küçüklüğünden beri yaptığı şeyi yaptı. Yorganını kafasının üstüne kadar çekti. Gözlerini kapattı. Birkaç dakika sonra nefessiz kaldı. Yorganını üstünden attı. Başucunda duran kitaba uzandı. İki defa okumaya başlamış fakat anlamayınca okumayı bırakmıştı. İlk on sayfayı okuduktan sonra uykusunun geldiğini anladı. Kitabı aldığı yere koydu. Gözlerini kapattı. Bugün neler yaşadığını düşünerek uykuya daldı. Sabah annesinin sesiyle uyandı. İstemeyerek yataktan kalktı. Okul için hazırlandı. Çantasını alıp aşağı indi. Annesi her sabah olduğu gibi çayını yudumlayarak gazetesini okuyordu. Kahvaltı yapmak istemedi. Ama annesinin zoruyla omletten birazcık aldı. Evden çıktılar. Annesi onu okula bıraktı. Sınıfa gitti. İlk dersin boş olduğunu öğrendi. Biraz kitap karıştırmak için kütüphaneye gitti. Tam kütüphaneye girecekken biraz ileride bir topluluk olduğunu gördü. Herkes toplanmıştı. Ne olduğunu merak etti ve oraya yöneldi. Bir kızın yerde baygın bir halde olduğunu gördü. Fakat kimse bir şey yapmıyordu. O anda Ender’i fark etti. İkiisi aynı sınıftaydılar. Ender’e “Ender hemen nöbetçi öğretmeni çağır! Haydi, ne duruyorsun!” dedi. Ender nöbetçi öğretmeni bulmak için oradan uzaklaştı. Çantasını hızlı bir şekilde yere bıraktı. Kızın kafasını sarsmamaya özen göstererek dizini koydu. Nöbetçi öğretmen geldi. “Herkes sakın olsun. Ambulansı çağırдық. Birkaç dakikaya burada olur.” dedi. Kızın sayıkladığını fark etti. Ne dediğini anlamak için kıza yaklaştı. Kızın sürekli “Tamam kardeşim.” dediğini duydu. Sağlık görevlileri geldi. Kızı sürekli

“Tamam kardeşim.” dediğini duydu. Sağlık görevleri geldi. Kızı sedyeye koydular. Kızı götürdüler. Toplananlar dağıldı. Tam ayağa kalkacakken eline bir şey battı. Eline batan şeyin bir bileklik olduğunu gördü. Bilekliği inceledi. Bilekliği daha sonra kıza vermek için çantasına koydu. Biraz kütüphanede zaman geçirdi. Ardından derslere girdi. Nedense akli o kızdaydı. Acaba kız ne yaşamıştı ya da ne yaşamaya devam ediyordu. Düşüncelerinden sıyrıldı. Yemek yemek için yemekhaneye gitti. Yemekten sonra temiz hava almanın iyi olacağını düşünerek dışarıya çıktı. Cemre ve Aslı'nın ona el salladığını görünce onların yanına yöneldi. Cemre ”Bugün neden dalgınsın? Canın bir şeye mi sıkıldı?” diye sordu. Bir şey olmadığını söyleyerek onu geçiştirmeye çalıştı. Cemre sorularına devam edince anlatmak zorunda kaldı. Aslı “O kızı biliyorum. Bir haftadan beri derslere katılmıyor. Derslerde ya dalgın bir şekilde dışarıyı izliyor ya da sürekli kitabını karalıyor. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.” dedi. Cemre bir şey diyecekken Derin yanlarına geldi. ”Size çok güzel bir haberim var. Sıkı durun kızlar!” dediği an hepimiz dikkat kesildik. “Hani bugün bir kız bayıldı ya. Kız aslında bayılmamış. İlgiyi üstüne çekmek için böyle bir şey yapmış. Hem de kimin ilgisi için tahmin edin? Bilemediniz. Oğuz için.” dedi. Bunun ardından günlük olayları anlattı. Derin ayaklı gazete gibiydi. Okulda herkes hakkında bir bilgiye sahipti. Zil çalınca içeri girdiler. Son üç dersin ardından eve gitmek için vedalaştılar. Annesini beklemeye başladı. Beş dakikalık bir beklemenin sonunda annesi ve Selçuk Abi geldi. Aman ne güzel! Selçuk Abi, annesiyle aynı şirkette çalışıyordu. Bir davet veya kutlama olacağı zaman Selçuk Abi her zamanki yerini alıyordu. Annesinin yanını. Sürekli annesine iltifatlar, hediyeler. Arabaya bindi. Selçuk Abi “Duru nasılsın? Seni bugün keyifsiz gördüm.” dedi. Birkaç cümle ile onu geçiştirdi. Eve gidinceye kadar Selçuk Abi'nin konuşmalarına maruz kaldı. Eve geldiklerinde arabadan hızla indi. Annesi, Selçuk Abi'nin akşam yemeğine kalacağını söyledi. Bu işkenceydi! Selçuk Abi ile bir akşam yemeği. Başımın ağrıdığı bahanesini uydurdu. Odasına çıktı. Çantasını yere attı. Kendini yatağa bıraktı. Ne kadar zaman geçse de anne ve babasının ayrıldığına alışamıyordu. Onları geri istiyordu. Ama hayatta her zaman hep istediğimiz olmuyordu. Zaten her zaman her istediğimiz olsa yaşamının ne anlamı kalırdı. Bu düşünceler kafasından bir bir geçerken yüreğini binbir parçaya bölüyor ve gözlerinden yaşların akmasına sebep oluyordu. Kapının tıklatıldığını duydu. Annesinin sesini duydu. Fakat cevap vermedi. Konuşmak istemiyordu. Bu yüzden uyku numarası yaptı. Annesi odanın içine girdi. Işığı kapattı. Bugün neler yaşadığını düşünerek uykuya daldı. Üzerini değiştirdi. Annesini uyandırmadı. Bugün nedense erken uyandı. Aşağı indi. Masaya bir not yazıp bıraktı. Evden ayrıldı. Okula geldiğinde dünkü bayılan kızı gördü. Yalnız olduğunu fark etti. Yanına gitti. “Günaydın. Ben Duru. Nasıl olduğunu merak ettim. Ayrıca dün bilekliğini düşürmüşsün. Onu vermem gerektiğini hatırladım.” dedi. Bilekliği kıza uzattı. Kız teşekkür etti. “İyiyim. Şu anlık bir problem yok.” dedi. İkisinin de gözleri yoldan geçen aileye takıldı. Bir kız çocuğu, annesinin ve babasının elinden tutmuş bir şekilde caddede ilerliyordu. Kızın derin bir iç

çektğini fark etti. Kız “Ne kadar da mutlular.” dedi. Ve göz göze geldiler. Kızın gözlerinde kendinden bir parça hissetti. Kızın da bir hikâyesi olduğunu anladı. “İlk hangimiz?” diye sordu. Kız “Sen.” dedi. Kızın cevabı ile anlatmaya başladı; en başından itibaren. Ardından neler hissettiğini, neler yaşadığını. Sonra kız anlatmaya başladı. “Bir haftadan beri babam eve gelmiyor. Annem sabahları biz uyanmadan gitmiş oluyor. Kardeşim ve kendim için kahvaltı hazırlıyorum. Kardeşime bir şey fark ettirmemeye çalışıyorum. Zaten daha çocuk... Ama bir şeylerin farkında gibi... Onu okula bırakıyorum. Kendim okula geliyorum. Derslere giriyorum. Ama aklım hep onlarda... Okuldan sonra yine kardeşimi alıp eve gidiyorum. Yemek hazırlıyorum. Kardeşimle onun ödevlerini yapıyoruz. Onunla zaman geçiriyoruz. Onu yatırıyorum. Annemin veya babamın gelmesini bekliyorum. Beklemelerim sonuçsuz kalıyor. Kimse gelmiyor. İşte her günüm bu şekilde. Böyle olunca ne kendime zaman ayırabiliyorum ne de derslerime. Neden böyle oldu diye düşünüyorum. Bir çıkmaza giriyorum. Bir sürü koridordan geçiyorum. Ama çıkışı bulamıyorum.” dedi. İlk önce ne diyeceğini bilemedi. Meğer kız neler yaşıyordu. Ne kadar farklı hayatların olduğunu öğrendi. O en azından annesiyle ve babasıyla görüşebiliyordu. Kendini onun yerine koydu. Öyle olsa neler hissederdi? Ne yapardı? Uzun bir süre sarıldılar. “Zamanla her şeyin düzeleceğine inanmalısın. Zaman, her şeyin ilacıdır. Kesinlikle kendini yıpratma. Güçlü ol. Kardeşin senden dolayı kendini huzurlu ve mutlu hissetsin.” Bu arada yarın bir şeyler yapmaya ne dersin? Belki bir kafede otururuz ya da sahil boyunca yürürüz.” diyerek bir teklif sundu. Kız da bunun iyi olacağını söyledi. Yarın saat on için sözleştiler. Vedalaştılar. Okul çıkışı eve dönerken yolunu uzatmayı tercih etti. Hayatımızda yaşadıklarımızı seçemediğimizi, her zaman istediklerimizin olmadığını, sahip olduklarımızın değerini bilmemiz gerektiğini düşündü. Yalnız olmadığına karar verdi. Bugün yeni bir arkadaş kazanmıştı. Onunla aynı durumları paylaşan bir arkadaş...

İZ

Sen kalbimde bıraktığın bir izdin sadece
Sadece demek kolay gözükse de aslında...
O kadar zor ki seni unutup gitmiş,
Birisi gibi anımsamak içimdesin hâlâ

Unutamadım, bilmiyorum neden?
Belki de o kadar hafif değildir bıraktığın his
Unutamadım, bilmiyorum neden?
Belki de gerçekten değer verdiğimden...

UYANIŞ

Hayat pamuk ipliğine bağlı derler ya, gerçekten de öyle. Hayat insanı öyle bir silkeliyor ki, bakan gözlerim görür oldu âdeta. Bir nevi halı altına süpürdüklerim birikti birikti ve artık bizi burada tutamazsın, bizi görmezden gelemezsin diyerek isyan etmeye başladılar. Kendim ile baş başa kaldığım vakitlerde sanki beynimi istila ediyorlardı. Korkmaya başlamıştım. Ben ilk defa gelecekte, hayatın bana getireceklerinden korkuyordum. Evet, gelecek korkum hiçbir zaman olmamıştı. Hatta gelecek korkum olmadığı gibi planlı bir hayatım da olmamıştı. Daima yarının temelini bugünden atamazsın, sen plan yaparsın ve Tanrı güler bu kadar basit aslında diye düşünürdüm. Hayatımı gelişi güzel yaşadım. Anlık karar değiştirmelerim çoktu. Hayatını planlayıp yaşayan insanlar hep gıptayla bakmışımdır. Sonra uyandım. Dünyam karardığı vakit anladım, her şey siyaha boyandığı zaman anladım. O gün hayatımda ilk defa boşluğa düştüğümü hissettim.

15.05.2015 SUMRU

Doğum günümüdü 15 Mayıs. Her şeyden habersiz bir şekilde anın tadını çıkarmaya çalışıyordum. Çalışıyordum diyorum çünkü eksiktim, eksik hissediyordum. Ailemden bir kişi bile hatırlamamıştı. Hatırlar belki diye umut ettiğim tek kişi annemdi. O da yurtdışındaydı ve şu an araması bir mucize gibi görünüyordu. Birkaç arkadaşım da olmasa yeni yaşımı tek başıma kutlamak zorunda kalabilirdim. Küçük bir kafeydi, fakat samimi bir ortamı vardı. Pastamı üflemem için bana doğru yaklaşıyordu ki arka cebimde olan telefonumun titreşimi ile bir an irkilmişim. Arkadaşlarımdan 5 dakika müsaade isteyip olabildiğince gürültüden uzaklaştım. Telefonu açmaya yeltendiğim an ekranda okuduğum isim beni oldukça şaşırtmıştı. Yasemin ablam beni arıyordu. Doğum günümü hatırladığını düşünüp sevindiğimi hatırlıyorum şimdi. Telefonu açtığımda ablamın titreyen sesiyle karşılaşmışım. ‘Alo’ dediğim anda ‘ Sumru sen iyi misin? ‘ diyerek beni korkutmaya başarmıştı. Arkadan samimi arkadaşım Buse beni çağırmaya gelmişti. Elimle ona geliyorum diyerek göndermişim. Ablama geri dönüp neler olduğunu sorduğum zaman bana her şeyi anlattı; doğum günümü kutlamakta olduğumu bilmeden. Birkaç gün önce yaptırdığım tahlil sonuçları açıklanmıştı. Doktor ablamın arkadaşı olduğu için ilk ona haber vermişti, ablam da bana tabii. Beynimde bir tümör vardı. Ablam o gün bana beynimdeki tümörün haberini vermek için aramıştı. Donup kalmışım, avuç içlerim terliyordu. Telefon elimden yavaşça kaymıştı. Beklemekten sabrı taşan Buse beni kolumdan tutup insanların yanına doğru çekiştirmeye başlamıştı. Etrafımdaki herkes “Mutlu yıllar Sumru ” diyerek alkış tutuyorlardı. Oysa ben sanki orada yoktum. Ablamın titreyen sesini aklımdan çıkaramıyordum. Onların sesleri ise boğuk boğuk geliyordu. Önümde duran pasta bir an bulanıklaştı ve tam o an bayılmışım. İşte bu an benim kırılma noktamdı. Yeni yaşım bana ne

sağlık ne huzur ne de mutluluk getirmişti. Hatta sağlığım hiç olmadığı kadar kötüydü. Uyandığımda ablam başucumdaydı. Buse ise endişelenip ablama haber vermişti. Hastalığımı kimsenin öğrenmemesi gerekiyordu. Buse ise ablamdan öğrenmemiş ise sorun yoktu. Kimse bilmemeliydi, herkesten gizlemeliydim. İlk düşündüğüm şey bu olmuştu. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı, ablamın gitmesini sağlamalıyım. Düşündüğüm kadar zor olmamıştı, ablamla zaten bu kadar samimiyetimiz yoktu. Buse ve diğer tüm arkadaşlarımı çok telaşlandırmıştım. Doğum gününde bayılan talihsiz bir kızdım onların gözü önünde, oysa hayatım durmuş gibiydi. Ben ne kadar başı buyruk yaşasam da hayatımı, hayatın benim için planları vardı. Ablamla bağlarımız yok denecek kadar azdı. Her zaman babam ve benim aramızdaki bağı, ilişkiyi kıskanırdı. Beni daima fazlalık olarak görürdü hayatında. Aramızı düzeltmek için bir aralar ne kadar uğraşsam da bir süre sonra zamana bırakmıştım. İnsanlar sevdiklerinin değerini çok sonra anarlar ya, belki ablam da beni seviyordu, fakat gösteremiyordu, dışa vuramıyordu. Akşama doğru beni tekrar arayıp buluşmamız gerektiğini söylemişti. Ablam bana ilk defa ilgi ve şefkat gösteriyordu, fakat bunu yaparken bile soğukluğunu hissettiriyordu sanki. Evde yalnız kalmıştım, başta söylediğim gibi korkuyordum. Hayatın bana getireceklerinden korkuyordum. Bu hastalık neydi? Neden olurdu? Nasıl olurdu? Anlayamıyordum. Tekrar tekrar sorduğum bir soru daha “Neden ben? “. Hastalığının beni rahatsız eden tek tarafı unutkanlığımıydı. Onu da hiç umursamamıştım, fakat ablamın isteği ile arkadaşının muayenesine uğramayı kabul etmiştim. Şimdi ise tümör ile baş başayım ve bugünden sonra günlük tutacağım...

16.05.2015

Bugün ablamın ısrarları ile kendimi hastanede buldum. Yeniden tahlil yapmaları gerekiyormuş. Bana hastalığım hakkında bilgi vermeleri gerekiyormuş. Anlayamıyordum, her şey çok ani gelişmişti. Ablam bana erken teşhisin ne kadar önemli olduğunu söylüyordu. Oysa daha dün doğum günü partimde dans ediyordum. Şimdi nerelerdeyim, hastanelerden nefret ederdim. Cansız bir manken gibiydim, hiçbir şey hissetmiyordum. Yavaş yavaş korkmaya başlıyordum. Ablamın yönlendirmesiyle bir odaya girdik. Büyük bir makine beni bekliyordu. Ablam korkmamamı söyleyip duruyordu. İsmi bile bilmediğim bir makinenin içine girmiştım. Dıştan bakan insanlar duygularımın alınmış olduğunu düşünebilirlerdi, fakat içimde fırtınalar kopuyordu. Duygularımı dışa vurmakta zorlanıyordum. Kendimi hiç olmadığım kadar zayıf ve güçsüz hissediyordum. Makineden çıktıktan sonra ablam giyinmeme yardımcı oldu. Ablam umudumu kaybetmemem için bana yardım ediyordu. Çocukluğumdan beri ilk defa yanımdaydı, gerçekten tüm hareketleriyle hissedebiliyordum. Beni önemsiyordu, onunla yakınlaşıyorduk. Son olarak bilgi almak için ablamın arkadaşının yanına gittik. Doktorun sıcak bir gülümsemesi vardı, fakat soğukkanlılık ile konuya girdi. Oturduğum anda bana riskleri anlatmaya başladı. Şaşırp kalmıştım. Onların yanımdaydım beden olarak fakat

ruhen çok başka âlemlerdeydim. Doktor bir anda sustu ve “ Beni dinliyor musun? “diyerek beni uyarmaya çalıştı. Artık bu muayenede kalmaya devam edemezdim, edemiyordum. Hızlıca kalkıp ceketimi ve çantamı alıp ayağa kalktım ve “ Üzgünüm devam edemiyorum. “ dedim. Şaşkınca baktılar, ne olduğunu anlamış değillerdi. Birkaç hafta sonra sonuçların çıkacağını öğrendikten sonra kendime bir taksi buldum ve evin yolunu tuttum. Yeni yeni duygular tadıyordum: çaresizlik, korku, gelecek kaygısı ve dahası. Neredeyse ölüm ile yüz yüzeydim. Eve gittiğimde ablam arıyordu, telefonumu sessize aldım. Kafa dinlemeye ihtiyacım vardı.

08.03.2016

Günlerden cumartesiydi. Güneşin sıcaklığını tüm vücudumda hissederek yürümeye devam ettim. Ayağımın altında ezilen sonbahar yapraklarının çıtırtısı bana huzur veriyordu âdeta. Yürümeyi seviyordum, özellikle de bu mevsimde. Yanımdan geçen insanlar hakkında senaryolar yazmaya başladım ve bir gün hayatımda tekrar karşılaşma ihtimallerini düşünüp durdum. Bu benim için küçük bir oyundu. Telefonumun titreşimi ile irkildiğim an oyunuma son verdim. Ablam arıyordu. Ablam ve benim aramızdaki bağlar şaşırtıcı bir biçimde güçlenmişti. Hayatımı karartan, yaşamımı siyaha boyayan bir olay ablam ve beni yakınlaştırmıştı. Artık telefonumun ekranında ablamın ismini gördüğümde şaşırp kalmıyorum. Beynimde olan tümör ise iyi huylu olmasıyla hayatımdaki ağırlığını hafifletmişti. Fakat tahlil yaptırdığım gün ve sonuçlarını beklediğim o iki hafta hayatımı öyle bir altüst etmişti ki beni silkelemeyi başarmıştı. Hayatın bize verilen bir armağan olduğunu göstermişti. Her dakikasını her saatini daha güzel ve iyi geçirmemiz gerektiğini anlamıştım. Hayatımı kafama göre, düzenlemeden, planlamadan yaşayan ben artık daha düzenli bir hayata adım atıyordum. Hayatıma giren ve beni silkelemeyi başaran bu küçük kriz beni hayata bağlamıştı. Hayatın benim için yaptığı planlar beni uyandırmıştı.

KAÇINCI BU

Bu kaçınıcı sigara
Senden sonra yaktığım
Kaçınıcı sigara söndürdüğüm
Kaç kâbus oldu
Daha gördüğüm
Nefesimden camları eriyen
Kaçınıcı adın bu
Her bir darbeye
Elimi titreten
Kaçınıcı harf bu yazdığım
Kaçınıcı gözyaşı bu döktüğüm
Defterimi kirleten
Kaçınıcı kalemim bu tükenen
Bu kaçınıcı hülya
Kaçınıcı bu veda
Hiç sonu gelmeyen
Kaçınıcı ses bu
Beynimin içini kemiren
Ve bu kaçınıcı günüm
Senin yoksulluğunda geçen

YANLIŞA KAÇIŞ

Sabah alarmıyla kalktı küçük kız. Kahvaltı için merdivenlerden ağır adımlarla inmeye başladı. Masa hazır. Anne ve babası yemeye başlamışlardı bile. Annesinin yanındaki sandalyeyi çekti ve oturdu. Önündeki tabağa bir şeyler koydu ve yemeğe başladı. Ortamda sessizliğin getirdiği bir gerginlik hissetti. Anne ve babasının yüzüne baktı. İfadesizlerdi. Belki de gözlerinde duygular vardı, ama kız seçemiyordu. Annesi kafasını tabağından kaldırmadan konuşmaya başladı. "Boşanmak istiyorum" dedi. Babası baktı kadının yüzüne. Yüzünde endişe belirdi. "Ne?" Kız ise korkuyordu. Gözlerinde korkunun milyonlarca tonu vardı. Annesi konuşmaya devam etti. "Beni aldatıyorsun" dedi ve bu cümlenin beraberinde kızın gözlerine hücum etti yaşlar. Babası ayağa kalktı ve bağırdı. Daha sonra annesi. İkisi de artık birer canavardı kız için. Her zaman birbirlerine bağıyorlardı ama bu kadar fazla geliyordu. Kavga devam ederken kız sessizce sandalyeden kalktı. Biraz önce neşeyle indiği merdivenleri hüznle çıktı. Odasına girdi, yatağına yattı ve tavana baktı. "Neden birbirlerine bağıyorlar?" dedi kendi kendine. "Yoksa birbirlerini sevmiyorlar mı? diye düşündü kız. Acaba onu seviyorlar mıydı? Annesiyle mutlu anılarını düşündü ve hiçliğe düştü. Babasıyla pek anısı yoktu. Mutlu olamıyordu hiç. Gözünden bir damla yaş düştü. Bu kadar sorun fazlaydı onun için. Kalbi acıyordu artık. Canı yanıyordu. Yaşlar onu boğuyordu. Kalktı yataktan. Pembe kumbarasında biriktirdiği parasını aldı ve aşağı indi. Kavga devam ediyordu. Kız aralarından geçerek dışarı çıktı. Fark etmemişlerdi onu. Dur dememişlerdi. "Nereye gidiyorsun?" dememişlerdi. Dışarısoğuktufakat içi öylesine yanıyordu ki üşütmemişti bu hava onu. Koştı, bomboş yolda koştı. İleride bir taksi durağı gördü ve oraya gitti. Bir taksiye bindi. Nereye gitmesi gerektiğini düşündü. Bir yer söyledi rastgele. Uzak bir yerdi. Yolculuk ne kadar sürmüştü bilmiyordu ama yıllar gibi gelmişti. Araba durdu. Minik ellerindeki parayı taksiciye verdi ve arabadan indi.

Kız, minik ve ürkek adımlarıyla uçuruma doğru ilerledi. Attığı her adım onu işkenceden uzaklaştırıp, huzura yaklaşıtıyordu. Evden çıkarken, büyük bir çatışmanın içinde olan anne ve babası onu durduramamışlardı. Bu sefer de durduramayacaklardı. Adımlarını durdurdu. Eskiden zevkle cıvıltılarını dinlediği kuşları düşündü. İstedikleri zaman, istedikleri yere özgürce uçabiliyordu. Adım atmaya devam etti."1, 2, 3." Kollarını bir çift kanat misali yanlara doğru açtı ve gözlerini kapattı. Kuşları düşündü. Onlar soğuk ülkelere sıcak ülkelere göç ediyorlardı. Kız da öyle yapacaktı."4, 5, 6." "Uçabilirim" diye düşündü. "Ben de bu kalbi soğuk insanlardan kalbi sıcak olan insanların yanına göç edebilirim." Ölüm onu korkutuyordu. Ama uçuş hayalini düşündükçe gülümsüyordu. "Ölmeyeceğim ki" dedi kendi kendine. "Sadece uçmayı deneyeceğim. Bir anda

esen rüzgâr onu üşüttü. Biraz korktu küçük kız. Kalbi soğuk insanlar onu burada da mı bulmuştu?

Yaşadıklarını düşündü. Anılarına, kâbuslarına sığındı. Annesi geldi gözleri önüne. "Anne" kelimesi zihinlerde hep güler yüzlü, şefkatli biri olarak canlanırdı. Ama onun annesi öyle değildi. Yaşadığı süre boyunca hiç eksik olmayan topuklu ayakkabı sesi, kızın en büyük korkusu olmuştu. Ya babası? "Babalar kızlarının ilk baş tacıydı" denirdi hep. Onun babası ilk nefretiydi kızın. En yakın arkadaşının ailesi, kızlarını hep "Güneş Prensesi" olarak severdi. Kiskanırdı onu. Onu da öyle sevsinler istemişti. Ama kız hep "o" olmuştu. İşaret parmağıyla gösterilmişti. Minik kahverengi gözlerine alayla bakılmıştı. Sevgi yoktu bakışlarında hiçbirinin. Şefkat yoktu. Acıma vardı hep. Kızın gözleri ise hep acıyla ve biraz korkuyla kaplıydı. Dolu doluydu hep gözleri. Ama ağlamıyordu, ağlayamıyordu. Çünkü ağlasa onu susturacak biri yoktu. Bir rüzgâr daha esti. Kurtulmak istiyordu artık. Esaret onun canını yakıyordu. Özgür olmak istiyordu. Yeniden kuşları düşündü. Uçmak kolaydı. Rüzgârın akışına bırakacaktı kendini. Tekrar "sadece uçacağım" diye geçirdi içinden. Gözlerini açamıyordu. Açarsa içindeki esaret ateşi sönecekti. Yüksekten korkardı. Ama uçmalıydı. Hem atladığında bir anda kendini gökte bulacaktı. Sonradan belki yorulduğunda yumuşacık bulutlarda uyuyacaktı. Tekrar geçmişine döndü. Anıları onu üzüyordu fakat hâlâ tam benim diyemediği cesaretini güçlendiriyordu. Geçmişe döndü, bundan bir kaç ay öncesine. Bir gece vakti ıssız ve soğuk bir sokakta ilerliyordu. Korkuyordu, korkudan ruhu titriyordu. Sarılıp bu duyguyu yenebileceği birini istiyordu. Sessizdi her yer. Sessizliği bozmak istemediği için yavaş adımlarla yürüyordu. Eve gitmeliydi. Sadece yürüyüşe çıkmıştı ama dönüş yolunu hatırlamıyordu. Sağına ve soluna baktı. Bir yanında market diğer yanında ise zifiri karanlık bir sokak ilerliyordu. Marketi hatırlamaya çalıştı fakat hafızasında saatler önce yürürken ki gördükleri arasında bu market yoktu. Sokağa yöneldi. Karanlıktan daha çok korkuyordu. Karanlık olduğu için değil, içinde ne olduğunu bilmeyişi tüylerini diken diken etmeye yetiyordu. Derin bir nefes aldı.1000'e kadar sayacak ve sonunda sokak sona erecekti. İlk adımıyla birlikte saymaya başladı."1, 2, 3, 4, 5, 6."Köpek sesi duydu. Sese odaklanmayarak saymaya devam etti."7, 8, 9, 10."Kahkaha sesleri duydu. Ardından kırılan bir cam sesi ve sonrasında düzensiz adım sesleri."76, 77, 78, 79, 80."Adım sesleri yükseldi. Sesin sahibi yakınlarda bir yerlerdeydi, hissedebiliyordu. Hızlandı. "96, 97, 98, 99, 100" . Arkasında hissettiği nefes ve alkol kokusuyla durdu. Hareket edemiyordu. Kolunda bir el hissetti, sonra elin sahibi gözlerinin önüne geldi. Pis giyimli, kirli sakallı bir adamdı. Bir şeyler söyledi kıza. Ama kız duymuyordu. Kulakları uğulduyordu. Önüne bir kaç adam daha çıktı. Onlar da kirliydi. Sonrasında yaşananlar ise kızın bir kâbus olarak hatırlamak isteyeceği çirkinlikteydi.

Anılardan sıyrıldı. Gökyüzünde sürü halinde uçan bir sürü kuş gördü. Aylardan kasımdı, onların göç vakti gelmişti. Kız da gitmeliydi artık. Tekrar

gözlerini kapattı ve uçmayı hayal etti. Adım attı."7, 8,9,10". Son kez gülümsedi kız. Özgürlüğü düşündü yeniden ve attı kendini boşluğa. Maalesef o da çaresizliğine çözümü, yanışta bulmuştu ve onun için doğru olan sonsuz kez yanıştı.

YANILSAMA

Suya taş atmadım ya,
Yüreğim sancılıyken aydınlandı gecem
Hep kovalayan zannederdim güneşi
Yerinde duruyormuş meğer mesafeli
Yıldızlar hayal içinmiş, bir tutunma
Ah! Hasret kaldığın ne varsa
Unut ama uyutma.
Kalp senaya muhtaç değil
Tövbe! Yalanların huzurunda,
Kim demiş secdeye değin eğil?
Yazgı çizgiselliği, meali bah-tih-ane
Bir kadın görüyorum mahzun, masumane
Ve iyi ki makyaj yapılamıyor gözbebeklerine.

UMUT

Bitmeyen azalmayan o müthiş duygu umut...

Kendini insanlığına adanmış sırlarla dolu bir kız.

Sonbahar yapraklarının arasında kaybolup gitmek istiyordu Umut. Uzaklara hem de çok uzaklara gitmek... Bu günlerde üzerinde bir huzursuzluk hâkimdi. Ne olduğunu kestiremiyordu. Pencereden dışarıyı fena da gözüküyordu onun için. Yine hayal dünyasının içinde gömülüp kalmıştı. Yardım bekliyordu. Birinin gelip kurtarması lazımdı onu. Aklına hâkim olamıyordu. Düşüncelerini seyre dalmıştı umut. Durduramadı kendini ya da durdurmak istemiyordu. İstemsizce uzandı yatağına bir ara; uyuklar gibi oldu, ama sert adımlarla yerinden kalkıp pencereye tek hamlede ulaştı. Derin bir nefes aldı. Ciğerleri neredeyse patlayacaktı. Bu his onda farklı duygular yarattı. İçi huzurla doldu âdeta. Ağaçlar, çiçekler dışarıdaki herkes ona bir şey anlatmak istiyor da o anlamıyormuş gibi afalladı. Bir an bu kadar huzur yeterdi onun için. Odayı annesinin sesi kapladı. Akşam yemeği için çağrılıyordu. Kapıya yöneldi; hızlıca indi merdivenlerden. Anlaşılan annesi yine en güzel yemeklerini yapmıştı. Yemek kokuları birbirine karışmış, huzuru simgeliyordu âdeta. Babası her zamanki gibi masanın başına geçmiş iştahla yemekleri süzüyordu. Küçük kardeşi henüz ortalarda görünmüyordu. Yemeklerini yediler. Bulaşıklar sevimli sevimli bakıyordu Umut'un yüzüne. Çok sevmezdi bulaşık yıkamayı ama yine de eğlenceli buluyordu. Bir yandan da babasının vazgeçilmesi bol köpüklü Türk kahvesini yapmaya koyuldu. Tipik ama huzurlu bir aileydi onlar. Ta ki taşınacaklarını işitene kadar...

Umut bu sene son sınıf öğrencisiydi. Seneye liseye başlayacaktı. Büyüyordu artık. Çok heyecanlıydı. Arkadaşlarıyla kurdukları hayalleri anımsadı. Yüreğinin kabardığını hissetti bir an. Aynı liseye gidecekler, aynı bölümleri okuyacaklardı. İlkokuldan bu yana sınıklı bağlanmışlardı birbirlerine. Arkadaştan öte kardeş olmuşlardı. Konu tam da buraya gelmişti. Annesi ve babası bakıştılar bir ara. Bir şey söyleyecekleri belliydi. Kestiremiyordu Umut. İçini derin bir korku kapladı. Babası ciddi, düz bir sesle konuşmaya girdi. Bu tür konuşmaları hep babası yapardı zaten. Bu şehirde tam dokuz senedir yaşıyorlardı. Umut ve kardeşi ilkokula bu şehirde başlamışlardı. Seviyorlardı bu şehri. Tayin meselesi Umut'u çok ama çok huzursuz etmişti. Üstelik bu sene çok çalışması gerekiyordu. Hayallerini kaybettiğinin düşündü. Ya alışmazsa, ya bütün düzeni altüst olursa... Korkuyordu Umut. Zaten her şeyden korkar hâle gelmişti. Yeni okul, yeni arkadaşlar, yeni bir düzen, yeni bir ev ya da mahallesi, yeni yeni yeni..

Konuşmasını bitirdi babası. Suçlu bir çocuk gibi usulca öne eğdi başını. Konuşma sırası Umut'a gelmişti. Tepki vermedi Umut, veremedi. Sadece iki damla gözyaşı. Odasına çıktı koşar adımlarla. Merdivenleri hızlıca tırmandı. Üzülürken, canı bir şeyi sıkıldığında her zaman yaptığı gibi hayatta en çok değer verdiği güvendiği günlüğüne sarılırdı. Öyle de yaptı. Saatlerce bir şeyler karaladı. İç dünyasına çekilmişti Umut.

İşte Umut'un gizli günlüğünden:

Ah bu büyükler... Daha önce hiç böyle boşlukta hissetmemiştim kendimi. Belirsizim, karasızım; ne yapacağımı, nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum. Henüz buna hazır değilim. Okulumu çok seviyorum. Hele arkadaşlarımı, onlardan nasıl ayrılabilirim ki? Er geç bu duyguyu hepimiz yaşayacaktık. Kendimi böyle teselli edebiliyorum. Bu sene benim için çok önemli. Kendimi toparlamam gerek. Bunca hayali çöpe atmak bana yakışır mı? Ne pahasına olursa olsun ben başaracağıma inanıyorum. Bu gücü nereden buluyorum? Ben de bilmiyorum, canım sırdaşım! Tek sen mi anlıyorsun beni? Daha güzel günlerin hemen ama hemen gelmesi dileğiyle...

İYİ GECELER!

Evet.. eski şehre, eskimeyecek dostluklara ve unutulmayacak , sıcacık, huzur kokan mahalleme kocaman ve hüzünlü bir veda...

“Sizi asla unutmayacağım.”

Uzun bir ayrılık sürecinden sonra nihayet o gün gelmişti işte. Evin her yeri birbirine girmiş vaziyetteydi. Son kez baktı umut. Daha fazla canını yakmak istemiyordu. Arabaya attı kendini. İşte arabanın o acımasız sesi..

Gidiyorlardı. Kim bilir, başlarda acı çekecekti ama alışacaktı. Herkesin yaptığı gibi alışmaya çalışacaktı. Yolculuk boyunca düşündü. O kadar da üzülmemesi gerektiğine inanmak istiyordu. Sonuçta ailesi arkasındaydı. Yine hep birlikte olacaklardı, ama zordu işte. Sadece geçmesini bekledi. Zamanın su gibi akıp geçmesini...

“Hadi kızım uyan. Geldik.” Annesinin sesiyle nihayet uyanabilmişti. Umut. Taşınacakları ev gözlerinin önündeydi. Doğrusu beklediğinden daha güzeldi. İşte oturacakları ev bütün samimiyetiyle gülümsüyordu Umut'a. Kanı ısınmıştı. Bir hevesle indi arabadan. İyice süzdü evi. Doğruca odasına koştu. Harika bir orman manzarası diye düşündü. Bayılırdı ormanlara, ağaçlara, çiçeklere... İşte keyfi yerine gelmişti şimdiden. Aklına takılıp kalan detayları kısa süreliğine de olsa rafa kaldırmıştı. Uzun uğraşların sonucunda nihayet yerleşebildiler. İşte bugün de böylece bitivermişti.

Yeni evde yeni umutlarla yeni güne merhaba!

Aile halkı uyanmış keyifle kahvaltılarını yapıyordu. Umut da memnundu artık. Yadırganıyordu bu durumu. Kahvaltılarını yaptıktan sonra hepsi yine işlerine koyulmaya devam etti. Günler böylece akıp gidiyordu. Okulların açılmasına tam bir hafta kalmıştı. Babasıyla birlikte okuluna gidip kayıt işlemlerini yapacaklardı. Çok heyecanlıydı Umut. Yersiz kuruntularının onu ele geçirmesine izin vermedi. Her şeyin güzel olacağına inanmak istiyordu.

İşte Umut'un okulu:

Merdivenleri çıktılar. Müdür muavinin odasındaydılar. Çok sıcak, esprili bir müdürü olduğuna sevindi Umut. Şimdiye dek güzel gidiyordu her şey, beklediğinden çok daha güzel...

Heyecanla beklediği gün geldi Umut'un. Uyan hadi, diyordu içindeki ses. Dinledi Umut bu sesi. Biraz yorgun, biraz tedirgin... Uyandı işte. Formasını hızlıca üstüne geçirdi. Annesi harika bir sofraya hazırlamıştı onun için. Hızlı davrandı. İlk günden servisi kaçırmak istemiyordu. Gelmişti servis. "Günaydın" deyip koltuklardan birine attı kendini. Okula gelmişlerdi. İnnek istemiyordu servisten, ama innek zorundaydı. İşte okulunun ilk zil sesi...

Servisten indi Umut. Okulun görkemli kapısından adımlarını atmıştı. Hiç kimseyi tanııyordu. Sırasını güçlkle bulabildi. Herkes birbirleriyle konuşuyordu. Çok yalnız hissetti kendini. Sıradaki herkesin keskin bakışlarını üzerinde hissediyordu. Arkadan cıvıl cıvıl bir ses kendine getirdi Umut'u. Nihayet biriyle tanışacaktı. Bir an olsun rahatlamış hissetti kendini. İlk gün de böyle geçivermişti işte. Günler haftaları, haftalar da ayları kovalamıştı. Okulun ortalarına doğru daha da iyi hissediyordu kendini. Buradaki arkadaşlarına da alışmıştı artık. Bu geçen süreçte daha da büyüdüğünü hissetti Umut. Alışmayı, kabullenmeyi öğrenmişti. Tek düşünmesi gereken o ve onun biricik hayalleriydi. Bu yolda kendine sözler verip katı kurallar koydu. Hayat şartları ne olursa olsun o ümitsizliğe düşmeyip sınımsız hayallerine sarılacaktı.

SENSİZE KAÇIŞ

Nedenini bilmediğimsin
Seni nedenini bilmediğim bir şekilde seviyorum
Belki de benimle ilgilenmen hoşuma gidiyordur
Gözlerimi her kapadığımda seni görmem seni sevdiğimdir belki de
Ama şimdi bir şeyler oluyor bunu hissedebiliyorum
Nedenini gene bilmediğim bir şekilde uzaklaşıyorum senden
Nedensizliklerle boğulduğum benliğimden
Kim bilir içimdeki bir duygu kibrit gibiydi
Aniden yandı ve şimdi de yavaş yavaş sönüyor
Bu durumda bile ne hissettiğimi bilmiyorum
Ve bu yüzden her şeyi akışına bırakıyorum
Ama içimdeki duygu bir kibrit misali ise
Bir daha asla yanmayacağını biliyorum

AĞLAMANI İSTEMEZDİ

Gözyaşları ile açtı günlüğü genç kız... Okumaya başladı teker teker. Her okuduğu kelimedede bir damla gözyaşı düşüyordu buğulu siyah gözlerinden...

26.12.2015

Sevgili günlük,

Deli gibi üniversite sınavına çalışanların arasında nasılsa istediğim üniversitenin puanı düşük diye uyuklayan, kendi kendime bir sürü dil öğrenmeye çalışan, birazcık da tembel birisi diye tanıtabilirim sana kendimi. Ders çalışmayı sevmeyen, dikkatsiz, sakar ve takıntılı biriyim aynı zamanda. Birazcık inatçı olabilirim fakat kıskanç insanları pek sevdiğim söylenemez. Daha önce birçok kez günlük tuttum fakat hepsini yırtıp attım. Ama sana söz verebilirim ki seni çocuklarıma, belki de torunlarıma kadar saklayacağım. Benimle ilgili bilmen gereken en önemli şeyi söylememişim sana. Lise son sınıfım ve dil okuyorum. Üniversite sınavında sadece İngilizce ve Türkçe soruları çözmeyi planlıyorum. Evet biliyorum, tembelim. İsteddiğim üniversite Kayseri'de. Lütfen sen de "Ne yapacaksın orada?" deyip kalbimi kırma. Kore dili ve edebiyatı okuyup çevirmen olacağım. Bekle beni Erciyes!

25.06.2016

Sana en son aralıkta yazdığım için özür dilerim. Bugün LYS günü. YGS'yi sorunsuz bir şekilde atlattım darısı bugüne. Bana şans dile.

14.08.2016

Bugün Üniversitedeki ilk günüm. Bil bakalım hangi üniversite? Tabii ki Erciyes! Çok sevindin değil mi? Aslında küçüklüğümde beri İtalyanca ve Korece öğrenmeyi hep çok istemiştim ve bu yüzden iki dil arasında seçim yapmak çok zorladı beni. Sonuç olarak Kore dili ve edebiyatı okuyan, öğrenci değişim programı ile Kore'de okumak isteyen 19 yaşında bir gencim. Yurt öğrencisiyim ve oda arkadaşlarımla çok iyi anlaştık. Dördümüz arasından en iyi Korece konuşabilen benim. Hatta hiç konuşamayan bir arkadaşım var, adı Alara. Burada en iyi onunla anlaşacağım sanırım. Hem ona öğrenmesinde yardım edebilirim, değil mi?

15.08.2016

Bugün okulda onuncu günüm. Biraz dedikodu yapsak fena olmaz herhalde. Alara ile kavga ettik. Açıkça söylemek gerekirse bence beni kıskanıyor. Ne yapsam aynısını yapıyor, kısacası beni taklit ediyor. Ben de bunu yüzüne söyledim ve tartıştık. Her neyse şu an tek düşündüğüm şey sınavlardan iyi notlar alıp değişim öğrencisi olabilmek.

27.09.2016

DEĞİŞİM ÖĞRENCİSİ SEÇİLEN 5 KİŞİDEN BİRİYİM! Bir ay sonra bir yıllığına Kore'ye gidiyorum! Tembelligimi kenara bıraktım ve Seul'e gittiğim zaman yalnız kalmayayım diye bir sürü Koreli arkadaş edindim. Öğretmenlerim oradaki okulda iyi notlar alabilirsem orada yaşayabileceğimi söyledi. Sence de harika bir haber değil mi?

28.10.2016

Selam! Ben şu an uçaktayım ve kalbim küt küt atıyor. İlk yurtdışı deneyimim olmasa da aşırı heyecanlıyım. O kadar mutluyum ki yanımdaki koltukta horlayan Koreli ablaya bile bir şey diyemiyorum. Hiçbir şey bu mutlu anı bozamaz. 12 saat uçak yolculuğu bile...

Yorucu bir yolcuğun sonunda Kore'ye ayak bastım. Etrafımdaki herkesin çekik gözlü olması beni heyecanlandırmıyor değil. Benimle birlikte değişim öğrencisi olan Ezgi ile aynı odada kalacağız. Kalacağımız yeri bulmaya çalışıyor, bir yandan da etrafı inceliyorum. Hep bu dizilerde gördüğüm metrodaydım şimdi de. Yakınımdaki Koreli gence gideceğimiz yeri sordum ve şimdi herkes bana garip garip bakmaya başladı. Çocuk bana nasıl bu kadar güzel konuşabildiğimi sordu ve ben de ona gülümseyerek; "Korece okuyorum" dedim. Çok güzel konuştuğumu söyleyerek egomu tatmin etti tabii. Neyse gideceğimiz yeri de bir şekilde öğrendik ve yola koyulduk. Çok da uzak değilmiş bulduğumuz yere. Hele şükür kalacağımız pansiyonu bulduk diye düşünürken asansörün olmadığını fark ettik ve girişimizi yapan adamdan yardım istedik. Sonuçta bir yıllık valizlerle gelmişiz yardım şart, değil mi? Adam bize odamızın yerini gösterdi ve gitti. Ezgi ile bakıştık ve sevinç çılgınlıkları attık. Ezgi benim Alara ile olan tartışmamdan sonra yanımda olmuştu ve artık hep birlikteyiz. Ezgi pencereden hayran hayran yeşil manzaraya bakıyor, ben ise valizimi boşaltıp dolabıma yerleştirmeye çalışıyorum. "Ezgi, kıyafetlerimi yerleştirmemde bana yardım eder misin?" Cevap vermeyen Ezgi'ye bir çift çorap fırlatıyorum. "Duymuyor musun beni?" Bir hışımla yanındaki küçük mavi yastığı fırlatıp yanıma gelen Ezgi'ye yardım etmesini istediğimi tekrarlıyorum ve birbirimize bakışıp kahaalara boğuluyoruz.

01.11.2016

Bugün Kore'deki üniversitedeki ilk günümüz. Uluslararası bir üniversite olduğu için tek yabancı biz değiliz, fakat çok fazla Türk öğrenci olduğu söylenemez. Ayrıca Ezgi ile Fransız, İtalyan, İspanyol ve tabii ki Koreli arkadaşlar edindik. İtalyan arkadaşım Francesca İtalyancayı çok sevdiğimi öğrendiğinde geliştirmem için yardım edebileceğini ve sevdiği İtalyanca şarkılardan oluşan bir CD hazırlayıp bana verebileceğini söyledi. Çok tatlı bir kız, değil mi?

Bugün tanışmamızın ilk günü olmasına rağmen Koreli arkadaşım Jiyong ile birlikte geleneksel Kore eşyaları satan bir dükkâna girdik. Jiyong bana hediye olarak geleneksel Kore kıyafeti olan Hanbok hediye etti. Çok iyi kalpli bir çocuk... Bu arada çok yakışıklı olduğunu da ekleyeyim. Biraz etkilenmiş olabilirim. Ayrıca ismimi telaffuz edişi çok hoşuma gidiyor. Bu arada seni her yere taşımamı arkadaşlarım biraz garipsedi. Ben de onlara günlük tutmayı çok sevdiğimi ve bu yazdıklarımın çocuklarıma kadar ulaşmasını istediğimi söyledim.

02.11.2016

Bugün okulda ikinci günümüz fakat acımasız Koreli öğretmenler bizi sınav yaptı. Seviye belirlemek için olduğunu söylediler. A,B ve C diye üç seviye sınıflarına ayırdılar bizi. Değişim programı bitene kadar A sınıfında kalanların devamlı olarak Kore'de okuyabileceğini, geri kalanların ülkelerine döneceklerini söylediler. Ezgi A sınıfında, Jiyong ve ben B sınıfında, Francesca ise C sınıfına yerleştirildi. Şu anda en avantajlımız Ezgi. Tek yapması gereken A sınıfında devam edebilmek. Bizim ise seviye yükseltmemiz lazım. Bu arada Jiyong aslında melez. Annesi Slovak ve babası Koreli... Fakat Korecesi çok iyi değil, çünkü Slovakya'da yaşamışlar ve onunla hiç Korece konuşmamış ailesi. İkimiz de seviye atlayıp A sınıfına yükselmeliyiz. Lütfen bana şans dile...

20.11.2016

Bugün Jiyong beni buz pateni kaymaya davet etti. Açıkçası çok heyecanlıyım ve iki saattir Ezgi ile bana kıyafet seçmeye çalışıyoruz.

Jiyong bana karamelli kahve ısmarlamıştı. "Beğenmişsindir umarım. Bu benim favori kahvem" dedi gülümseyerek. Çok beğendiğimi söyledim. Buz pateni kayarken yere yapıştım ve Jiyong kahkahayı bastı. Kalkmama yardım etti "Selen benim bir şey söylemem lazım." Meraklanarak "Efendim?" dememle beraber "Benimle çıkmayı istiyorum" dedi. İşte şimdi heyecan bastırmıştı. Ne demeliyim diye düşünürken "İstemiyorsan zorlamayacağım" demesiyle beraber sıkıca sarıldım. "İstiyorum" diyebilmişim sadece. Bembeyaz dişleriyle sınırtırcasına gülümsüyordu şimdi bana. O gülümsediğinde çizgi gibi olan gözlerine mi âşık olmuşum, bembeyaz tenine mi? Yoksa siyah dalgalı saçlarına mı? Hâlâ cevabımı ararken saatin geç olduğunu fark ettik ve beni eve bırakmak üzere yola koyulduk. "İki gün sonra seviye sınavı var. Sıkı çalış ki seviye atlayalım" demem biraz dokunmuş olacak ki "Çıkmaya başladık ve bunu mu söylüyorsun? Çiftler genelde başka şeylerden konuşurlar. " "Evlendiğimizde burada yaşamak istiyorum. Bu yüzden A sınıfına yükselmeliyiz." İşte şimdi onu kızartmayı başarmıştım. Pansiyona girene kadar beni izledi ve evine gitti.

Birkaç sayfa atlayarak okumaya başlamıştı genç kız annesinin günlüğünü. Annesi ile babasının mutlu anlarını okumak onu heyecanlandırmış ve mutlu etmişti. Düğün anları, doğum anı ve birlikte geçirdikleri her an bu günlükte

resimleriyle birlikte yer alıyordu. Annesini sekiz yaşındayken trafik kazasında kaybetmek bu genç kız için çok zor olmuştu. Babası Jiyong ile huzurlu bir hayatları vardı. Fakat babasının her gece annesini düşünerek ağladığını biliyordu. Bugün babası annesinin tuttuğu, üzerinde küçük beyaz bulutların resmedildiği günlüğü kızına vermişti. Kızlarının adını Bade koymuşlardı. Annesinin en sevdiği isimdi çünkü. Son sayfayı, kaza gününün gerçekleştiği günü okumaya başladı Bade.

18.05.2028

Bugün Bade ve Jiyong ile beraber Francesca'nın evine ziyarete gidiyoruz. Şu anda arabadayız. Bade çubuk krakerini yiyor, Jiyong araba kullanıyor, ben ise sana yazıyorum. Uzun zaman sonra arkadaşımı görmek iyi gelecek diye düşü...

Günlük burada bitiyor ve yazının devamında karalama gibi gözüken birkaç çizik geliyor. Annesinin son yazdıklarını okumak ağlamasını şiddetlendiriyor genç kızın. Babası odasına giriyor ve günlüğü elinden alıp kızına sıkıca sarılıyor. "Annen çok neşeli birisiydi. Ağlamamı istemezdi."

SEN BENİM

Oysaki çocukluğumu bilirsin sen benim
Yüzüne bakarken en derini sevginin
Gözlerimden akarken
Canımdan can olduğunda sen benim
Elinden tutup bırakmadığım
En güvenli limanım sen benim

Daha okulda zil çalarken
Sabahlar gözümde erken
Kitaplar dolusu yüreğimden
En ağır yüküm sen benim

Baharlarda, çimenlerde
Koşup rüzgârı saçlarımda tutarken
Gökte mavi gürül gürül
İçimden akan sen benim

Yalansız, kocaman sarıldığım
Gözyaşlarımı omzunda kuruttuğum
Çocuklar gibi beni avuttuğun
En güzel yıllarım sen benim

On yediyi vurduğunda saatler
Akşam ezanında çağırır anneler
Çocuğundan kopan bahçeler
En büyük ayrılığım sen benim

On sekiz olur mumlar söner
Bir çocuk daha büyüyüp geçer
Unutuldukça tazelenen seneler
En büyük özlemim sen benim

Oysa bilirsin seninle büyüdüm yine de ben
Gelirsen çocuk kalırım yeniden
Bunca zamanı benimle deviren
En büyük parçam sen benim

Seninle iyi ki ve keşke kadar tezat
Yollar bir arpa boyu uzak
Sıladan bir mektup, bir şiir uzat
Gözlerimin buğusu...
Boğazımdaki düğüm sen benim

TEK BİR AN

Her günkü gibi bir gündü. Sadece biraz daha eksik ve hüzünlü... Genç kız yatağından ıkt. Sanki zaman kavramı geçerliliğini yitirmiş gibi hissetti genç kız. Kafasında aynı anda milyonlarca düşünceyle boğuşuyordu. Geçirdiği en zor geceydi gerçekten. Sık sık uyanmş, ne olduğunu kavramaya çalışmıştı. Bir Şey farklıydı ama ne olduğunu anlayamamştı o zaman. Yaşananları hatırladığında ise yüreğine bir ağırlık çökmüş, gözleri dolmuştu...

Yataktan ıkt genç kız. Ceset gibi hissediyordu; yalnızca et yığını, ruhundan yoksun... Her zaman erken uyanmaktan Őikyeti olduğu için isteksiz bir Şekilde aynaya bakan kz bu sefer uykusuzluktan ve ağlamaktan kızarmış gözleriyle baktı aksine. Kalbindeki bu acının tarifi yoktu. Yalnızca kocaman bir boşluk vardı içinde... Rzgrlar esiyordu Şimdi kelebelerin uçtuğu yerde. İçinden fırtına gibi kopan ağlama isteğini bastıramıyordu. ‘ağlamayacağım’ diyordu, fakat kalbinden firar eden bir damla eksik olmuyordu gözünden. “Bugün’ dedi kz ‘yeni bir gün ve ben glym.” O an içindeki hüznü bir girdap gibi yutan kederi hissetti. Kederinin zerine kara bir bulut gibi çöken hrs benimsedi yüreğinin en derinlerinde. Ne garipti; mutluluğunda sana eşlik edip deli gibi çarpan o kalp, acını gizlemek yerine sinsi bir düşman gibi yavaş yavaş tüm bedenine yayılmasını sağlıyordu...

Dolabının başında geçirdiği yirmi dakikanın sonunda kendisine onu hatırlatmayan bir Şey bulamadı kz. Dolabının kapağını çarpmak istedi, ağlamak, bağırmak, haykrmak istedi. “Ben ne yaptım.” diye hesap sormak istedi. Fakat yalnızca bir pantolon çıkarttı dolaptan. İşte bu çaresizliğin ta kendisiydi. Derin bir nefes saldı kz havaya; hem bıkkınlık, hem yorgunluk, hem de hüzünle dolu bir nefesti bu. Havaya karşıp yok oldu... “Keşke” dedi geç kz “Hissettiklerim de böyle havaya karşıp yok olsa da yükü kalksa üzerimden.” Ama ne yazık ki hissetmeyi göze almış birisi, üzülmeyi de kabullenmiş demektir. Son tel tokayı da pereminin inatçı tutamına geçirdikten sonra antasn alıp odasından ıkt. Hiç a değildi, ama bir Şeyler yerse içindeki boşluk biraz olsun dolardı belki? Bu düşüncenin samalğıyla gülümsedi kz. Âcizliğine güldü. Sevmek bu muydu? Değildi, ama sevmenin de yan etkileri vardı. Sevmek nefes almakt bazen. Bazen ac ekmekt. Bazen hznd, bazen gülümseme. Ama her sevginin sonu aynı yola çıkıyordu. Sevmek susmakt. Her sevginin sonunda bir ac, her acının kalbinde ise sessizlik vardı. Sonuçta er ya da geç her sevgi son bulur, her masal biterdi. Eğer Kırmızı Başlıklı Kz veya Rapunzel değilseniz en nihayetinde güzel duygularla beslediğiniz kalbinizi içinizden söküp atmak isteyeceksiniz. O kalp yavaş yavaş içindeki krgnlkları ruhunuza saplayacak ve onarılması g yaralar açacak. O yaralar iinize yayıldıkça geriye sizden bir Şey kalmayacak... Bir insan ağlayamayacak kadar yorgun olabilir mi? Olur. Hem de oyle bir olur

ki saygı duyarsın. Bir hüznün insan içine işleyişine, insanın kendisi oluşuna saygı duyarsın; teselli etmeye yüz bulamazsın. İşte bu acıya saygı duymaktır...

Çiseleyen yağmurda her bir damla kızgın demirin ucunda ısıtılmış da havanın içine hapsolüp buharlaşmamış gibi tenini yakıyordu. Her gün koşarak ve heyecanla gittiği o yol bitmek bilmiyor, adımları okuluna giderken kalbi geri geri atıyordu. Peki, ne yapacaktı onu görünce? Merhaba mı? Üç seneden kalan bir merhaba mıydı gerçekten? Elimizde olanın kıymetini neden bilmeliyiz diye düşündü kız. Çünkü gittiğinde tek bir kelime, tek bir anı, tek bir söz, tek bir kalıyor milyonlardan. Sayfalarca cümleden bir elveda; onca anıdan bir kendine iyi bak kalıyor. İşte o zaman eksik kalıyor insan.

Arkadaşının omzuna dokunmasıyla irkildi genç kız. Dönüp gülümsedi arkadaşına. “ Ne haber ?” diye sordu Esra saçlarını gözünün önünden çekerken “Ayrıldık” dedi genç kız. Esra saçlarını bırakıp arkadaşına döndü. Ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştı. Ortama ağırlığı çöken fakat kızın ruhundaki yükü hafifleten ironik bir sessizlik girdi aralarına.

Serin hava yüzünü okşarken saçlarının arasından geçen hafif serinlik genç kızın içine garip bir mutluluk dolduruyordu. Sokakta yürüyen insanların telaşları genç kıza yaşadığını hissettiriyordu. Hayat, devam ediyordu. Okul gerçekten zor geçmişti. Tüm gün onun yüzünü görmemek için sınıfında oturmuştu. Gerçi her hâlükârda göremeyecekti onun yüzünü. Çünkü genç adam da kızdan farklı değildi. Dışarıda bile içindeki nefesin ciğerlerine az gediğini hissettiğinde içeriye girdi genç kız. Kendini yatağına attı, fakat durmadan hareket etmek istiyordu. Sabit durursa acı yerini bulup aniden saldıracakmış gibi hissediyordu. Kanı eriyordu sanki. Nefesleri yetmiyor, içinden ırmaklar akıyor da gözlerine sadece bir umut, kırgınlık bulaşyordu. Geçmiyordu. Sanki bir çığlık atsa ses tellerinden akacaktı gözyaşları, öfkesi... Uyumak istemiyordu. Acının her saniyesini yaşamalı ve hissetmeliydi. Sanki uyursa hüznü onu yutacak ve tekrar uyanamayacaktı. Bu duygu, anlatılmazdı. İçinden çığlıklar atmak geliyor, ağlamak istiyordu, ama bir defa teslim ederse kendini bu öfkeye toparlanamazdı. Dinmezdi ki gözyaşları. Çaresizliğini en ince çizgisine kadar hissedirdi. Eğer uyursa zaman geçecek ve her şey için çok geç olacaktı. Ellerini saçlarına geçirdi. Gözlerini kapattı. Göz kapaklarının ardında tuttuğu gözyaşları karanlığın içinde yarışıyordu süzülme içi yanaklarından. Kendisine, acısına karşı inanılmaz bir saygı duyuyordu kız. Acı da olsa, ondan gelmişti... Belki de ondan gelen ve kıza kalan son şeydi bu. Kendine her şeyin iyi olacağını telkin etmeye çalışsa da ellerinin onun ellerinden uzak olacağını bilmek yıkıyordu tüm duvarlarını. Ne gerek vardı ki? Konuşmak, halletmek varken insan kalbini kırmaya. Bu kaçmaktan başka bir şey değildi. Ama kaçmayacaktı genç kız. Şu hayatta bildiği tek bir şey varsa o da zaman geçiyordu ve asla geri gelmiyordu. İçinde tuttuğu her şey zamanla pişmanlığa dönüşecekti. Hataları onundu, kimseyi ilgilendirmezdi. Hayat onundu ve o hayatını sevdiği insanlarla yaşamak istiyordu...

Nefes nefese merdivenleri tırmandım. Aklımdan ne geçiyordu? Ne mantıkla geldim? Gururum nerede bilmiyorum. Ama geldim ve şu an sorgulamak bir işe yaramaz. Bir saniye, beklenmiş bir saniye bile çok şey kaybettirirdi insana. Zile basmamın ardından kapıyı çaldım. Sanki beklediğim an vazgeçeceğim... Kapının açıldığı anki heyecanımı sanırım ömür boyunca unutmayacağım. Yüzüme ilk bakışı, şaşkınlığı... Gözlerindeki o derin kuyular gibi dalgalanan özlem ve o kuyuyu karanlıkla örten bakışları. Sert bakışları tekrar gözlerini esir aldığında “boşuna” diye düşündüm. “Boşuna uğraşıyorsun. Ne kadar uğraşsan da benim olanı benden saklayamazsın, ruhunu...” Ne bir merhabaya yer vardı hayatta bazen ne de bir tebessüme. Sonunu, sonucunu düşünmeden başlamak gerekiyordu bazen. Bodoslama dalmak gerekiyordu o ana. Ben de öyle yaptım. “ Ben seni çok seviyorum. Biliyorum gittin bıraktın beni, ama ben hissediyorum senin yüreğinin sıcaklığını. Senin aklın alıyor mu? Biz? Biz, adam biz bitebilir miyiz? Sen benim mavimin en güzel tonusun. Şimdi siyaha boyayamazsın hayatımı. Gelip hiç yoktan her şeyim olmuşken sevgine bürüdüğün her şeyi alıp gidemezsin. Hadi tamam tutmadın sözlerini, yalandı hep yanımda olacağın, beni hep seveceğin. Peki ya gülüşün? O da mı yalandı. Gözlerin de mi yalandı ha? Gözlerimden, ruhuma dokundun sen benim. Gitme adam. Güçlüyüz biz. Aşarız tüm zorlukları gitme.” Bir koşucu olduğunuzu düşünün. Gözleriniz siyah bir bağla bağlanmış zifiri karanlıkta ölümüne koşuyorsunuz. Yarış bitmiş, düdük çalmış. Bilmiyorsunuz neredesiniz? Kaçıncısınız? Kazandınız mı? Kaybettiniz mi? Ve kollarının bir hareketle beni sarması beni kaderin birincisi yaptı. O an ağladım işte. İçimden geldiğince ağladım. Güçlü olmak zorunda olduğum zamanlar için ağladım. “Özür dilerim” dedi. “ sana yemin ederim vazgeçmedim. Gülüşüne âşık olmaktan, saçlarının ruhuma esmesinden asla vazgeçmedim...”

Bir güne daha başladı genç kız. Gözleri hayatın güzelliklerine açıldı. Sevdiği insanlara sarılmanın değerini anlayarak uyandı. Üzerine en güzel giysilerini giydi genç kız. Kapıdan çıktığı an güneşi en derinlerinde hissetti. Köşe başında gördü adamını. Elinde iki simit kıza gülümsüyordu. Hayatta paha biçilemeyecek şeyler yaşanıyordu. Genç adam sevdiğinin ellerinden tutup gülüşünden öptü. Dalgaların sesi ve rüzgârın fısıltısı eşliğinde bir şeyler anlatıyordu genç adam. Anlattığı şeyin içinde kaybolmuştu. Genç kız adama baktı. Ellerini nasıl hareket ettirdiğine baktı. Gözlerini nasıl kısıp açtığına baktı. Nasıl güldüğüne baktı... Bu hayatta hiçbir şey sevdiklerinizin bir gülüşünden önemli değildi. Size verilen zamanı yüreğiniz nasıl ferahsa öyle yaşayın. Her geçen güne mutlu uyanın. Her anınızın kıymetini bilin. Çünkü neyi ne zaman kaybedeceğiniz belli olmuyor. Yanınızda olan her sevdiğiniz için mutlu olun ve dönüp onlara “seni seviyorum” deyin. Bazen özür dilemek için bir saniye, sarılmak için bir dakika, sevmek için bir ömür ve kavuşmak için bir an yetmez. Siz siz olun hayata ve sevgiye âşık yaşayın... Genç adam kolunu omzuna attı kızın. Saçlarının arasından öptü kızını. Öyle bir sarıldı ki adam kıza, ondan hiç

ayrılmamacasına... Kuşlar ve rüzgârın arasında ve bir solmuş papatyanın yanında bir sevgi daha yeşerdi...

BABA

Yine sessiz geçti, bir yıl daha baba
Sen şehit olalı
Beş yıl oldu baba

Bu yaşta yetim kaldım
Herkes acıyla baktı bana
Yine sensiz geçti
Bir yılbaşı daha baba

Beş yıldır her gece
Gizlice yatağımda ağladım
Sensiz geçen yıllarımı
Kâğıtlara aktardım

Biliyorum sen cennettesin
Beni beklersin
Benim için her gün
Yetim oğlum diye dua edersin

KALBİM HEP SENİNLE

Yine güzel, mutlu bir sabaha gözlerimi açmıştım. Burnuma patates kızartmasının kokusu gelmeye başlamıştı ve yataktan fırlayarak mutfağa doğru koştum. Annem ve babama iki sulu öpücük kondurarak "Günaydın." dedim. Babam gazetesini okuyor, annem de lezzetli mi lezzetli kahvaltı hazırlıyordu. Annemin neler yaptığını incelediğim sırada "Sanırım bir şeyi unuttun küçük hanım." dedi annem ve ekledi "Hadi bakalım doğru banyoya ve üzerini de değiştirmeyi unutma." "Tamam, anneciğim." diyerek mutfaktan ayrıldım ve banyoya girerek elimi yüzümü güzelce yıkadım. Daha sonra babamın geçen hafta Almanya'dan almış olduğu elbiseyi giydim. Babamı çok seviyordum. Her iş seyahatinden dönerken anneme ve bana güzel şeyler getirirdi. Yüzümü kaplayan kocaman bir gülümsemeyle mutfağa girdim. Annemin üzerimdeki elbiseyi görmesiyle isyan etmesi bir oldu." Kızım yeter artık! Bir haftadır bu elbiseyi giyiyorsun." dedi. Babam gazeteden başını kaldırdı, bana baktı ve bir kahkaha patlattı. Annemin sesi de katılmıştı bu kahkahalara. "Neden gülüyorsunuz? Ben bu elbiseyi çok seviyorum." dedim. Sandalyeye oturduğum sırada annem ve babam da gülüşmelerine son vermişti. Hemen çıtır çıtır patates kızartmalarını yemeye başladım. Babam bana bakarak güldü ve "Bence bugün hava çok güzel. Parka gitmeye ne dersin küçük hanım?" dedi. Kömür karası gözlerim heyecan ve mutluluktan iri iri açılmıştı. "Yaşasın!" diyerek bir neşe çılgılığı kopardım mutfakta. Babama heyecanla "Parktan sonra deniz kenarına da gider miyiz babacığım?" diye sordum. Babam da eğer tabağındakileri bitirirsen gideriz." dedi. Peynir ve zeytin yemeyi sevmiyordum ama park ve deniz için her şeyi yapardım. Tabağımdakileri bitirdikten sonra anneme "Eline sağlık." diyerek hazırlanmak için odama gittim. Çünkü annem başka bir giysi giymemi söylemişti. Yoksa hiç çıkarır mıydım bu elbiseyi? Sonunda hepimiz hazırlanmıştık. Annem bizimle gelmeyecekti. Bir arkadaşına bugün için söz vermiş, onun yanına gidecekti. Beraber dışarıya çıktık. Annemin yumuşacık yanaklarından öptüm. Daha sonra annem arabasına bindi ve uzaklaştı. Ben de zıplaya zıplaya babamın yanına geldim ve "Babacığım yürüyerek gitsek olur mu?" dedim. Babam biraz düşündükten sonra cevap verdi. "Park çok uzakta kızım. Yürüyerek gitmemiz uzun sürer. Ama şöyle bir şey yapabiliriz. Arabayla parka gidelim. Daha sonra yürüyerek deniz kenarına geçeriz. Tamam mı?". "Tamam." diyerek gülümsedim ve arabaya doğru ilerledik. Babam her zamanki gibi öne oturmama izin vermemişti. Babamdan müzik açmasını istedim. Arabada şarkı dinlemeye bayılırdım. Eğlenceli bir araba yolculuğunun ardından parka ulaştığımız. Ben koşarak boş bir salıncağı hemen kaptım, babam da az ilerideki masalardan birine oturdu ve telefonu ile oynamaya başladı. Bir süre sonra tüm oyun aletlerinden sıkıldım ve babamın yanına oturdum. "Baba, canım çok sıkıldı." dedim ve aklıma aniden gelen düşünceyi ekledim "Babacığım cips alabilir miyim?". "Tamam bakalım." dedi ve parayı verdi. Ben de parktaki

büfeden cipsi bir koşuda alıp geldim ve yemeye başladım. Babamla birkaç fotoğraf da çektikten sonra deniz kenarına doğru yürümeye başladık. Vardığımızda babam yerden taş toplamaya başladı. Ne yapacağını anlamıştım. Aynı şekilde ben de toplamaya başladım. Taşları toplamayı bitirdikten sonra denize iyice yaklaştık. Babam “Hazır mısın?” Bir, iki ve üç” dedi. Aynı anda topladığımız taşlardan bir tanesini denize doğru fırlattık. Her zamanki gibi babamın taşı daha uzağa gitmişti. Kazanamasam da eğleniyordum. Güneş batmak üzereydi. Babam “Eve dönme vakti geldi küçük hanım.” dedi. Zaman ne kadar da hızlı geçmişti. Eve döndüğümüzde annem çoktan eve gelmiş ve yemeği hazırlamıştı. Birlikte masaya oturduk. Anneme tüm gün yaptıklarımızı ve çok eğlendiğimi anlatıyor, bir yandan da yemeğimi yiyordum. Yemeğimi bitirdikten sonra anneme çok yorgun olduğumu ve uyuyacağımı söyledim. Biraz şaşırdı, çünkü normalde bu kadar erken yatmazdım. Ben pijamalarımı giydiğim sırada annem odaya geldi. “İyi geceler kızım, tatlı rüyalar.” diyerek beni öptü ve odadan çıktı. Annem ve babamı ne kadar çok sevdiğimi düşündüm. Benim gözümde kusursuz bir aileydik. Düşününce huzurla doldu içim bir anda. Ardından aklıma okulların iki hafta sonra açılacağı geldi. Heyecanla doldu içim. Bunları düşünürken tatlı bir uykuya dalmıştım bile.

Sabah bakıcım Serpil Teyze'nin sesiyle uyandım. Annemle babam işe gitmişlerdi. Tüm günümü Serpil Teyze'yle birlikte geçirmiştim. Bugün de her zamanki gibi geçip gitmiş, annem ile babam eve dönmüşlerdi. Büyük bir coşkuyla onları kapıda karşıladım. Annem zoraki bir şekilde bana gülümseyerek karşılık verdi. Anlayamamıştım neden suratlarının asık olduğunu. Akşam yemeği için masaya oturduğumuzda bugün Serpil Teyze ile neler yaptığımızı anlatmaya başladım. Annem arada bir şey söylüyor, zor da olsa tüm dikkatini bana vermeye çalışıyordu. Babam ise çok dalgındı. Diğer günlere göre bu akşam yemeği çok sessiz geçmişti. Odamda biraz resim çizdikten sonra uykum gelmeye başladı ve yatmaya karar verdim. İyi geceler demek için annemin yanına gitmiştim fakat onun çoktan uyumuş olduğunu fark ettim. Babam ise oturma odasında televizyon izliyordu. Onun yanına gittim. “İyi geceler babacığım.” diyerek yanağından öptüm. O da bana sımsıkı sarıldı ve öptü. Şefkat dolu bir sesle “Sana da iyi geceler kızım.” dedi. Odama geri döndüm ve yumuşacık yorganımın altına girdim. Hemen uyuyuvermişim.

Ertesi sabah uyandıgımda annem evdeydi. Şaşırılmışım. “Günaydın anne, neden işe gitmedin?” “Günaydın kızım. Çünkü bugün izinliyim.” diyerek cevap verdi ve ekledi “Hadi bakalım doğru kahvaltıya.” Hazırlandıktan sonra kahvaltı masasına oturdum ve tabağımdakileri yemeye başladım. Annem “Kızım, baban yine yurt dışına çıktı.” dedi. Biraz üzülmüştüm ama geri gelecekti nasıl olsa. Bir süre sonra bu düşünceden ümidi kesmeye başlamıştım. İki hafta olmuştu. Babam hâlâ gelmemiş ve bir telefon dahi etmemişti. Okula bazen arkadaşlarımla babaları gelirler, bu durum beni oldukça etkilerdi. Ama zamanla yokluğuna alışmayı öğrenmiştim fakat çok sürmesi bu ayrılığın bu duruma dayanabilmemi

imkânsızlaştırırdı. Maalesef günler günleri kovalıyor ve o bir türlü gelmiyordu. Aradan yıllar geçmesine rağmen arada bir hatırlıyor, eksikliğini fazlasıyla hissediyordum. Meğer babam bizlerden ayrılmıştı artık.

İçimi hüznün ve sıkıntının kapladığı günlerden biriydi. Biraz deniz kenarına gitmeliydim. En azından orada kendimi daha iyi hissediyordum. Hiç vakit kaybetmeden yola çıktım. Deniz kenarında gördüğüm ilk banka oturdum ve denizin kusursuz mavisini izlemeye başladım. Dalıp gitmişti yine gözlerim ufuklara. Düşünceler savruluyordu kafamın içinde, tıpkı rüzgârın yaprakları savurduğu gibi. Dalgaların kıyıya her çarpmasında anılar hücum ediyordu bir bir. Bazıları hiç ummadığım kadar gülümsetirken bazıları da delip geçiyordu yüreğimi, acı bir gülümseme kaplıyordu bu sefer de yüzümü. İkisinde de tebessüm vardı, ama biri acıydı biri tatlı. Gözlerimi kapadım ve sonbaharın getirdiği rüzgârı doyasıya içime çektim. Ah bu rüzgârlar, bu soğuk hava ve sarı yapraklar... Gelip geçiciydi işte. Oysaki benim içimde hiç bitmeyen bir sonbahar vardı. Alışamıyordum yokluğuna, onun sebepsizce çekip gitmesine. Annemle bu konuyu birkaç kez konuşmayı denedim ancak çok da detaya girmedi ve konuyu hemen kapatıverdi. Ayrıca olumsuz şeyler söylediğini de hiç hatırlamıyorum onun hakkında. Neyse...

Duyduğum korna sesiyle irkildim. Kim olduğuna bakmak için arkama döndüm. Annem yolun kenarına arabasını çekmiş beni bekliyordu. Oturduğum yerden usulca kalktım ve arabaya doğru yürüdüm. Annem “Saatlerdir seni arıyorum. Telefonunu da açmadın. Ne kadar çok merak ettim bir bilsen!” diyor bir yandan da bana sarılıyordu. Ne kadar çok endişelendiği yüzünden okunuyordu. “Merak edilecek bir şey yok anne, bu kadar endişelenmene gerek yoktu. Sadece deniz kenarında oturmak istedim. Biraz kafamı dinlemeye ihtiyacım vardı.” Üzgün bakışlarla beni süzerek “Tamam kızım ama bir daha bana haber vermeden gitme. En azından nerede olduğunu bileyim.” dedi. Konuşmanın uzamasını istemediğim için “Peki.” Diyerek konuyu kapattım. Annem arabayı çalıştırarak dikkatli bir şekilde ana yola çıktı ve eve doğru yol almaya başladık. Pencereden dışarıya, gökyüzüne doğru baktım. Masmavi gökyüzünün yerini kara bulutlar almıştı. Anlamıştım, gökyüzü de dertliydi benim gibi. İçini rahatlatmaya, sıkıntılarından kurtulmaya ihtiyacı vardı. Doluydu büsbütün. Bakışlarımı başka bir yöne çevirdim. Ağaçlar sahil boyunca uzanıyor bir o yana bir bu yana sallanıyorlardı. Hepsi birer birer geride kalıyordu. Daha sonra deniz kenarında babası ile yürüyen küçük bir kız takıldı gözüme. Çok kısa bir andı ve onlar da bir süre sonra geri kaldı, tıpkı babamla birlikte olan anılarımız gibi. Sahil yolu sona ermişti, taş binaların arasında yola devam ediyorduk. Bakışlarımı pencereden uzaklaştırdım. Artık dışarıya bakmanın bir anlamı yoktu. Annem sıkıldığımı fark etmiş olmalı ki bir şarkı açtı. Bu benim en sevdiğim şarkıydı. Gözlerimi kapadım ve şarkıyı dinlemeye başladım. Şarkı çalmaya devam ederken çoktan kendimi uykunun kollarına bırakmıştım.

Annemin seslenişiyle uykumdan uyandım. Gözlerimi aralayıp dışarıya baktım ve eve gelmiş olduğumuzu fark ettim. Yerimden doğruldum ve kapıyı açarak dışarıya adım attım. Evin kapısına doğru ilerledim. Annem çantasında evin anahtarını aramakla meşguldü. Aniden başım dönmeye başladı ve ayaklarımın yerden kesildiğini hatırlıyorum. Sonra...

Bilincim açıldığında duyduğum tek şey hastane monitörünün öten “bip” sesiydi. Hafifçe gözlerimi açtım. Uzunca bir süre boş bakışlarla etrafı inceledim. Bakışlarım odanın içinde gezerken üzerimde durdu. Kara bulutlar sardı dört bir yanıma. Bütün duyguları içimde barındırıyordum. Gözyaşlarım yanaklarımdan bir bir süzüldü. Bir an önce buradan çıkmak, kurtulmak istedim. Bu işneler, bu kablolar da neyin nesiydi böyle. Bunlara bağlı olan ben olamazdım. Bu anın kötü bir rüya olmasını diledim ama gerçektir işte. Bir an paniklediğimi hissettim. O sırada kapı açıldı ve hemşirenin içeri girmesiyle “Neler oluyor!” diye bağırmanın bir oldu. Hemşire cevap vermedi ve bu beni daha da çok sinirlendirmişti. Birkaç şeyi kontrol ettikten sonra dışarıya çıktı. Arkasından bağırarak, hatta elimde olsa bu yataktan kalkıp kaçmak istedim ama bunları yapabilecek bir güç bulamadım içimde. Çaresiz bir bekleyiş içerisindeydim. Ne kadar karamsar düşünmek istemesem de bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydım. Kafamda bir sürü düşünce dolaştı durdu. Korku gitgide tüm vücudumu sarmaya başlamıştı. Artık birisi açıklama yapmalıydı bana. Ben bunları düşündüğüm sırada doktor içeri geldi ve içimdeki bu sessiz fırtına sona erdi. Sorularıma cevap bulabileceğim kişiydi. Hiç beklemeden “Ne oldu bana böyle? Neyim varsa lütfen söyleyin!” dedim yalvarırcasına. Doktor hiçbir şey söylemeden yanıma geldi ve bana bazı kontroller yapacağını söyleyerek gözüme doğru bir ışık tuttu ama kafamı çevirerek yapmasına engel oldum. Çocukça bir davranış sergiliyordum ama yapmalıydım. “Siz bana ne olup bittiğini söylemeden hiçbir kontrolü olmayacağım!” dedim. Doktor yine cevap vermeden odadan çıktı. Odaya geri döndüğünde tek değildi, annem de vardı. Annem perişan görünüyordu. Ağladığı şişmiş gözlerinden belli oluyordu. Yanıma usulca sokuldu ve elimi tuttu. “Canım kızım, bir süre burada kalmamız gerekiyor.” dedi. “Anne lütfen bana ne olduğunu söyle.” dedim. Annemin o güzel gözlerinden bir anda gözyaşları boşalıverdi. Annemin hareketleri beni korkutuyordu. Biliyordum, kötü bir şey vardı bende. Ben bunları düşünüyorken doktor “ Bazı testler yapmamız gerekiyor, birazdan hemşire gelecek ve testlere başlayacağız.” dedi. Sözüünü tam bitirdiği sırada doktoru çağırdılar. Acilde ağır yaralı biri varmış. Odada sadece annemle ben kalmıştık. İkimiz de tek kelime dahi etmiyorduk. Oysaki ne fırtınalar kopuyordu içimizde. Annemin tüm benliğini korku ve endişe kaplamıştı. Besbelli bana bir şey olma ihtimalinden korkuyordu. Onun için çok değerliydim ve o da benim için öyleydi. Uzun süren bu sessizliğin ardından annem derin bir nefes aldı ve “Kızım, sana bir şey söyleyeceğim ama nasıl tepki verirsin bilemiyorum.” dedi. İyice meraklanmaya başlamıştım. Anneme “Devam et lütfen.” dedim. Annem ağlayarak cümlelerine

devam etti. “Sen burada baygın bir halde yatarken baban nasıl olduysa senin haberini almış. Beni aradı.” Duyduğum cümle karşısında şaşkına döndüm. “baba” kelimesi kulaklarımda çınliyordu âdetâ. “Senin için buraya geleceğini söyledi, hatta birazdan burada olur.” dedi. Bu cümleler gerçek olamazdı. Bizi yıllar önce sebebini hâlâ kesin olarak bilemediğim bir nedenden dolayı bırakıp giden babam buraya geliyordu, öyle mi? Böyle bir şey nasıl olabilirdi. Beni unutmadığını ve çok sevdiğini biliyordum zaten. Dilim tutulmuş anneme tek bir cümle dahi söyleyemiyordum. Düşüncelerimle savaş içerisindeyken odaya hemşire girdi. Testlere başlayacağımızı söyledi. İki gün boyunca birçok test yapmışlardı ve sonunda bir sonuca varılmıştı. Kalp hastalıklarından biri olan “kardiyomiyopati” olduğunu söyledi doktor. Daha iyi anlamamız için açıklama yaptı. “Kardiyomiyopati kalp kaslarının zayıflamasına yol açan bir hastalıktır. Zayıflayan kaslar zorlandıkça boşluk genişler ve kalp yavaş yavaş büyür. Bu yüzden en kısa sürede kalp nakli olmanız gerekiyor.” Duyduklarıma inanmak istemiyordum. Gecenin karanlığı üzerime çökmüştü. Milyonlarca yıldız gelse de gitmezdi bu karanlık benden. Babamı bekledim ama gelmedi. Gelseydi aydınlanırdı belki dünyam. Doktor, anneme “Sizinle dışarıda bir konu hakkında konuşabilir miyiz?” dedi ve birlikte odadan çıktılar. Ben de derin bir uykuya daldım.

Ameliyat günü gelmişti hemşireler beni ameliyat için hazırlıyorlardı. Doktor, kalp bulunduğu için şanslı olduğumu söyledi. Düşündüm. Birisi ölmüştü ve onun o atmayan kalbi bana hayat verecekti. Üzülsem mi sevinsem mi, bilemedim. Bana bu kalbi verenin kim olduğunu merak ettim ve doktora sordum. Doktor bir bana bir de anneme baktı ve “Bence bunu annene sormalısın.” dedi. Anneme soran gözlerle baktım. Annem söze başlayamadan ameliyathaneye girmiştik bile. Hiçbir şey düşünmeye fırsat olmadan bayılmışlardı beni. Gözlerimi açtığımda annem yanımdaydı. Uyandığımı fark ettiğinde mutluluk ışığı parladı yaşlı gözlerinde. İkimiz de mutluyduk. Elimini yavaşça kalbimin üzerine getirdim ve kalp atışlarımı hissettim. Aniden aklıma o soru takıldı. Hemen anneme sordum. “Anne, beni hayata geri döndüren bu kalbin sahibi kimdi?” “Annemin aniden gözleri yaşlarla doldu ve anlatmaya başladı. “Babanın buraya geleceğini sana söylediğim gün, baban trafik kazası geçirmiş ve bizim bulunduğumuz hastanede yoğun bakıma kaldırılmıştı. Durumu çok ağırmış. Doktorların tüm çabalarına rağmen...” Cümlesini devam ettiremedi annem ve hıçkırıklara boğuldu. Hemen kendini toparladı ve “ Sana kalbini veren babandı, kızım. Yıllar önce bir sevda uğruna bizleri bırakıp giden baban.” dedi. Gözyaşlarım yastığa bir bir süzölmeye başladı. Hiçbir şeyi sorgulamayacaktım. Tek yapmam gereken bu kalbi sımsıkı sahiplenmemdi. Babam benim hayat ışığım olmuştu ve ben babamı içimde yaşatacaktım.

SAĞ OLUNMUYOR

Sağ olunmuyor sağ ol denilince
Sağ kalamıyor yürekler
Yetmiyor kimselere iki kelime
Yetmiyor anaya babaya
Yetmiyor evlada aşka
Ve en çok da
Yetmiyor yürekteki acıya
Dinmiyor sağ ol deyince
Bir ananın acısı
Dinmiyor bir evladın özlemi
Bitmiyor bir eşin arayışı
Vatan sağ olmuyor sağ ol deyince
Dolmuyor yeri evladın
Vatan sağ olmuyor sağ ol deyince
Sağ kalmıyor kimse geride
Kalmıyor hiçbir şey eskisi gibi yerinde

KAÇIŞ

Akrebini hareket etmeye dermanı kalmamış dedemden yadigâr kalma saatime bir an olsun bakabildim. Akrep üçü gösteriyordu. Belki saat üçtü. Belki de akrep hareket edemiyordu. İstanbul'un tüm yorgunluğunu atmak için sokaklarını boşalttığı ve güzellik uykusuna yattığı, ancak peşimdeki adamları ve beni unuttuğu, henüz çöpçülerin bile uğramamış olduğu kirli semtinde, ciğerlerime meydan okurcasına yapmış olduğum kaçışın 4. Sokağında, yorgunluk belirtileri üzerime nemli ülkelerin bulutu gibi çöküyordu. Kaldırımlar ise ayakkabılarımı âdeta yontuyor ve gecenin sessizliğine bürünmüş her yerde benim yalnızlığımı ve arkamdakilerin kalabalıklığını haykırır gibi sesler çıkarıyordu. Bu sonunun ne zaman ve nasıl geleceğini bilmediğim, hayata tutunmak için hayatımı ortaya koyduğum koşu gitgide beni yorgunluk belirtileriyle hâkimiyeti altına alıyordu ve işin acı tarafıysa benim bu hâkimiyet karşısında yapabileceğim bir şeyin olmamasıydı. Koşarken çok dikkatli olmam gerekiyordu, çünkü bu semtte hiç girmedğim yerlerde başımda bu kadar bela varken bir de çıkmaz sokağa girmek istemiyordum. Ayaklarımın acısını her adımında daha az hissetmeye başlıyordum. Bunun benim için iyi bir şey olması gerekiyordu ama şu anda bu durum isteyeceğim son şey. Çünkü ayaklarımın acısını ve yorgunluğunu daha az hissetmem, ayaklarımdaki hissin yavaş yavaş gitmesi demek. Bu felaket derecesindeki kaçış o kadar uzun sürdü ki vücudumun her parçası birbirinden daha büyük acılarla yorgunluğunu ve iflas etmek üzere olduğunu haykırıyordu. Düşünme yetim hâlâ yerindeyken daha farklı bir yol düşünmem gerekiyordu. Çünkü arkamdaki adamların bu işler için eğitildiği su götürmez bir gerçektir ve bunu her geçen saniye daha çok belli ediyordu. Bunca kaçıştan sonra aklımı sadece kaçmak ve bu olayı düşünmek yerine bu adamlardan gerçekten kurtulmak için bazı stratejiler geliştirmek için kullanmaya çalışıyordum. Artık sadece kaçmak yerine aynı zamanda etrafıma bakmaya başladım. Çevrede saklanabileceğim bazı yerler var. Mesela binaların bazıları bu iş için elverişli. Giriş kapısı açık olan bazı apartmanlar var. Bunlardan birine girmeyi deneyebilirim ama şu anda bu fikir sadece benim bu adamların eline düşmem anlamına gelir. Çünkü soluklarını neredeyse enseme hissedecek kadar yaklaşmaya başlıyorlardı. Birazcık daha hızlı koşabilseydim, onlardan birazcık daha uzaklaşabilseydim bazı dönüşlerde onların beni göremeyeceği bir zaman aralığına sahip olabilirdim ve bu şu anda benim çok işime yarardı. Bu zaman aralığını bir yere saklanmak için kullanabilirdim ve bu benim –küçük bir ihtimal de olsa- bu adamlardan kurtulmam anlamına gelebilirdi. Bilincim de yavaş yavaş kapanmaya başlıyordu ve bu durum beni bir felakete doğru sürüklüyordu. Gözüm sokak tabelasına takılıyordu. “2745. Sokak”. Kim bilir, bu geçtiğim kaçınıcı sokak. Bu kadar uğraşı, hayatım boyunca başka bir alanda vermemiştim. Belki bu kovalamacanın sonunda hayatımın kurtulması kadar önemli bir şey olmasaydı bu lanet adamlardan

kaçma işini de bu kadar uzatmazdım. Koşmaya –kendime çok şaşırılmış olsam da- hâlâ devam ediyordum. Artık vücudum kendini kaybetmeye başlıyordu. Geçtiğim sokaklarda bazı evlerin ışığı hâlâ açık. Kim bilir insanlar ne yapıyor bu saatte “sıcacık” yuvalarında. Onların da uykularını elinden alan dertleri vardı belki de. Ama kaçının sorunu benimki gibi bir hayat meselesiydi? Şu anda o insanlardan biri olmayı ne kadar da isterdim. Ölüm dışında her derde deva bulunurdu nasıl olsa. O basit dertlerden kurtulmam hiç de zor olmazdı. Uykuma mâni olan derdim her neyse çözer hayatıma devam edebilirdim. Ama şimdi böyle bir şeyi isteme sırası değildi. Böyle bir şeyi istemek hakkım da değildi zaten yaptıklarımından sonra. Keşke bizim taksi durağında gündüz saatlerinde çalışsaydım da böyle belalı tiplere hizmet etmek zorunda kalmasaydım. Keşke geçen gece taksime binen o sarhoş kıza arabama kustuğu için sinirlenip yine taksimde sızdığına verdiği adresin önüne baygın halde bırakıp gitmeseydim. Ben nereden bilebilirdim ki o kızın bu şehrin en tehlikeli ve en büyük mafyalarından olan, benim gibi basit bir taksicinin bile adını birkaç kere duyduğu Kâzım ÇOBANOĞLU’nun (nam-ı diğer Bela Kâzım) kızı olduğunu. O gece kızı verdiği adresin önüne bıraktığımda kız baygın hâldeydi. Ben de kıza çok kızgındım. O kızı o hâlde bırakıp gitmem o an için güzel bir intikam gibi görünse de yaptığının hata olduğunu sonradan anlamıştım. Şansım sağ olsun, beni yalnız bırakmayıp o gece kızın bıraktığım yerden kaçırılmasında etkisini fazlasıyla ortaya koymuştu. Kızın büyük mafya babasının kızı olduğunu ve kaçırıldığını öğrenmem de ertesi gece arabama binen ve bu babanın adamlarından, ancak bu işlerde pek tası tarağı olmadığı anlaşılan çelimsiz herif yardımıyla oldu. Bunları duyduğumda kan beynime sıçramıştı. Adamın gideceği yerin adresini verdikten sonra “Hakan Dünder’in kim olduğunu gayet iyi biliyorum. İşinin yedide bittiğini, eve gittiğinde seni bir eş ve iki küçük kızının uyuyarak karşıladığını, boş zamanlarında kitap okumaktan başka pek bir şey yapmadığını da öğrenmem çok zor olmadı. Şimdi sen bana bunları nasıl ve neden öğrendiğimi soracaksın. Nasıl öğrendiğim kısmı benim işimin bir parçası. Seni asıl ilgilendiren neden öğrendiğim ve neden şu anda senin taksinde seyahat ettiğim kısmı. Dün geceki baygın kızı ve bıraktığın adresi hatırladığını umuyorum. Bıraktığın kızın Bela Kazım’ın kızı olduğunu, kızın dün gece kaçırıldığını, kızı bıraktığın sokağın kamerayla dolu olduğunu ve bu söylediklerimden kurmuş olduğun bağlantılarla başının dertte olduğunu ve ölümünün yaklaştığını fark etmediğinin de farkındayım. Ama merak etme, ben sadece bunu söylemek için bu arabaya bindim. Benim o işlerde pek yeteneğim yoktur.” demesi ufak çaplı bir sarsıntı geçirmeme de yetmişti. Adamı gideceği yere bıraktıktan sonra nasıl kurtulacağımı ve olanları adam gibi düşünmek için doğrudan durağa gitmiştim. Kimseye belli etmeden durağın önüne oturdum ve ne yapacağımı kara kara düşünmeye başladım. Düşünmem karşıdan gelen birkaç takım elbiseli adamın keskin bakışlarıyla son buldu. Adamları görmemle ayağa fırlamam bir oldu. Adamların da peşimden koşmaya başlaması bu adamların Bela Kazım’ın adamları olduğunu doğrular nitelikteydi. Ve bu kaçma işini

şimdiye kadar devam ettirdim. Artık enerjimin son demlerindeydim. Farkı tam açtım derken arkamdan duyduğum bir patlama sesi önce aklıma, sonra sırtıma bir şimşek gibi çaktı. Evet, o adamlardan biri silahını çıkarıp beni sırtımdan vurmuştu. Artık her şeyin bittiği gerçeği de kurşunun sırtıma saplanmasıyla beynime dank etti. Okuduğum kitaplarda ölümler hayatın bir film şeridi gibi gözünün önünden geçmesi olayı anlatılırdı hep. Bunun bir kurgudan ibaret olduğunu sanırdım. Şimdiyse sadece o beyaz ışığın kurgu olduğunu anlıyordum. Gözümün önüne her şeyden çok sevdiğim karımın beni her gülüşünde heyecandan öldüren güzel yüzü geliyordu. Oysa ne çok seviyordum onu, ne kadar güzel günlerimiz geçmişti birlikte. Onun ılık teninde hayat buluyordum. Şimdiyse bu katil, soğuk sokakta ölüm beni buluyor. İşte o an çalıştığım işe lanet ettim. Hayatımdaki tek güzel şeyin ailem ve kitaplarım olduğunu düşünürdüm. Oysa ne güzel bir hayata sahipmişim. Bunları ölümün sırtımdan saplandığı anlarda anlamam gözümde iki damla yaşın düşmesiyle beraber olmuştu. Sırtımdaki acı kalbimdeki acıdan daha büyük değildi. Hayatımı eşim ve kitaplarım dışındaki zamanlara söverek harcamıştım. Şimdi pişmanlık duymam ölümün işkencesi gibiydi. Sırtımdan akan kanı hissetmeye başlıyordum. Kurşun deliğinin acısı mıydı beni ağlatan, yoksa hayatımın sonunun geldiği gerçeği mi? Anlayamıyordum. Adımlarım yavaşlıyor, sırtımdaki delikten kalan enerjilerim de akıyordu yavaş yavaş. Arkamdaki adamların adım sesleri çok yaklaşıyordu bana. Çok geçmeden bir metreye yakın bir mesafede duymaya başladım adımları. Kafam ağırlaşıyordu. Yerçekimiyle verdiğim savaşa yenilmeye başlıyordum çok hızlı bir şekilde. Hayatımın sonu gelmişti artık. Soğuk İstanbul sokakları yüzlerce masum insan gibi beni de yutmaya başlıyordu. Kaç kişi ölüyordu acaba benim gibi şu anda. Kaç kişinin daha kanı yere akıyordu ve kaç kişi bu ölümü hak etmişti. Bunları düşünürken yere yıkılmaya başlıyordum hafifçe. Ne kadar uğraşsam da engel olamıyordum kafamın soğuk asfalta düşmesine. Adamların ayakları kafamın dibine geliyordu. Hepsi durup soluklanıyordu başımda. Belli ki onları da çok yormuştum. Ancak onlar benim gibi yerde değil, başımda dikiliyordu. Artık dünya değişirme vaktim gelmişti. Günahlarımın cezasını çekmeye hazır mıydım, bilmiyordum. Gözlerim de kararıyordu yavaş yavaş. Annem geliyordu sonra aklıma, o kısacık zamanda. Şimdi başım soğuk asfalt yerine onun sıcacık kucağında olsaydı, şefkat dolu elleri saçlarımın arasında dolarsaydı, on beş yaşında olsaydım tekrar. Çocuk olsaydım, günahsız olsaydım. Aklımda ölümün acısı değil oyun oynama isteğinin mutluluğu olsaydı. Gözümde akan yaş ilk sevdiğim kızın terk etmesine aksaydı keşke. Hayatım böyle sönüp gitmeseydi, bu kadar ucuz olmasaydı keşke. Çocuk olsaydım da ölüm sadece video oyunlarında düşmanı bulsaydı. Canım yaşamak değil de elma şekeri isteseydi sadece. Bilincim de kapanıyordu yavaş yavaş; zaten gözlerim çoktan kapanmıştı. Son düşündüğüm şey kızlarım oldu. Ne yapacaklardı şimdi. Son kez sarılabilsedim keşke onlara. Ölüm olmasaydı zamansız, babasız kalmasaydı inci tanelerim. Keşke kelime-işahadet getirebilseydim son kez, çıkmadan önce Allah'ın huzuruna.

CANIM ANNEM

Her şeye katlanırsın,
Ne istersem yaparsın,
Hayatıma anlam katarsın,
Canım annem.

Sana hiç kıyamam,
Üzülme dayanamam,
Ben sensiz yapamam,
Canım annem.

Bazen seni üzerim,
Aslında üzülme isterim,
Seni ne çok severim,
Canım annem.

Sen yokken mutsuz olurum,
Seni arar dururum,
Seninle mutluyum,
Canım annem.

Seni düşünürüm her zaman,
Yanımda ol isterim her an,
Mutluyum sen varsan,
Canım annem.

Sen bir tanemsin,
Güzel meleğimsin,
Her istediğimi verirsin,
Canım annem.

GEÇMİŞE KAVUŞMA ARZUSU

Genç bir kadın olan Ahu Nisa hayatında ilk kez bu kadar bîçare kalmıştı. Hayatın onun ellerini ayaklarını bağladığını bu kadar safî hissetmişti. Yazgısında hep kin ve nefret duyduğu insanlar olmuştu. Bu onun suçu değildi elbet, ancak yaşamı onu güzel insanlar ve bahtlar ile karşılaştırsaydı ne olurdu. Şimdi bu vaziyette olmayacaktı. Daha dün doğurduğu evladını, hayat, onun böyle bir şekilde karakolun yanındaki parka bırakmasına müsaade etmeyecekti. Keşke diye defalarca iç çekti güzeller güzeli Ahu Nisa... Evladının kokusunu son kez içine çekti. Umutsuzca evladının üstünü battaniyesiyle sımsıkı üşümesine mâni olacak şekilde örttü. Bebeğinin alnını öpüp kulağına eğilip üç kez “Gülşah, Gülşah, Gülşah” diye fisıldadı. Çaresizce söylediği kelimelerle sesi kısılan Ahu Nisa bir vakit daha geçirirse evladıyla ayrılamayacağını fark ettiğinden koşarak parktan uzaklaştı. Durduğunda ayaklarını hissedemedi. Büyük bir yorgunluk ile yere serildi... Şuuru yerine geldiğinde yavaşça istirahat etmiş göz kapaklarını araladı. İlk gördüğü şey kırık beyaz renginde bir tavan oldu. Panikleyip bedeninin ona verdiği destekle doğruldu. Kedini gayet şık bir yatak odasında buldu. Odada kimse yoktu. Özenle ayağa kalkıp odayı incelemeye başladı. Uyuduğu döşek çift kişilik ve gayet geniş idi. Yatağın baş kısmının altın oymalardan özenle yapıldığı gayet açıktı. Büyük ihtimalle özel bir tasarımdı. Ahu Nisa yatağa göz gezdirmeyi bırakıp odanın başka tarafına doğru ilerlerken ayağında okşayıcı bir şey hissetti. Yere baktığında ipek bir halıya bastığını fark etti. İlk defa ipek bir şeyi bu kadar yakından görmüştü. Yumuşacık bir his ile adım atmayı sürdürüp odaya ait iki göz fark etti. Birisi geniş bir giyinme odası diğeri ise giyinme odasından da geniş bir hamamdı. Merakı gitgide artmaya başladı genç Ahu Nisanın... Burası kimin evi olabilir diye düşündü bir müddet. Bir sanatkarın evi miydi yoksa?Evet, evet mutlaka bir sanatkarın evi olmalıydı. Çünkü bir sanatkarın zevki bu kadar muazzam olabilirdi. Ansızın alışılmış bir kapı gıcirtısı işitti. Büyük bir tasa ile kendini hamamın kapısının ardına gözükmeyecek şekilde kamufle etti. Zira ayak sesi ona daha fazla yaklaşmaya başladığında kalp atışları hızlanıyordu. Kapana kısılmış gibi hissetti. Birden bir hıçkırık sesi çıktı istemsizce kiraz rengi dudaklarının arasından. Beyaz yumuşacık ellerini dudaklarının üstüne kapattı, sonraki hıçkırıklarını gizlemek için. Lakin mâni olamamıştı hıçkırıklarına. Hayatın ona yaşattıklarına mâni olamadığı gibi... Derin bir nefes verip gizlendiği kapının arkasından çıktı. Karşısında beş ya da altı yaşlarında bir kız görünce şoke olmuştu. Ahu Nisa'nın daha büyük birini beklediği aşikârdı. Lakin önünde ona kocaman gülümsemesiyle bakan heyecanla bekleyen bir tatlılık abidesi vardı. Ahu Nisa yavaşça eğilip küçük kızın elini tuttu. Ahu Nisa tam gitmesi gerektiğini söyleyecekken küçük kız ani bir atakla “Benimle oyun oynamak ister misin?” diye sordu Ahu Nisa'ya. Ahu Nisa, çocukları kolay kolay kıramazdı. Dolayısıyla cevabı evet olmuştu. Küçük kız Ahu Nisa'nın elinden

tuttuğu gibi çekiştirmeye başladı. Sonunda küçüğün götürdüğü odanın önüne vardıklarında, çocuk sımsıkı tuttuğu ellerini Ahu Nisa'dan ayırdı ve önündeki kapıyı açmak için cebinden bir anahtar çıkardı. Fakat boyu yetmediğinden üzülmüştü. Gözleri dolmaya başladı. Ahu Nisa küçük kızın elindeki anahtarı kapıp kapıyı açtı. Gördükleriyle büyük bir şok yaşamıştı Ahu Nisa. Hayatı boyunca böyle bir oda görmemişti. Odanın her yeri farklı türde oyuncaklarla doluydu. Bir an çocukluk duyguları depreşti ve ilelebet burada kalmanın düşünüyordu. Ta ki küçük kızın ona seslenişiyle tamamıyla onu gerçek dünyadan uzaklaştıran arzuları uçup gitti yeşil gözlerinin önünden. Küçük kızın yanına oturdu. Ona hep küçük kız diye hitap ediyordu. Lakin muhakkak bir adı olmalıydı. Merakla “Adın ne küçük hanımefendi bakalım?” dedi heyecanla. Küçük kız “Gülşah efendim” diye cevap verince Ahu Nisanın gözleri dolmaya başladı. Ardından gelen hıçkırıkları küçük Gülşah’ı telaşlandırmaya yetmişti. Küçük Gülşah üzgün bir üslupla “Yanlış bir şey mi söyledim yoksa?” diye kekeleydi. Ağlamayı sürdüren Ahu Nisa’ya umutsuzca bakan küçük Gülşah, Ahu Nisa’ya sıkı sıkıya sarıldı. Hiçbir şey bilmemesine rağmen büyük bir insan tavrıyla Ahu Nisa’ya teselli verecek bir sıcaklıkla sarıldı. Ahu Nisa’nın eli ve ayağının titremesi son bulunca “Ne oynamak istersin benim küçük oyun arkadaşım?” dedi. Küçük Gülşah kararsız bir ifadeyle acıkan karnını göstererek “Oyun oynamayalım yemek yiyelim.” deyince, Ahu Nisa “Ah ben bunu nasıl unuturum? Mutfak nerede çırak?” diye sormuş ve küçük Gülşah’la mutfağın yolunu tuttular. Ahu Nisa yemek yaparken, sıkılmasın diye küçükten yardım alıyor, gerekli olan malzemeleri küçük çırağından istiyordu. Yaklaşık yarım saat sonra yaptıkları çorbayı içmeye başladılar. Bir yandan da küçük kız hayallerini anlatıyor, ortam keyifleniyor, saatler, dakikalar çabucak geçiyordu. Sonunda küçük Gülşah esnemeye başladı. Gülşah’ın uykusunun geldiğini anlayan Ahu Nisa Gülşah’ı odasına götürüp onu yatırdı. Ve alnına öpücük kondurdu. Ardından odanın ışıklarını söndürüp buradan çıktı ve dün gece uyuduğu odaya geçerek eşyalarını aldı. Daha sonra ise evin antresine doğru küçük adımlarla ilerledi. Ansızın bir ağlama sesi işitti. Bu ses Gülşah’ın idi. Bir an bile tereddüt etmeden Gülşah’ın odasına yöneldi ve oraya yeniden girdi. Küçük Gülşah’ı, yorganının altına girmiş, ağlar vaziyette gördü. Küçük, Ahu Nisa’nın geldiğini fark ettiğinden “Lütfen gitme.” diye onu kalmaya zorluyordu. Ahu Nisa küçük kızın yorganını kaldırıp ona sımsıkı sarıldı. Gülşah’ı teselli etti. Sonra da ondan anne babasının öldüğüne ilişkin cümleyi işitti. Dün onları ziyarete giderken sen çıktın karşıma yolda, baygın bir halde. Onları sürekli rüyasında gördüğünü, dün gece ise böyle bir şey yaşamadığını söyledi. “Dün seninle beraber uyudum. Her saniye, dakika kokunu içime çektim senin. Bana annemi hatırlatıyorsun. Gitme ne olur!” dedi. Ahu Nisa ne yapacağını bilemedi ve derdine derman bulmak ister bir tavırla “Benim de bir kızım var. O da beni bekler.” diye mukabelede bulundu. Daha iki günlüktü hâlbuki. Kirli geçmişimin ona bulaşmasından korktum hep; bu yüzden onunla beraber kaçtım aylarca. Kızımı korumak için onu bırakmak zorunda kaldım diye ağlamaya başladı Ahu Nisa. Konuşmasına

titrek bir sesle “Lakin yapamadım onsuz. Ne olursa olsun onu bulmalıyım. Sana o kadar alıştım ki senden ayrılmak benim için de zor bir karar olacak. Eğer diğer yarımı bulursam buraya gelip seni alacağım benim küçük Gülşah’ım anlaştık mı?” diye devam etti ve küçüğe sımsıkı sarıldı. Gülşah onaylar bir biçimde kafasını salladı. Ahu Nisa Gülşah’ı tekrar yatırdı. Bir karar aldı. O karar özetle şuydu: Bundan sonra Ahu Nisa’nın bu hayatta güzel emelleri, temiz sayfaları, anıları olacaktı. Şimdi ise bu hayatın ilk yapılması gerekeni bebeğini bulup onunla olmaktı. Sonrası küçük Gülşah’la güzel huzur içinde bir hayat geçirmektir. Bu yüzden bebeğini aramak için yollara düştü...

YAĞMUR

Kapat gözlerini
Bak yağmur yağıyor
Açma Őemsiyeni
Islanalım birlikte

Hadi ağla
Bak yağmur yağıyor
Gizlesin gzyağlarını
Ağlatalım birlikte

Aç kollarını zgr hisset kendini
Bak yağmur yağıyor
Karış milyonlarca damlaya

DÖNÜŞMEYİ BECEREN HİSLER

Her sabah olduğu gibi değil de bugün yeniden doğmuş gibi kalktı Lina. Bugün çok heyecanlıydı. Çabalarının ardından istediği üniversiteyi kazanmış, kendini artık dolu dolu geçen senenin ardından özgür ve rahat hissediyordu. Giyindi, süslendi. Artık okuluna gidebilirdi. Annesini öpüp kapıdan çıktı.

O gün neler olabileceğini bilebilir miydi Lina? Hayatında sanki önceden nefes almıyormuş da şimdi almaya başlamış gibi hissediyordu. Bilmiyordu, tanıyamıyordu kendini. Ne oldu bana deyip durmaya başladı. Evet, artık emindi; gözleri kararmaya başlamış, ellerini ayaklarını, kalp atışını artık hissetmiyordu. Sadece birkaç ses duyuyordu. Bedeninin artık yerle bağlantısının kalmadığını, bir yerlere götürüldüğünü anladı. Bir süre sonra kendine gelmeye, gözlerini yavaş yavaş açmaya çalışırken bulanık da olsa yanında birinin uyuyakaldığını görmüştü. Aynı zamanda da ne kadar süredir burada olduğunu, neden buraya getirildiğini hatırlamaya çalışıyordu. Gözlerini artık iyice açtığı anda inanmıyordu. Bu kadar tesadüf olabilir miydi? Çocuk hareket edince Lina irkildi bir anda. Çocuk kalkmış ve Lina'ya bakmaya başlamıştı. Aralarında derin bir sessizlik oluştu. Lina bu durumdan rahatsız olmaya başladı. Onun gözlerine baktıkça kendini kaybediyordu. Lina bu durumdan hemen kendini kurtarmak için “Bana ne oldu?” dedi. Çocuk da bu sorunun ardından kendine gelerek “Bayıldın.” dedi. Aralarında bu sefer sessizliğin oluşmasını çocuk engelledi ve Lina'ya tanışalım dedi. Lina ismini söyledikten sonra “Peki senin adın ne?” diye sordu. Çocuk ilk önce elini uzattı ve “Ateş” dedi. Lina Ateş'in elini sıkarken irkildi nedense. Aralarında ne olduğunu anlamıyordu ki doktor gelip “Kendinizi iyi hissediyorsanız gidebilirsiniz.” dedi. Lina hemen toparlandı ve hastaneden çıktılar. Yavaş yavaş yürüyorlar, ikisi de konuşmuyordu. Lina birazdan hayatının ne türlü değişeceğini ve neler yaşayacağını bilmiyordu ve hayatını değiştiren, ömür boyu mutlu olacağını düşündüğü ya da hayatını altüst edecek işte o soru Ateş'ten gelmişti. “Benimle arkadaş olur musun?” dedi. Lina Ateş'e baktı, yine gözlerinde kaybolmuştu. Birkaç dakikanın ardından Lina, Ateş'in merakla cevap bekleyen gözlerinin yuvasından fırlamasını engelleyerek sarıldı ve kulağına “Evet.” diye fısıldadı. Lina Ateş'ten ayrıldığında koşar adımlarla eve gitti. Eli ayağı titriyor, hiçbir yeri tutmuyordu. İçi mutluluktan taşacaktı neredeyse. Ama içinde küçük de olsa onu rahatsız eden bir şey vardı. Neydi bunun sebebi, neden bu kadar mutluyken içindeki o küçücük şey onu rahatsız ediyordu. Lina bir anda derin düşüncelere daldı. Bu meseleyi gözden bir daha geçirdi ve yarın Ateş'le konuşmaya karar verdi. Sonuçta önceden hiç hissetmediği duygulara kapılmış ve tanımadığı birine kendini, sevgisini emanet etmişti. Lina bugünün ne kadar yorucu geçtiğini düşünerek kendini uykunun kollarına bıraktı. Sabah olduğunda erkenden hazırlandı ve kahvaltı yapmadan evden çıktı. Okula geldiğinde dün yaşananlardan dolayı ders programını almayı unuttuğunu fark etti. İlk olarak ders programını aldı ve derse geçti. Aynı

zamanda Ateş'i düşünüyordu. Çünkü telaştan telefon numaralarını da almamışlardı. Ama ikisi de aynı bölüm olan hukuk fakültesinde okuyordu. O yüzden kolayca bulurum diye düşündü. Artık öğlen olmuş, ders son bulmuştu. Lina kitaplarını toparlarken Ateş'i bulmalıyım diye düşündü. Eşyalarını toplayıp tam çıkacakken kapıda Ateş'in beklediğini gördü. Gülümsemek istiyor, ama içindeki şey bunu engelliyordu. Bir şeyler olduğunu anlayan Ateş, konuşmak için Lina'yla birlikte bahçeye çıkmış ve duygularıyla ilgili meseleleri konuşmuştu. Peki, bir şeyi değiştirmiş miydi? Hayır. Ne yapacaktı Lina? Hislerine böylesine kapılmışken âşık olduğu adamı bırakabilir miydi? Lina için çok geçti, hislerine kapılmıştı bir kere. Beyniyle değil kalbiyle hareket ediyordu. Geçen günler ardından sevgileri daha çok artıyor, birbirlerine daha çok bağlanıyorlardı. Ama Lina'nın içindeki o küçük şey, bir türlü onu bırakmıyordu. Her ne olursa olsun yine de mutluydu. Mutlu oldukça okula da daha çok sevgiyle bağlanıyor aynı zamanda başarılar elde ediyordu. Bir yılın geçmesinin ardından artık yaz tatili vakti gelmişti. Lina lise arkadaşlarıyla geçirecekti bu yazı. Çünkü çok önceden buna karar vermişler, sözleşmişlerdi. Böyle bir şey olmasaydı kesinlikle Ateş ile geçirirdi. Bunun için Ateş'e haber vermişti. Ama Ateş istemiyordu. Zaten okulun son haftalarında da huysuzdu. Derslerden falan diye düşünmüştü. Arada ne kadar canını sıkarsa da pek takmamıştı. Ateş'in bu durumu gün geçtikçe Lina için daha can sıkıcı olmaya başlamış ve kavgaları artmıştı. Lina anlamıyordu, Ateş'e sorduğundaysa hiçbir şey söylemiyordu. Ateş'i sevmeye devam etmek istiyor, ama Ateş buna izin vermiyordu. Kendisine böylesine hissettirmiş bir adamı artık tanıyamıyordu. Bu ilişkiden artık yorulmaya başlamıştı. Değerli hissetmiyor, vücudunda o her gün yeniden doğmuşçasına hissine kapılmıyordu. Anlıyordu sanırım artık, bir zamanlar içindeki o küçük şey büyümüş ve kalbini kaplamıştı. Ateş'in ne yaptığını anlamak zordu. Lina'yı hem bırakmıyor hem de ona değer vermiyordu eskisi gibi. Hisleriyle oynandığını hissetmişti. Okul zamanı arkadaşlarının Ateş hakkında dediklerine kulak asmamış, o içindeki küçük şeye aldırmamıştı. Peki, bilebilir miydi Lina hislerine böylesine kapılmışken? Hayatında hiç böyle hissetmemişti ki. O ilk an geldi aklına. O zaman hiç hissetmediği duygulara kapılmıştı. Şimdi ise yeniden doğmuşçasına değil de ölmüşçasına hissediyordu. Ne olacaktı, bitmiş miydi her şey? Bu kadar hafif miydi duygularımız? Ateş'i pek yaralamamıştı olanlar. Olan Lina'yı yıpratmıştı. Hiç bu kadar hayattan kopmuş, çökmüş hissetmemişti kendini. O Ateş'e, onun duygularına inanmıştı. Peki, Lina ne yapacaktı. Sevebilir miydi bir daha duygularıyla böylesine oynanmışken. Güvenebilir miydi bir daha insanlara? Geçer miydi bilmiyordu ki? Önceden hissettiği şeyler değildi sonuçta.

Lina için hayatın sonu mu gelmişti? Kendini kahredip, hayatını mahvetmeli mi, yoksa bunu bir tecrübe olarak görüp, yola devam mı etmeliydi? Düşünmeye başladı. Kararını vermişti. Yola devam edecekti. İlk başlarda kendinden ümidini kesmiş, yaşadığını hissetmemiş, yazını kendisine zehir

etmişti. Değmiş miydi? Lina bunu daha fazla kendine yapmadı. O yeniden nefes almaya, kalbinin derinliklerine saplanmış hanęeri çıkarmaya başlamıştı. Ara ara canı yanacaktı elbette ki ama artık kendine daha fazla acılar yaşatmayacaktı. Yapabilirdi, onsuz da hayat devam ediyordu sonuçta.

GECE VE KADIN

Gece...

Bir kadının gözyaşları gibi akıp gidiyor

Götürüyor kalbi beni bir yere

Gülümsüyor kadın

Tutuyor ellerim, ellerini kadının

Yavaşça göğe yükseliyoruz

Gözyaşlarının parıltılarından yıldızlar

Bir merdiven oluşuyor önümüzde

Kadının yıldızlarından

Ve ben çıkıyorum

Düşüncelerine ulaşıyorum kadının

Önüme, bir senaryo atıyor duyguları

Türü: Dram

Ve ben acıyı iliklerime kadar hissediyorum.

Yanmaya başlıyor boğazım

Ses tellerim izin almadan titreşiyor

Çılgılık atıyorum

Hıçkırıyorum...

Yeniden karşımda görüyorum kadını

Yavaşça yaklaşıyor yanıma ben hıçkırırken

Eğiliyor kulağıma

Fısıldıyor:

Beğendin mi, senaryosunu hayatımın?

Yutkunamıyorum

LİMONATA

Güneşin olanca gücüyle ısıttığı bir yaz günüydü. Yeşim biraz ferahlamak için limonata almaya dışarı çıktı. Her zaman sokağın başında olan Limonatacı Haşim bugün ortalıkta yoktu. Yeşim bu yaz sığınının altında ne yapacağını bilmiyordu. Hiç değilse Haşim’le sohbet eder, o limonatalarını satarken dolaşırlardı. Bugün o da yoktu. Aslında ona ne olduğunu, neden gelmediğini merak etmişti. Bir yaz günü insan hasta olamazdı. Galiba en iyisi gidip evine bakmaktı. Yeşim yavaş yavaş yürüyor bir yandan da Haşim’e ne olduğu merakı, içini yiyordu. Niye gelmemiştii? Acaba bir şey mi oldu?

Antalya’nın en eski ve harabe köylerindendi burası. Yeşim Haşimgilin evine yaklaştıkça içinde korku oluşuyordu. Orada bir topluluğun olması bu hissini daha da artırdı. Haşim’in evinde bir çocuk ağlıyordu; çok içten, hem de bağıra bağıra... Sanki şu ana kadar yaşadıklarını içine saklamış da şimdi ise içindekileri döküyordu. Yeşim dayanamadı ve kapıyı açtı. Topluluğu gördüğü andan beri olmasın diye dua ettiği şey, başına gelmişti; o ağlayan çocuk Haşim’di. Ne olduğunu merak etti ve Emine Yenge’ ye yöneldi. Emine Yenge Haşim’in komşusuydu. O da ağlıyordu. Yeşim dayanamayarak sordu:

- ‘Ne oluyor burada? Herkes neden ağlıyor? Sen niye ağlıyorsun Emine Yenge?’

Emine Hanım:

- Haşim’in annesi, Sevda Teyze’n öldü.’

Yeşim o an dondu. Sesi çıkmıyor, ama gözyaşları damla damla akıyordu. Kalbi acıyla çarpıyordu. Hâlâ inanmıyordu, sanki kötü bir rüya görüyordu. Hiç kıpırdamadan orada öylece sessiz bekliyordu. Aslında çok yakın bir akrabası değildi, hatta hiç. Haşim’i de evinin bulunduğu sokağın başında limonata sattığı için tanıyordu. Tanıştıktan sonra çok yakın dost olmuşlardı. Bazen Haşim, Yeşim ile birlikte Haşim’in evine de giderdi. Sevda Hanım onlara elinden geldiği kadar iyi bakmaya çalışırdı. Yeşim, Sevda Hanım’ı; Sevda Hanım da Yeşim’i çok severdi. Bunun yüzünden Yeşim ailesiyle bile kavga etmişti. Yeşim’in ailesi, çok zengindi ve aynı zamanda kültürlüydü. Yeşim’in bir limonatacı ile arkadaşlık kurmasına dayanamıyorlardı. Sonradan bu arkadaşlığa biraz ısınmışlardı. Gel gör ki zaman içinde Yeşim, ara ara Haşimlere gitmeye başlayınca ailesi Yeşim’in Haşim ile arkadaşlık yapmasına karşı çıktılar. Ama Yeşim bir çözüm yolu bulup Haşim’in yanına gider, oradan da birlikte eve geçerlerdi. Böylece bu sıkı ve güzel arkadaşlık, olay gününe kadar neşe ve huzurla sürmüştü. Sonra acı çığlıkların arasında Yeşim bir an sarsıldı. Haşim’in ağlaması arttıkça evde hava daha bir hüzünleniyordu. Yeşim’in gözü uzaklaşmakta olan cenaze arabasına takıldı. Sevda Hanım son kez gidiyordu. Bir

daha geri dönmek üzere... Yeşim'in gözleri dolu dolu oldu. Göz kapakları kapandı. Göz kapakları yavaş yavaş ağırlaştı ve kapandı. Gözlerini açtığında Haşim'in cenaze arabasının arkasından koştuğunu fark etti. Maalesef onun kaldırım taşlarına takılıp yere düştüğünü de görmüş oldu. Yeşim, Haşim'e yardım etmek, titrek yüreğini bir nebze olsun ısıtmak, belki kendine getirmek istedi. Ama sanki hiçbir yere kıvılcıdayamıyordu. Sanki biri ayaklarını oraya çivilemişti. İşte o gün, akşamın nasıl olduğunu, eve nasıl döndüğünü anlayamadı.

Sabah olunca Yeşim tedirgin bir şekilde yataktan fırladı ve kapıyı açtı. Gözleri Haşim'i arıyordu. Yaşadıkları bir rüya olabilir miydi? Haşim'i göremeyince yaşananların gerçekleştiği fikrine kayar gibi oldu. Yeşim, gerçek ve rüya arasında kaldı. Hâlâ o dün yaşadığı şeylerin rüya olmasını umut ediyordu. Bir anda aklına bir şey geldi. Eee, daha tam sabah olmamıştı. Saat daha 06.00'ydı. Haşim her zaman 08.00'de gelirdi. "Bence en iyisi uyumak." diye düşündü, Yeşim. "Eğer Haşim gelmezse evine gider o rüya diye düşündüğüm şeylerin gerçek mi yoksa kötü bir rüya mı olduğunu anlarım." diye düşündü. Yatağına uzandı. Düşünceler içerisinde tekrar uykuya daldı. 3,5-4 saat sonra sokaktaki çocukların neşeli sesleriyle gözlerini açtı. Hemen aşağı indi. Yola çıktı. Yoldan Haşim'e benzeyen bir çocuk geçiyordu. Bu durum onun heyecanlanmasına, yaşadıklarının birer rüyadan ibaret olduğu hissine kapılmasına neden oldu. Hemen Haşim diye seslendi.

- 'Hey, Haşim!'

Çocuğun Yeşim'e doğru bakmasıyla; Yeşim'in büyük bir hayal kırıklığına uğraması bir oldu. Seslendiği çocuk Haşim değildi. Yeşim artık dayanamadı. Eve girdi ve üzerini giydi ve hemen tekrar kapıya yöneldi. Tam kapıdan çıkarken Yeşim'in annesi Nurdan Hanım seslendi:

- 'Nereye böyle Yeşim Hanım?'
- 'Anne dur, işim var sonra anlatırım.'
- 'Ne oldu Yeşim, kötü bir şey mi var?'
- ...
- 'Nereye gidiyorsun?'
- 'Haşim'in yanına'
- 'Ne! Hayır, çıkar ayakkabını hiçbir yere gidemezsin.'
- 'Anne çok önemli!'
- 'Hayır, Yeşim senin o çocukla arkadaşlık yapmanı istemiyorum.'
- 'Tamam, ama bugünlük onun yanına gitmem lazım'

- ‘Hayır! Dur Yeşim’

Yeşim ayakkabısını giydiği gibi koştu. Nurdan Hanım, Yeşim’in arkasından bağıırıyordu. Sonradan yaşadıkları yerin sınırlandırıcı etkisiyle, seslenişi sonlandırdı. Çevrenin Yeşim’le ilgili böyle bir arkadaşlık bilgisine sahip olmasını hiç istemezdi. Bu düşünceyle içeri girdi.

Yeşim, Haşim’in yaşadığı köye gelmişti. Etraf, gerçek mi rüya mı? diye tereddütte kaldığı olaylarda gördüğü gibi değildi. Herkes evindeydi. Oysaki onun yaşadıklarında herkes Haşimlerin bahçesinde toplanmıştı. Kapıyı çaldı. Kimse açmadı bir daha çaldı yine açan olmadı. Tam bir kere daha çalıyordu ki Haşim kapıyı yorgun o ve ağlamaktan şişmiş gözleri ile açtı. Sanki bayılacak gibiydi. Yeşim’in kalbi burkuldu. Yeşim Haşim’e dayanamayarak sordu:

- ‘Ne oldu Haşim, bu hâlin ne böyle?’

Haşim cevap vermedi. Sadece yorgun ve ağlamaktan şişmiş gözlerle Yeşim’e bakıyordu.

- ‘Yoksa, yoksa dün olanlar rüya değil de gerçek miydi?’

Yeşim bunu söylerken sanki boğazı düğümlenmişti. Haşim bu sefer kafa salladı. Yeşim’e o an bir şeyler oldu, ama arkadaşının moralini bozmamak ve ona destek olmak için kendini tuttu. Yeşim de Haşim’in yanına oturdu. Yeşim hâlâ inanamıyordu. Özellikle de dün o kadar insan varken şimdi ise tek bir kişinin bile olmamasına... Bu olumsuz hadiseye rağmen onun evde yalnız bırakılışına... Yeşim bu düşünceler içerisindeyken evin önünde bir araba durdu. Yeşim ile Haşim’in gözleri kapıya dikildi. Daha sonra kapı açıldı. Bu gelen Nurdan Hanım, Yeşim’in annesiydi. Yeşim o an ne olduğunu anlamadan Nurdan Hanım, Yeşim’in kolundan tuttuğu gibi onu arabaya götürdü. Yeşim’in bir şey demesine fırsat vermeden arabayı çalıştırdı. Nurdan Hanım:

- Yarından itibaren mahallemizden taşınıyoruz. dedi.

- Neden?

- Sence?

- Teselliye muhtaç bir arkadaşımı teselli ettiğim için mi?

- Evet!

- Anne sen bu kadar acımasız değildin.

- Hâlâ da değilim.

- ‘Yazık!’

Nurdan Hanım ses çıkarmadı yoluna devam etti. Bir süre sonra Yeşim ve ailesi artık başka bir mahalledeydi ancak bir farkla: O güler yüzlü ve etrafa her daim

neşe saçan kızıdan eser kalmamış bir şekilde. Yeşim ailesi için çok değerliydi. Statüleri gereği biraz da kızlarının geleceği ile ilgili endişelerinden dolayı onun arkadaşlık ilişkilerine fazlasıyla hassasiyet gösteriyorlardı. Çocuklarının keyifsiz bu durumuna daha fazla ilgisiz kalmadılar ve Haşim'le arkadaşlığına onay vermek zorunda kaldılar. Yeşim'in ilk işi Haşim'in yanına gitmek oldu. Elinde bir sürü hediyeye ile Haşim'in yanına doğru yol aldı. Ve Haşim'in evine geldi. Kapıyı çaldı. Kapıyı bir kadın açtı. Yeşim:

- Haşim nerede?
- Haşim kim?
- Bu evin küçüğü, arkadaşım.
- Ha! Bu evin sahibi annesinin ölümünden sonra devlet koruması altına alındı. dedi kadın ve ekledi: Zavallıcık!

Yeşim gözyaşlarını tutamadı. Evine doğru yol aldı. Ama karar vermişti çok sevdiği arkadaşının anısını yaşatacağı. Evine gitti. Birkaç ay sonra bir limon ağacı bahçesi oluşturdu. Buradan herkes istediği gibi limon alıp limonata içecekti. Bu bahçenin girişine eliyle hazırladığı 'HAŞİM'İN ANISINA' yazılı tahtayı astı. Yeşim her sabah kalktığında buraya bakıp Haşim'i anıyordu. Günler böyle geçip gidiyordu ve yıllar sonra bu limon bahçesi hikâyeye olarak çocuklara dostluğu öğütlemek için anlatılmaya başlandı. Yeşim ise yapmış olduğu bu güzel ve vefalı davranışının etkisiyle bir ömür boyu huzurla yaşadı...

KARAMSAR GECELER

Ay ışığı değer şiirlerime
O karamsar gecelerde
Bir gözyaşı damlar yüreğime
Ah o karamsar gecelerde

Korkutuyor beni karanlık
Keşke olmasaydı kıskançlık
Hüzünle dolu ayrılık
Ah o karamsar gecelerde

Kim istemez ki mutlu olmayı
Sevilip sayılmayı
Bir parça kalp kırıklığı
Ah o karamsar gecelerde

BÜYÜK KARAR

Bütün gece gözüne bir gram uyku girmemişti. Ne giyeceğini, kaçta kalkacağını, yolda hangi şarkıları dinleyeceğini ayarlamıştı. Çalan alarmla beraber zaten dalamadığı uykusundan kalktı. Elini yüzünü yıkadı, giyindi, en sevdiği kokuyu da sıkarak kahvaltı sofrasına oturdu. Babası onu bırakacağı için oyalanarak kahvaltısını yaptı. Daha önce hiç yapmadığı bir şekilde tabağını mutfığa götürürken dans ediyordu. Bunu fark eden annesi kendini tutamayıp gülmeye başladı. Biraz topluca, iri kahverengi gözleri olan, küt saçlı, güzel bir kızdı Gizem. Lise çağına gelmesine rağmen hâlâ ne olmak istediğine karar verememişti. Kaldı ki bu lise onun hayali olmasına rağmen tercih vakti çok zorlanmıştı. Herkes bir şey söylüyor. Onlarca fikirle zaten karışık olan aklını iyice karıştırıyorlardı. Birçok yolu, danışmanı denemişti, ama bir türlü seçim yapamıyordu. Son umut olarak hazırlık sınıfında geçecek olan süreyi düşündü. Birçok insanla tanışıp onların görüşlerini alacak, daha sonra topladığı bilgiler doğrultusunda kendine bir yol çizecekti.

...

Okula vardıklarında zil henüz çalmıştı. Arabadan inerken içini kaplayan o duyguyu betimlemek imkânsızdı. Sonunda yıllardır hayalini kurduğu yerdeydi: AESBL. Az ileriden ona doğru gelen arkadaşını gördü. Heyecanla birbirlerine sarıldılar. Törende yapılan duyuruda aynı sınıfta olduklarını duyunca çok sevindiler. Sınıfa gittiklerinde karşılaştıkları manzara şaşırtıcıydı. Herkes birbiriyle karşılaşmıştı bile. Önlerde bir sıra bulup oturdular. Az sonra öğretmenleri geldi. Uzun boylu, geniş omuzlu, yirmili yaşlarda olduğu görünen, sempatik biri olduğu, görür görmez anlaşılan biriydi. Rehber öğretmenleri olduğunu öğrendiklerinde çok sevindiler. İyi anlaşacaklarını düşündükleri bu öğretmen aynı zamanda biyoloji öğretmenleriydi. Arka sıralarda oturan bir grup vardı, önceden tanıştıkları bariz idi. Tavırları pek hoşuna gitmemişti. İnsanlara karşı pek de kibar değildiler. Önlerinden biri geçince hemen arkasından konuşmaya başlıyorlardı. Bu da Gizem'in pek hoşuna gitmemişti. Boş geçen birkaç dersten sonra öğle yemeğine indiler. Yemekhane insan kaynıyordu. Tam sıra onlara geldiğinde önlerine birkaç kız geçti, onlardan büyük oldukları barizdi. İtiraz etmelerine rağmen umurlarında bile olmadı. İlk günden olay çıkarmak istemediği için buna da gözünü yumdu.

Ertesi gün okula servisle gitti. Matematik dersi vardı o gün. Çok sevinmişti, çünkü en iyi olduğu derslerden biriydi. Öğlen gelen bir haberle müdür yardımcısının yanına çağrıldı. Önce bir korku düştü içine. Ne yapmış olabilirdi ki. Bir şey yapmadığından emin olduğu için hemen gitti. Müdür Yardımcısı Nadide adında çok tatlı ve içten bir kadındı. Hemen sohbet etmeye başladılar. Müdür yardımcısı ona çok önemli bir teklifi olduğunu söyledi. Tam o anda zil çaldığı için derse gitmek zorunda kaldı. Tüm ders boyunca ne

olabileceğini düşündü. Teneffüste ilk iş Nadide Hanımın yanına gitti. Teklifinin ne olduğunu sordu. Duyduğunda birkaç dakika durakladı. Bu bahsedilen şey yurtdışına gitmek idi. Yıllardır hayalini kurduğu şey...

...

İlerleyen birkaç hafta sürekli yurtdışı için görüşmeler sürdü. Ailesi de çok mutlu olmuştu; bir de tam burslu gidecek olması çok gururlandırıcıydı onlar için. Önümüzdeki ay Budapeşte'ye gidecekti. Şimdiden hazırlık yapmaya başlamıştı. Öyle keyifliydi ki bu aralar. Sürekli yeni insanlarla tanışıyordu. Bu arada yalnız değildi. Sınıf arkadaşlarından biri olan Metehan da seçilmişti. Onunla iyi anlaşıyorlardı. Bu yüzden arkadaş edinememe korkusu yoktu. Pek çok ortak noktaları vardı. Metehan da aynı onun gibi biraz topluca kıvırcık saçlı yakışıklı bir çocuktü. En sevdiği ders tarihi; bazen kendini kaptırıp konudan konuya atlardı. Aileleri de tanışıp çabucak kaynaşmıştılar.

...

Sonunda beklediği gün gelmişti; öğlen iki uçağıyla gidiyorlardı. Defalarca kontrol etmesine rağmen son kez valizine baktıktan sonra çorap koymayı unuttuğunu fark etti. Havaalanına varmak için bir saati vardı, bu yüzden hızlıca halledip evden çıktılar. Vardıklarında herkes onu bekliyordu. Vedalaştıktan sonra öğretmenleri ve arkadaşıyla bilet kuyruğına girdiler. Metehan'ın gergin olduğu her hâlden belliydi. Uçağı binmekten biraz çekindiğini zaten daha önce de belirtmişti. Gizem ona destek olacağına dair söz verdiği için kabul etmişti gitmeyi. Muazzam seviyede İngilizceleri vardı. Bu nedenle öğretmenleri onları seçmişti zaten. Uçağı binmeden önce oturup hep birlikte kahve içtiler. Çok farklı ortamlar görüyordu. Uçağı bindiklerinde her ne kadar soğukkanlı kalmaya çalıştıysa da Gizem de tedirgin oldu. Belli etmeyip konuşmaya başladı. Planı konuşarak korkusunu geçirmeyi, ama işe yaramadı. Uçak havalanırken istemsizce gözlerini sımsıkı kapadı. Havalandıktan sonra her şey bitmişti. Metehan ile koyu bir sohbe daldılar. İkisinin de gitmek istediği yerler, yapmak istediği aktiviteler vardı. Bunları öğretmenleriyle paylaşıp onların onayını aldıktan sonra bir program yaptılar.

Havaalanına vardıklarında her şey çok farklıydı. Duvardaki yazılardan havadaki uğultuya kadar. Metehan ortalarda yoktu. Az ileride bir reklam panosunun önünde fotoğraf çekiyordu. Meğer en sevdiği müzik grubu iki gün sonra burada ufak bir konser veriyormuş. Eğer hâlâ bilet bulabilirlerse birlikte bu konsere gideceklerdi. Otele vardıklarında saat geç olmuştu biraz dinlenmeye karar verdiler. Metehan'la odaları karşılıklıydı. Otelin mutfağında birer kahve içmeye gittiler. Gizem'in en sevdiği şeydi kahve, Metehan da ona eşlik ediyordu.

....

Ertesi sabah diğer ülkelerden olan öğrencileri karşılamak için lobiye indiler. Pek çok farklı ülkeden öğrenci ve öğretmenler vardı; Polonya, Hollanda, İspanya, Macaristan, İtalya ve Türkiye. Hollanda'dan gelen öğrenciler tek tipti: Sarışın, mavi gözlü. Aralarında yalnızca bir kişi farklıydı diğerlerinden. Metehan kızları görünce Gizem'i unutup kızların yanına gitmişti. İnat değil mi bunun üzerine Gizem de gözüne kestirdiği uzun boylu yakışıklı bir çocukla konuşmaya başladı. İnsan ilişkilerinde çok iyi olduğundan hiç zorluk çekmiyor, âdeta sözcüklerle karşısındakini büyülüyordu. Az sonra birinin ona seslendiğini duydu. Hiç aldırış etmeden muhabbete devam etti. Adının David olduğunu öğrendiği bu Hollandalı çocuk cidden pek tekin birine benzemiyordu. Metehan da anlamış olacak ki Gizem'i kolundan tuttuğu gibi dışarı çekti. Daha ne olduğunu anlayamadan çok gürültülü bir sesle irkildiler. Karşı binada tadilat olduğunu anlamaları uzun sürmedi. Daha sonra tanışma toplantısı için belirlenen yere gitmek üzere yola koyuldular. Her şey planlanan gibi geçti. Akşam planladıkları gibi Metehan ile birlikte New York Kafe'ye gittiler. Dönüş yolunda küçük dükkânlara uğrayarak dönmeye karar verdiler. Her girdiği dükkânda Gizem'in dikkatini çeken bir şeyler mutlaka oluyordu. Alışveriş yapmayı her şeyden çok severdi. Hiç sıkılmadan büyük bir sabır örneği gösteren Metehan otele vardıklarında bitkin hâldeydi. Yarın sabah buluşmak için saat belirleyip odalarına çekildiler.

...

Duş aldıktan sonra yorulduğunu anlayıp yatağa uzanmaya karar verdi. Gizem ne kadar şanslı olduğunu hissetti. Onun yerinde olmak isteyecek birçok insan vardı. Bunun büyük bir işaret ve geleceğe dair bir yatırım olduğunu düşündü. Bir türlü karar veremediği meslek sonunda kafasında şekillenmeye başlıyordu. Aslında olabileceği birçok seçenek vardı. Psikolog olabilirdi veya bir avukat, hatta belki gazeteci ya da oyuncu. Ama hiçbiri onun istek ve ihtiyaçlarını karşılayabilecek özellikte değildi. Tam da yapmak istediği şey sürekli insanlarla iletişim halinde olmak. Sahip olduğu bilgileri karşısındakine tamamıyla aktarmaktı. İnsanlara yardım etmeyi oldum olası çok severdi zaten. Bu nedenle artık son noktayı koymanın vakti gelmişti. Kararını vermişti Gizem. Uluslararası ilişkiler okuyacaktı. Bu tam da onun ideallerini karşılayacak ve onu yaşam boyu mutlu edecekti.

UÇURTMALAR

Uçurtmalar

Kayıp gitti ellerinden

Gözlerin doldu

Giden uçurtmaya mı?

Yoksa elindeki hiçliğe mi?

Üzıldün

Bilemedim

Hüznünü bilseydim

Rengârenk şeker çöplerinden

Uçurtma yapardım

Mutlu olmazsan

Elimdeki her şeyi

Hiçliğinle değiştirdim

Bak artık bir elinde uçurtma

Diğer elinde her şeyin olmuş her şeyim

Bak bir elinde şekerlerim

Diğerinde benliğim

MAHKÛM

13.05.2014

“Ünlü iş adamı Ömer DİNÇER(45)’in kızı Mira DİNÇER(23) dün akşam saatlerinde geçirdiği trafik kazası sonucu hastaneye kaldırıldı. Doktor, Dinçer’in hayatî tehlikeyi atlattığını ancak sakat kalma riskinin olduğunu açıkladı. Dinçer ailesine geçmiş olsun dileklerimizi iletiyoruz.”

...

13.05.2015

Ben, Mira Dinçer. Bugün, tam bir yılı dolduran kaza haberime hâlâ ilk günkü hislerimle bakıyorum. Yine her gece olduğu gibi yatağımdan sıçrayarak, çılgınlık eşliğinde kalkıyorum. Hatta bazı sabahlar kirpiklerimin ıslak olduğunu ve avuçlarımdaki sıkmaktan dolayı olan tırnak izlerini sonradan fark ediyorum.

Kazanın ardından babam benim için bir psikolog tuttu. Psikoloğum Nevra Tijen’in tedavi sürecimde çok yardımlarını gördüm. Ancak ne onunla ne de başkasıyla kaza hakkında konuşmak istemiyordum, hatta kendimle bile...Nevra Hanım bu durumu fark etmiş olacak ki hislerimi konuşmak yerine yazarak da dile getirebileceğimi söyledi. Bana, bazı şeylerle yüzleşebilmem için bu günlüğü tutmamı önerdi.

Şimdi söyleyin bana; bu günlük benim acılarımı dindirebilecek, yaşadıklarımı unutturabilecek ve yeniden yürümemi sağlayabilecek mi?

Birkaç uyduruk kelimenin ve gözyaşlarının bana ne gibi bir faydası olacak bilmiyorum, ama bu tekerlekli aptalca teneke kutusuna mahkûm bir kız olarak senin adını da “MAHKÛM” koyuyorum. Karanlık dünyama hoş geldin mahkûm...

...

Bugün, akşam yemeğini annem ve babamla dışarıda yiyecektik. Onlar işten çıktıktan hemen sonra lokantaya geçmişlerdi. Bense evde hazırlanıyordum. Mavi üzerine beyaz puantiyeli elbisemi giydim. Boyum uzun olduğu için de ayakkabı olarak beyaz babetlerimi giydim. Hafif bir makyajla mavi gözlerim ön plana çıkmıştı. Kızıl dalgalı saçlarımı salınık bıraktım. Saçlarım papatya gibi koktuğu için parfüme gerek duymadım. Artık, lokantaya gitmek için hazırdım.

Kırmızı arabamla yola çıktığımda hava biraz kararmıştı. Trafik çok yoğun değildi. Kırmızı ışık yanınca beklemeye başladım. Bu sırada telefonum çaldı.

Yan koltuğa attığım çantamdan telefonu alacakken koltuğun altına düştü. Eğilip telefonu yerden aldım ve arayanın annem olduğunu görünce hemen açtım, bekletilmeyi sevmezdi çünkü. Annem, “Mira nerede kaldın? Biz çok acıktık.” dedi. “Tamam anne, gel-...”diyemeden karşı şeritten gelen bir aracın farlarıyla gözlerimi kapattım. Aracın frenleri âdeta bir çığlık atarken gözlerim yavaş yavaş kapandı...

Birden çığlık atarak uyandım. Kirpiklerim yine sırlıslam ve avuçlarımda tırnak izlerim vardı. Yine mi aynı kâbus? Yine mi o kaza? Kurtulamıyordum bu kazadan işte. Hiçbir şey işe yaramıyordu. Ne tedavi, ne günlük hiçbir şey...

Hıçkırıklarımın arasından zor nefes alıyordum. Ne zaman gözlerimi kapatsam o arabanın farları gözümün önüne geliyordu. Kulaklarım fren sesiyle uğulduyordu. Ellerimle yüzümü kapattım ve ağlamaya başladım. Annem ve babam uyanırken attığım çığlığı duymuş olacaklar ki hemen yanıma geldiler. Babam, yatağıma oturdu ve beni kollarının arasına aldı. Sıkı sıkı sarıldım ona. Sanki sıkı sıkı sarılınca tüm acılarım geçecekmiş gibi... Babam, “Geçti, geçti...”diyerek beni teselli etmeye çalışıyordu. Buğulu gözlerimle anneme bakmaya çalıştığımda kapının yanında sessiz sessiz ağladığını gördüm. Ah, annem benim! Kazadan önce konuştuğum son kişiydi o. Ölümümü duyan tek kişiydi o...

...

O kazadan sonra ilk defa dışarı çıkıyorum. Kendi evimden, bahçemden ve hastanelerin dışında ilk defa... Tekerlekli sandalyemi kumandasıyla hareket ettirdiğimde sonunda evden dışarıya çıkabilmişim. Evimizden biraz uzaktaki parka gitmeye karar verdim. Parka geldiğimde gözüm çocuklara takılmıştı. Ne güzellerdi. Oradan oraya koşuyorlar, gülüyorlar ve her şeyden mutlu olabiliyorlardı. Bir zamanlar ben de böyleydim; çok mutlu... Daha sonra salıncakta sallanan siyah kıvrıcık saçlarıyla tatlı mı tatlı bir kız çocuğu fark ettim. Kız çok hızlı sallanıyordu ve tahmin ettiğim gibi yere düşmüştü. Kızın şimdi daha net görebildiğim koyu kahverengi gözleri dolmuştu, ağlayacaktı. Kızın yanına gittim ve ellerinden tutup kaldırdım. Bedeni benim gibi incecik ve çok narindi. Daha yeni tanışmış olmama rağmen çok sevmişim bu kıvrıcığı. “Acıyan bir yerin var mı?” diye sorduğumda kafasını salladı ve eteğini dizlerinin üzerine kadar çekti. Üzerine düştüğü dizi biraz hasar görmüştü, ama kanamıyordu. Kız, bakışlarını bana çevirdiğinde onunla ilgilenmem hoşuna gitmiş olacak ki yarım bir tebessüm etti. Adını sorduğumda “Cemre.”dedi. Ben de kendimi tanıttım ona. Galiba sekiz yaşlarında, kıvrıcık ve tatlı mı tatlı bir arkadaşım olmuştu. Birbirimize tebessüm ederken, Cemre bakışlarını-ne kadar süredir orada olduğunu bilmediğim-arkamdaki gölgeye çevirdi ve yüzüne kocaman bir gülücük kondurdu.

Arkamı döndüğümde benden bir iki yaş büyük, doğrusunu söylemek gerekirse çok yakışıklı ve bir o kadar da tatlı bir genç gördüm. Gence baktığımda bana tuhaf bir şekilde bakıyordu. Bunun sebebinin bakışlarını ayaklarına doğru kaydırınca tekerlekli sandalyemle ayağını ezmiş olabileceğim olduğunu fark ettim. “Ayağını ezdiğim için özür dilerim.” dediğimde hâlâ bana bakıyordu ve hafifçe başını silkeledi. “Önemli değil.” dedi. Ses tonu da kendisi kadar dikkat çekiciydi. Cemre’yi kucakladı ve “Neyin var kıvrıcık ?” dedi. Cemre “Düştü abi.” deyip ona sarıldı. Cemre’yi saçlarından öpüp yere bırakırken bana adımı sordu. Ben daha ağzımı açmadan Cemre “Adı Mira” dedi. Cemre’ye tebessüm ederken, genç “Memnun oldum ben de Cenk.” dedi ve bir kez daha Cenk ile göz göze geldik.

....

(Cenk’ten)

Bizim kıvrıcık salıncakta sallanıyordu. O sallanırken telefonum çaldı ve daha sessiz bir yere geçtim. Geri döndüğümdeyse Cemre düşmüştü ve ona çok güzel bir kız yardım ediyordu. Mavi gözleri benimkilerle buluşunca kendimi biraz savunmasız hissettim. Bu kız farklı bir kızdı. Başkalarına benzemiyordu. Derin bir mavisisi vardı gözlerinin... Dikkatle baktığınızda boğulabilirsiniz bu denizde... Ya da bakmayın ne yüzüne ne gözlerine. Önce ben gördüm o denizi. O deniz benim denizimdi ve illa ki biri boğulacaksa o denizde o kişi benden başkası olmayacaktı.

Kızın yüzüne bakarken büyülenmişim sanki. Tekerlekli sandalyesini hareket ettirdikten sonra ayağımı ezdiği için özür diledi. Ayağımı mı ezmişti? Allah’ım! Onun yüzüne o kadar çok dalmışım ki acısını bile hissetmemiştim. Kendimi toparlamaya çalıştığımda kadifemsi sesi kulaklarımı doldurmuştu. Kötü kelimeler bile onun sesinden ninni gibi gelebilirdi. Kendime gelmek adına başımı silkeledim ve sesimin düzgün çıkması için boğazımı hafifçe temizledim. Onunla tanıştıktan sonra başımı gökyüzüne kaldırdı. Gitmek için hazırlandığı her hâlden belli olsa da onunla biraz daha kalabilmek ve konuşmak için önüne geçtim. “Ne yapıyorsun?” diye sorduğumda evine gideceğini söyledi. “Seni evine ben bırakırım.” dediğimde “Gerek yok, teşekkürler.” dedi. Anlamamışçasına yüzüne bakarken bunun son çırpınışlarım olduğunu bilincindeydim. Ama daha sonra bizim kıvrıcık onu ikna etmişti.

...

16.05.2015

Canı yandığı için gözleri dolan küçük bir beden... Hayattan kopmuş, genç, güzel bir kız...

Ve hayata yeniden tutunulabilecek bir neden olan genç, yakışıklı bir erkek...

Evet Mahkûm... Uçurum kenarına sürüklenmiş hayaller, bir parkta yeniden mi hayat bulacaktı?

...

Cemre bizden önce eve gitmişti. Yol boyunca sohbet ederken; Cenk, geçen hafta buraya taşındıklarını söyledi. Evime geldiğimizde şaşkınca yüzüme baktı. Bu hâliyle çok tatlı gözüküyordu. Başımı hafifçe silkeleyip ona “Ne oldu?” dedim. Şaşkınlığının yerini kocaman bir gülümseme alırken evimizin karşısındaki villayı göstererek “Ve işte, bu da benim evim.” dedi.

...

(Cenk'ten)

Mira'ya evimi gösterirken gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu. Bu hâline daha çok gülmeye başladım. Çok tatlı gözüküyordu. Acaba kendi güzelliğinin farkında mıydı? Deniz deniz bakarken gözlerinde kaybolunabileceğini, kızıl saçlarının papatya kokusuyla insana huzur verdiğini ve o güzel sesiyle en anlamsız kelimeleri bile anlamlı hale getirdiğini biliyor muydu Mira? Bilmesindi. Eğer birilerine farkında olması gerekiyorsa işte, tam karşısındaki adamın farkında olmalıydı. Mira, sadece bakışlarıyla benim kalbimde kimsenin göremediği, dokunamadığı yere dokundu. Mira, sen bana kalansın, sen benim olansın. Henüz bundan haberin yok ama hazır mısın Mira, benim olmaya?

...

Bugün Cemre ve Cenk'le parka gidecektik. Tanışalı kısa bir süre olmasına rağmen onlarla çok iyi anlaşmıştım. Komşu olduğumuz için ailelerimizin arası da iyiydi. Ailem, artık yaşamaktan tat alabildiğim için çok mutlulardı.

Evden çıkıp parka geldiğimizde Cemre hemen en sevdiği salıncağa koştu ve sallanmaya başladı. Biz ise hava sıcak olduğu için salıncakların yakınındaki ağacın gölgesinde muhabbet ediyorduk. Cemre biraz sonra yanımıza geldi ve “Abi, Mira'yı da salıncakta sallayabilir misiniz?” dedi. “Hayır!” dememe kalmadan Cenk beni kucakladı ve nazikçe salıncağa bıraktı. Yavaşça sallamaya başladı. Salıncakta sallanmayalı uzun zaman olmuştu. İyi hissettirmişti. Aslında bana kendimi iyi hissettiren Cenk'ti. Cenk'in beni sallamasıyla daha da yukarı çıkıyordu bedenim. Sanki hiç sakat kalmamışım, bir kelebek misali uçuyordum gibi hissediyordum. Etrafıma gülücükler atarken Cenk'in de benimle birlikte güldüğünü gördüm. Ah, Cenk. Yüce Mevla'm daha önce

çıkarsaydı seni karşıma ne de güzel olurdu. Bu kısacık zamanda neler yaşattın, neler hissettirdin bana... Teşekkür ederim Cenk; beni mutlu ettiğin, sevmeyi ve sevilebilmeyi öğrettiğin için...

...

02.03.2015

Mahkûm;

Beklenmedik zamanlarda

Beklenmedik insanlarla

İnanır mısın bir ömür boyu mutluluğa?

Hani sen mahkûmdun dediğini duyar gibiyim. Evet, doğru ben hâlâ bir mahkûmum. Ama bu kez tekerlekli sandalyede değil, sevdiğim adamın kalbinde mahkûm olmuştum...

Şimdi kabul ediyorum, yaşanmışlıkları ve gerçekleri,

Mahkûm, bir günlük olarak azat ediyorum artık seni...

SEN

Çölüme yağmur ol gel yanıma,
Dünyama güneş ol ısıt beni.
Yeter ki sen hep kal yanımda
Ben kalbimde saklarım seni.

Canıma can katan ilacım ol,
İyileştir ellerinde beni.
Aşkıma aşk kat varlığınla,
Hiç bitmesin bu sevgi.

Sarılsam sana yıllar boyu,
Tutsam sınıksız ellerini...
Kanatlanıp uçsak beraber,
Özgür kuşlar gibi.

Kokun sinse sol yanıma,
Koklasam her anımda seni...
Özlesem her kokladığımda,
Güzeldi işte hayali.

ARINMIŞ RUHLAR

Bilemezsin, acı çekmeden ağlamayı, gözyaşı akıtmayı bilemezsin, yanındakiler başucundayken onların ne kadar kıymetli olduğunu bilemezsin.

İşte günler böyle gelip geçerken hiç vakti olmuyordu Cevdet'in acı çekmeye, ağlamaya. Hep gülüyordu, eğleniyordu. Evet, baba parası yer, kendi gibi arkadaşlara takılırdı. Belki babası onu çok şımartmıştı. Bütün acılardan menetmişti. Aslında biraz elini ayağını çekse Cevdet'ten, bir nebze de olsa her isteğini karşılama zamanla öğrenirdi acı çekmeyi Cevdet.

Güzel bir Mayıs sabahıydı. Huzurla uyandı Salih yatağından. Annesi onu neşeyle çağırırdı kahvaltıya. Salih de varlıklı ve mütevazı bir ailenin çocuğuydu. Belki babasını küçük yaşta kaybetmişti. Aslında onunki farklı bir hikâye... Daha iki yaşındaydı, bir şey demeden çekip gitti babası, bir hiç uğruna. Ta o zamandan acıyı öğrenmişti ailesi ve acıya katlanmayı da. Annesi çaresiz Salih'e baban öldü diyordu. Annesi kolay söylüyordu ama Salih zor yaşıyordu. İçi parçalanıyordu, küçük çocukların ellerini babalarının ellerinde gördükçe. Hayır, onlara kızmıyordu, öfkelenmiyordu. Tam tersine, Salih'i doyuruyordu bütün bunlar, babasızlığın verdiği acıyı, özlemi, gözyaşını unutturuyordu.

Cevdet artık on sekiz yaşına basmıştı. O sene babasının kendisine doğum gününde araba alacağını hayalini kuruyordu. Zaten Cevdet neyin hayalini kurduysa hepsi olmuştu. O akşam babasına " Eh, artık on sekizimize de bastık, ehliyetimi de aldım. Çoğu arkadaşım okula arabaları ile geliyor" dedi. Babası " Sen ne istedin de olmadı evlat! Biraz sabret " dedi. Cevdet'in doğum günü gelip çatmıştı. Cevdet hayalini kurduğu şeye nihayet kavuşmuştu. Hediyesini aldıktan sonra ertesi gün arkadaşları ile dolaşmaya çıktı Cevdet. Çılgın gibiydiler. Eğlenceden gözleri kör olmuştu hepsinin. Hele Cevdet, arkadaşlarına kendini ispat etmek için yeni arabasıyla yaptıklarına ne demeli. Yine mutluydu Cevdet, şen şakraklı.

Annesinin yanaklarını öptükten sonra okulun yolunu tuttu Salih. Her şeye rağmen gülebiliyordu. Başarılı bir üniversite öğrencisiydi, mühendislik okuyordu ve en sevdiği şeyi yapıyordu. Yolda biraz oyalanmıştı, okula geç kalacaktı bu şekilde yürümeye devam ederse. Az sonra köşeyi döndü ve tam karşıya geçecekken bir darbeye kendini yerde buldu. Etraftakiler hemen koşturdular Salih'in yanına. Vatandaşlardan birisi hemen ambulansı aradı ve ağır bir yaralıları olduğunu söyledi. Salih'e çarpan araç hemen kaybolmuştu. Ambulans geldi ve Salih'i hastaneye yetiştirdiler. Hemen annesine haber verildi. Telefonda o haberi duyar duymaz çok korkmuştu annesi. Hastanenin adresini

alır almaz taksiyle Salih'in yanına gitti. Doktora durumunu sordu. Doktor " Biz elimizden geleni yaptık. Bundan sonrası onun dirayetine bağılı. Eğer güçlü bir çocuksa size ve hayata geri dönecektir " dedi. Doktor her doktorun dediği şeyleri söyledi. Çok kolay söyledi, kelimeler ağızından fırlayıverdi basitçe. Artık beklemeye koyuldular.

Umut etmek, ne güzel şey... Hayatla bir bağıının olduğunu gösteren güzel bir şey işte... Hayata bağıladığı kadar hayal kırıklığına sürükleyecek bir duygu.

Cevdet korkuyla evin kapısını açtı ve hızla merdivenlerden çıkarak odasına, yatağına uzandı. Doğruldu ve başını ellerinin arasına alarak ağlamaya başladı. Korkuyordu, yine acı çekmiyordu Cevdet, kıymet vermiyordu insana ve insanlığa. Babası kapıyı çalarak içeriye girdi ve " Ne oldu aslanım, neden ağlıyorsun? " dedi. Cevdet " Baba, hiç iyi şeyler olmadı. Ben birisine çarptım, öldü mü ölmedi mi bilmiyorum ama çok korkuyorum " dedi. Babası " Sakin ol koçum, ben varken sana bir şey olmaz, kimse kılına dokunamaz " dedi ve her zamanki gibi Cevdet'in duygularının gün yüzüne çıkmasına engel oldu. Babası Cevdet'i güvence altına almak için önce tüm avukatlarını harekete geçirdi. Sonra arabayı saklayarak Cevdet'i uzun yıllar önce satın aldığı dağ evine götürdü.

Artık Salih'in annesi, Şükran Hanım'ın sabrı kalmamıştı. Evet, gidip polislerle konuşacaktı ve ne olup bittiğini öğrenecekti ve öyle de yaptı. Polis memurları çalıştıklarını söylüyor ve henüz olayın netlik kazanmadığını anlatmaya çalışıyorlardı.

Artık sabrı kalmamıştı Şükran Hanım'ın. Oğluna çarpıp kaçan insafsız yakalamalarını istiyordu. Neyse ki polisler olayın geçtiği yerde bulunan lokantanın kamera görüntülerine ulaşarak aracın plakasını öğrenmişlerdi. Cevdet B... adınaydı plaka. Hemen savcılıktan karar çıkardılar, Cevdet'in evine gittiler ama babası gerekli tedbirleri aldığı için Cevdet'i evde bulamadılar ve tabii arabayı da. Orhan Bey'i emniyete götürdüler. Şükran Hanım'ı da birkaç resmi işlem için emniyete çağıldılar. Polis memurları Salih' vurup kaçan şahsın babası diyerek Orhan Bey'i Şükran Hanım'a gösterdiler. Afalladı Şükran Hanım, beyninden vurulmuşa döndü. Aynı şeyleri Orhan Bey de yaşadı. İkisi de beş dakika kadar ayakta kalakaldılar. Polis memurlarının sesiyle irkildiler. Açık vermediler ikisi de.

Salih'in ölen babasıydı Orhan Bey. Birbirlerini severek evlenmişlerdi Orhan ile Şükran. Biraz zor bir kavuşma olmuştu. Aileleri karşıydı bu birlikteliğe. Ailelerini zar zor ikna ederek bir yuva kurmuşlardı. Bu evlilikten bir çocuk, Salih, olmuştu. Güzel gidiyor gibiydi evlilikleri. Sonra ne olduysa 2010 yılının bir kış günü oldu. Orhan Bey o kış akşamı arkadaşlarıyla başardığı bir işi

kutlamak için içkili bir mekâna gitmişlerdi. Kadehler havada uçuşuyordu. Orhan Bey hiç yapmadığı bir şey yapmıştı. O gece eve gitmemişti. Çok meraklandı Şükran Hanım, deliye dönmüştü âdetâ. Orhan Bey, o geceyi başka bir kadının kollarında geçirmişti. O geceden sonra bütün gizli yüzler kendini ele verdi. Artık yalnızdı Şükran Hanım, bir başınaydı hayatta. Ama Orhan Bey öylece bırakıp gitmedi zorlukla kurduğu yuvasını. Arkada bir mal varlığı bırakmıştı, terk edip gittiği ailesine.

Yerinde duramıyordu Cevdet, bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu. Çok korkuyordu. Bir ara kapı çaldı. Tereddüt etti kapıyı açıp açmamakta. Sonra ses verenin dağ evinin bekçisi olduğunu anlayınca derin bir oh çekti. Kapıyı açtı ve Nail Bey'in elindeki poşetleri görünce " O poşetlerdeki nedir Nail Ağabey " dedi. Cevdet hâlâ üzerinde o korkuyu taşıyarak. Nail Bey " Birkaç erzak getirdiydim " dedi meraklı bir şekilde.

Babasının köylüsüydü Nail Bey. Orhan Bey, yanına alıp iş vermişti ona. Hisli bir adamdı, saftı, kimseye zararı dokunmazdı Nail'in. Sadece biraz güzel bir hayat yaşamak istiyordu Nail Bey. Nail Bey Cevdet'i burada görünce şaşırılmıştı ve şaşkınlığını gizleyemeyerek " Bir şey mi oldu Cevdet evladım? Sen buraya gelmezdin " dedi. Cevdet korkuyordu ve içini dökecek birilerine ihtiyacı vardı. " Nail Ağabey iyi şeyler olmadı. Ben birisine çarptım ve çok korkuyorum" dedi, üzerindeki korkuyu atamamış vaziyette. Nail Bey " Telaşlanma evlat. Baban arkanda senin, sana bir şey olmaz " dedi ve Cevdet'i biraz sakinleştirdi.

Yaşam mücadelesi veriyordu. Annesi, anneannesi ve tüm akrabaları hastanedeydi. Öylece yatıyordu Salih yoğun bakımda. Doktorlar ellerinden geleni yapmışlardı. Yine her şey sabırla beklemeye kalmıştı. Orhan Bey çekinerek girmişti hastaneye. Merdivenleri çıktı ve Salih'in olduğu kata çıktı. Herkes oradaydı. Orhan biraz çekiniyordu biraz da korkuyordu. Uzaktan baktı oğluna, yıllar evvel bir hayalle dünyaya getirdiği çocuğuna; gözleri doldu ve kendini tutamayarak ağladı. Fazla yaklaşmadan bir müddet uzaktan seyretti Salih'i. Tam arkasını dönüp gidecekken Şükran Hanım onu fark etti ve koşarak kolundan tuttu. " Ne yüzle geliyorsunuz siz buraya" dedi yılların verdiği öfkeyi kusarak. Orhan Bey bir süre öylece kalakaldı, hiç sesi çıkmadı. Şükran Hanım hemen hastaneden gitmesini istedi. Orhan Bey " Sakin olur musun Şükran. Ben sadece oğlumun durumunu öğrenmek istiyorum " dedi. Şükran Hanım " Bunca yıl sonra mı aklına geliyor bir çocuğun daha olduğu. Şimdi birisini ölümle baş başa bıraktın, diğerini ise koruya mahkûm ettin " dedi. Orhan Bey kekeleydi, ne diyeceğini bilmez durumdaydı. Şükran Hanım ekledi " Peki ne içindi bu terk ediş, bir zevk uğruna mı çekip gittin habersiz " dedi. Orhan Bey " Her şey bir

anda oldu Şükran, ben de anlayamadım. Sevdim işte, âşık oldum, anlamaya çalış beni lütfen “ dedi. Şükran Hanım “ Peki beni hiç mi sevmedin, onca emeğimize, onca uğraş ve hayalimize ne oldu? “ dedi Şükran Hanım ömrü boyunca hayal kırıklığı ile yaşamının bezginliğiyle. Orhan Bey’in telefonu çaldı birden. Polis memurları emniyete çağırıyordu Orhan Bey’i. Korkarak telefonu kapattı. Ve hızla hastaneden çıktı. Aklından kötü şeyler geçiyordu, korkuyordu. Emniyete vardığında oğlunu amirin odasında gördü. Korktuğu başına gelmişti, Cevdet’i bulmuşlardı. Şaşırmişti Orhan; oğlunun bulunmasını beklemiyordu. Hemen Cevdet’in yanına oturarak onu teselli etti ve korkmamasını söyledi. Emniyet amiri artık her şeyin bittiğini söyledi ve polis memurları Cevdet’i nezarete götürdüler. Cevdet korkudan bağıyordu “Baba beni kurtar!” diye bağıyordu. Ama artık çok geçti. Hem Cevdet için hem de Orhan Bey için çok geçti.

Yoğun bakımda bir hareketlilik oluştu. Şükran Hanım hemen oğlunun yanına geldi. Nihayet Salih gözlerini açmıştı. Doktorlar son kontrolleri yapıp her şeyin yolunda olduğunu söylediler. Şükran ve diğer bekleyenler derin bir soluk aldılar ve rahatladılar.

Nail Bey artık kendisini çok rahat hissediyor ve içini kemiren bütün her şeyden arınmış vaziyette yeni bir hayata adım atmak üzere kendini güzel olana adıyordu. İçi artık çok rahattı. İhanet ettiği için de kendisine hiç kızmıyor ve zaten ihanet ettiğini de düşünmüyordu. İçinden “Doğru olanı yapmak asla ihanet değildir. ” diye söylenip duruyordu. Cevdet geldikten tam üç gün sonra aradı polisleri ve gelip Cevdet’i almalarını söyledi.

Orhan Bey kimin arayıp şikâyet ettiğini düşünüyordu. Aklına Nail Bey ile yaptığı konuşma geldi. Konuşma şöyleydi: Nail Bey “Orhan Bey’im, artık çok yoruldu ve bunaldım. Köyüme dönmek istiyorum gayrı. “ dedi. Orhan Bey “Saçmalama Nail, ben sana güveniyorum ve hiçbir yere bırakacağım da yok. Sen benim adamımsın anladın mı? ” dedi. Nail Bey “Ben artık vicdanımla başa çıkamıyorum beyim, her gün aynı kâbuslarla uyanıyorum kan ter içinde. Hem de çok yaşlandım ben. Beni çekiyor toprak, memleketim. Kalbim kaldırmıyor bunca velveleyi.” dedi. Orhan Bey “Uzatma Nail artık. Ben bırakmadan bir yere gidemezsin.” diyerek noktayı koymuştu.

Kendine geldi Orhan, toparlandı ve hemen Nail’i aradı. Nail telefonu açtı ve Orhan Bey Nail’e “Nail ben yapmadım de bana, size ihanet etmedim de ne olursun.” dedi. Nail Bey “Size söylemişim beyim. Artık vicdanımı zapt edemediğimi söylemişim.” dedi. Orhan Bey yıkılmıştı. Telefonu kapatarak düşünmeye başladı. İhaneti düşündü ve öylece kalakaldı olduğu yerde.

Salih artık iyileşmişti. Bir haftaya kalmaz taburcu olacağını söylüyorlardı doktorlar. Şükran Hanım çok mutluydu, Salih hayata döndüğü için. Artık onları yeni ve daha güzel bir hayat bekliyordu.

Cevdet, başını ellerinin arasına alarak şöyle bir düşünmeye başladı. Ve artık başkalarını da düşünebiliyordu. Çarpıp kaçtığı çocuğu düşünmeye başladı. Cevdet artık acı çekiyordu; bu acı tecrübe öğretmişti ona bu gerçeği. Acıyordu gençliğinin boş şeylerle geçtiğine. Ama artık farkındaydı bazı şeylerin ve kendini düzelteceğine inanıyordu Cevdet.

Tüm bu yaşananlar herkese bir şeyler katmıştı. Cevdet artık hayatın sadece kendisinden ibaret olmadığını anlamıştı. Aynı zamanda acı çekmeyi de öğrenmişti Cevdet zor da olsa. Şükran Hanım hayatın ve yanındakilerin ne kadar değerli olduğunu öğrendi. Ve artık daha dikkatli davranacaktı bundan sonraki yaşantısında sevdiklerine. Salih her adımını dikkatli atmayı öğrenmişti. Hayatın bu kadar ucuz olmadığını farkına varmıştı. Nail Bey özgürlüğünü geri almıştı ve vicdanını hür bırakmıştı. Orhan Bey ise ihaneti öğrenmişti. Şimdi ona kalan ihanetin bedeli ve koca bir yalnızlıktı. İhaneti yüzünden önce eşi ve çocuğundan oldu. Sonra da hayatı küçümseyerek bunu gencecik bir ruha aşılıyarak yine bir yuva kaybetmişti.

Her şeyini çocuklarına bırakarak köyüne döndü Orhan Bey, orada daha mutlu olacağına inanarak. Ama her şey herkes için yeni başlıyordu. Yeni hayatlar kuruldu. Ve ruhlar kendini eskilerden arındırdı.

DİNLE BENİ!

Arıyorsun; neyi bulmak istediğini dahi bilmeden
Rüzgâra teslim edip ruhunu, sürükleniyorsun
Bir ışık, bir alev, bir güneş
Aydınlığa boğuyor ruhumu
Ve bir dua kabul görüyor Tanrı huzurunda
Ansızın, olması gereken zamanda
Şaşkırım.
Ellerin uzanmasa da sonsuzluğa...
Muhtaç değilsin;
Sonu olmayan sana senden daha yakında
Gülümse,
Bütün içinde kalmışlıkların ve tamamlanamamışlıklarınla
Bir uzun kelimenin eksiklikleri hakkında...
Alay konusu etme bir çiğ tanesini
Gün gelir boğulursun,
Gün gelir boğulmak için yanar tutuşursun.
Büyük söz söyleme
Ağırlığında ezilir, düş'lerinde kaybolursun
Kaybolur kargayı dostun yapan ne varsa
Sen akıllanmaz deli bir hırsla tutulursun.
Sus!
Kelimeler yaralı
Sus!
Kelimelere kan bulaştı

Sus!

Kara düşler ala boyandı

Söyleyecek sözüm yok.

Ne derdim olacak ya Habib, karnım tok!

Ses etme kırılır billurdan saraylarım

Kalmadı ağlayacak kadir.

Sus!

Kimse soru işaretlerinden daha kimsesiz değil!

KADERİN AĞLARI

Merhaba Su,

17.11.2015

Yine bitirdim birkaç damla gözyaşıyla günü, ama artık taşlaştı kalbim. Acıyı hissetmiyor. Oysa annem odasında yastığına gömülmüş hüngür hüngür ağlıyor. "Ağlama!" diyemiyorum. Yüreğim delikli bir cep misali; annem üşüyor, annem çok üşüyor Su! Elini yerleştiriyor ama ısınmıyor. Bir yerlerde bir delik var ama fark edemiyor, fark etse de dikmiyor. Seviyor muyum kızım artık annemi? Bilmiyorum. Peki ya babama hak veriyor muyum? O da bir şüphe. Ben kayboldum artık kızım. Bütün duygularımı derine gömüp kaybettim. Geri bulamıyorum. Belki de kaybettim zannettim. Seni çok seviyorum Su! Ben büyüyünce iyi bir anne olacağım. Merhametli, şefkatli ve seni seven bir anne olacağıma ant içiyorum.

Son gözyaşını da elinin tersiyle silerek harçlıklarıyla aldığı düşük model bilgisayarının kapağını kapattı on sekiz yaşındaki kız. Saçma bir şey yaptığını düşündü. Hangi genç kız daha ileride olup olmayacağını bile bilmediği çocuğuna yazılar yazardı ki böyle. Ama daha on sekiz yaşını doldurmamış bir çocuktuktu o sonuçta. Her şey ona mübahtı. Bir kez daha varlığına lanet ederek odasının ışığını kapatıp, en azından yarının güzel bir gün olmasını dileyerek uykuya daldı.

Sabah uyandığında her sabahki uyuşukluklarıyla hazırlanmıştı. Çantasını koluna taktı ve eline havalı görünmek için birkaç kitabını da alarak kapıyı açtı. Sessizce etrafına bakındı. Ne de olsa evleri küçüktü, bu nefretle baktığı -ki bu nefretten kendi de emin değildi- annesiyle karşılaşma olasılığını biraz daha artırıyordu. Ama annesinin hâlâ uyuduğunu, babasının da ayyaş gibi içip sızdığını düşünerek mutfaka yöneldi. Bu erkekler ne kadar da koyuveriyordu kendini, hemen alkol şişelerine uzanıyordu parmakları çekinerek de olsa. Bu düşüncelerden çıktığında babasını mutfakta masada otururken buldu. Belli ki babası geleli çok olmamıştı. Akşam yine içmiş olmalıydı ki başının ağrısı ve uykusuzluktan kızının boya kaplı suratını fark etmedi bile. Neyse ki buna da şükreliyordu. Annesini sokağa atmamış, ya da evi terk etmemişti. Az da olsa bir sevgi vardı içinde ki kendine zarar veriyor, karısını incitmiyor ve intikam isteği doğmuyordu içinde. Belki de tüm bunlar sadece kızını içindi, kim bilir?

"Bir şey yemeyecek misin?" dedi, harfleri yutarak. Ağzından, içtiği keskin alkolün kokusu burnuna kadar geliyordu Defne'nin. Suratını ekşiterek ortalığa baktı, hazırlanmış bir kahvaltı yoktu. Annesi odasında acı çekiyor olmalıydı. Zaten birkaç gündür doğru düzgün bir şeyler de yemiyordu ve her an açlıktan ölebilirdi. Ne kadar da vurdumduymazdı bu kız. Belki de sadece böyle davranıyordu."Hayır aç değilim." dedi, bir yandan kopardığı birkaç ekmeği ağzına atarken.

Bir saattir giymek için uğraştığı ayakkabısını, aklına sonradan gelen keratayı kullanarak -ve icat edildiği için binlerce kez şükrederek- ayağına yerleştirdi ve evden usulca çıktı. Vurdumduymaz kızımız okulu kıracaktı yine. Erkek arkadaşına mesaj attı ve her zamanki mekânlarına, buluşmaya gitti. Efe Âşıklar Tepesi'nde bekliyordu onu. Aslında dürüst olunursa onlar bu ismi verdi o tepeye. Mahalleden biraz uzakta, sokakları görebilecekleri küçük bir tepe. Fazla beklemeden yanına gitti, birbirlerine gülümsediler. Defne'nin gülümsemesi biraz buruktu aslında. Hiç konuşmadan oturdular. Pek de umursamaz olan erkek arkadaşına olanları anlattı.

Kış mevsimi havayı erken karartmıştı yine. Defne babasının evde olmamasını umut ederek eve döndü. İçeri girdi ve kapıyı ayağıyla kapatıp hemen karşıdaki oturma odasının kapısını açtı. Karşısında gözleri kan çanağına dönmüş, kanepede oturup pencereye bakan annesini buldu. Sert bir hamleyle çantasını bıraktığı yerden alarak arkasını döndü. Annesinin yüzünü görmek iyi gelmeyecekti ona. İstemiyordu da zaten. Bu düşüncelerdeyken annesinin sert ve yüksek sesinden irkildi:

"Defne, buraya gel!"

Defne'nin hangi dilden anladığını anlamıştı sanırım. Defne umursamamıştı oysa.

"Defne! Buraya gel dedim sana. Konuşmamız gereken bir konu var."

Defne:

"Benim seninle konuşacağım hiçbir şey yok. Ben senin gibi kirli bir anne istemiyorum hayatımda."

Vurdumduymazdı ama her an da fevrileşebilirdi. Ergenlik döneminde-ki hâlâ öyle- az asi davranmamıştı annesine. Demet kararlıydı:

"Ben masumum kızım. Böyle olmasını ben de istemedim."

Defne:

"Nasıl istemedin ya! Sen nasıl bu ka..."

Annesi sözünü kesti ve anlatmaya başladı:

İZMİR Seferihisar

28.07.1994

Demet her zamanki gibi çay bahçesinde turistlerle ilgileniyordu. Durumu iyi bir ailenin çocuğuydu. On dokuz yaşındaydı ve üniversite okuyordu. Basın - yayın bölümündeydi. Yaz tatillerinde de babasına ait çay bahçesinde, vakit geçirmek için çalışıyordu. Ailesi onu Faruk'la evlendirmek istiyordu. Ondan hiç hoşlanmıyordu. Kişiliğini beğenmiyordu. İlkokulu ve liseyi aynı okulda okumuşlardı. Kendinden üç yaş büyüktü fakat şirketi vardı ve baba parası yiyordu. Onu çok iyi tanıyordu. Aynı zamanda kendine âşık olduğunu da çok iyi biliyordu.

Bir gün yine çay bahçesindeydi. Fotoğrafçı bir genç geldi kafeye. İsmi Kerim'di. Çok sert hatlı bir yüzü ve yüzünden eksiltmediği çapkın bir gülüşü vardı. Esmer ve uzun boyluydu. Her genç kıızı peşinden götürecek bir yakışıklılığı vardı. Demet onun kola siparişini özellikle kendi götürmek istedi. Hoşlanmıştı genç çocuktan. Siparişi verdiğinde Demet'in güzelliği de Kerim'in gözünden kaçmadı. Görünüşü gibi çapkın değildi aslında. Daha doğru düzgün sevgilisi bile olmamıştı. Tanışmayı -önce Demet daha önce onu buralarda görmediğini söyleyerek konuşmaya başlasa da- ihmal etmediler. Birkaç hafta birlikte vakit geçirdiler arkadaş olarak ve birbirlerine âşık oldular. Fakat itiraf edemediler. Yine her aşk hikâyesindeki gibi bir engelleri vardı. Bu da o dönemin ekonomik krizinden dolayıydı. Kriz sonlanmaya başlasa da aralarında sınıf farkını göz ardı etmek mümkün değildi. Demet için hiçbir şey ifade etmiyordu bu, ama Kerem her erkek gibi gururluydu ve Demet'in parasıyla ezilmekten çekiniyordu. Bunun dışında bir de Faruk sorunu kaçınılmazdı. Sürekli Demet üzerinde olan gözleri Demet'i de Kerim'i de rahatsız etse de -ki Kerim Defne'nin yanında birkaç kere sert bir mizaçla uyarılmıştı ve sen neyi oluyorsun da karışıyorsun cümlesini duyunca frenledi- elinden bir şey gelmiyordu. Aradan zaman geçti ve Kerim'in üniversite okuma hevesi ile erteleyip de üniversiteyi okuyamadığı-ki annesi babası gözden çıkarmıştı onu- sefer görev emri gelmişti. Önce duygusal bir konuşma ile sonra da güzel ve kalabalık olmayan bir asker uğurlaması ile yolları ayrılmıştı.

24.10.1995

Aradan bir yılı aşkın bir süre geçti. Demet yirmi yaşına geldi. Yine bir gün arkadaş grubuyla sinemaya gitmişti. Bir filme giriyorlardı ve etrafta onlardan başka kimse yoktu. Demet tedirgindi. Film başladı ve dev ekranda Kerim vardı. Şaşkınlıktan, Kerim'in söylediği hiçbir şeyi dinleyemese de "seni seviyorum" cümlesini duymak ona yetti. Görüntü kapandı ve ortalık karanlıktı.

Birden rengârenk ışıklandırma açıldı. Demet ışığın etkisi ile gözlerini kamaştırdı. Kerim ekranın sol tarafında belirdi, diz çöktü ve yüzük çıkardı. Arkadaşları olanlardan haberli, anı ölümsüzleştiriyorlardı Kerem'in fotoğraf makinası ile. Demet gerçek bir aşka dört harfle sahip oldu: Evet!

15.11.1995

Aradan birkaç hafta geçti ve onlar hâlâ toy. Demet ailesi ile konuşmak istedi.

Mert:

"Hadi abla! Neden topladın bizleri buraya? Bir sorun mu var?"

Zümrüt:

"Kızım bir şey söylesene!"

Demet:

"Anne ben.."

Dilinden kelimeler dökülmüyordu.

"Ben evlenmek istiyorum."

Zümrüt sevinir:

"Çok sevindim kızım, demek artık Faruk'la evleneceksiniz."

Demet:

"Tabii ki hayır anne! Sen beni tamamen yanlış mı anladın? Ben Kerim'den bahsediyorum, biz birbirimizi seviyoruz. Kerim bana evlenme teklifi etti ben de yapmam gerekeni yapıp kabul ettim."

Zümrüt askere gittikten sonra Kerim'den kurtulacağını düşünmüştür. Sürekli konuşur, kimseye fırsat vermez. Hep evdeki hâkimiyet de onda olmuştur zaten:

"Buna asla izin vermem. Böyle bir şey asla olamaz."

Demet:

"Senden izin istemedim anne! Sadece sana haber vermek istedim. Hani olur da kızının mürüvvetini başkasından öğrenme diye!"

Zümrüt:

"Beni sinirlendirme Demet! Sen ne dediğinin farkında mısın?"

Demet haftalarca Kerim'le konuşamaz. Yirmi yaşındaki kızın telefonu elinden alınmıştır ve evden çıkmama yasağı gelmiş her yere, başta Faruk'un olmak üzere birçok koruma dikilmiştir etrafa. Demet haftaların ardından evden

kaçmanın yolunu bularak tam da Kerim umudunu kesmişken, on dakika konuşma fırsatı doğmuştur. Kerim'e olanları anlatır ve kaçmaya karar vermişlerdir ancak Kerim'in bir şeyleri ayarlaması için iki güne ihtiyacı vardır. Bu yüzden eve dönmek zorunda kalır.

Kendini sabah erkenden kaçmak için hazırlıyordur Demet. Ancak gece annesi ve babasının konuşmalarına şahit olur.

Zümrüt:

"Bunu Faruk'a nasıl söyleriz Murat!"

Murat:

"Biliyorsun Zümrüt! Ben bu işe başından beri razı değildim."

Zümrüt sinirlenir. Murat:

"Faruk gibi bir alçakla kızımı evlendiremezdim."

Zümrüt biraz da olsa rahatlamış ve içten bir oh çekmiştir.

"En başından polise gitmeliydik. Bu şekilde ne yapabilirdik ki? Zümrüt:

"Sen ne diyorsun Murat! Resmen Mert'i gözüm kapalı polislere vermeme istiyorsun. Faruk Mert'in gözü önünde cinayet işledi ve ne olduysa bir şekilde cinayeti Mert'in işlediğine herkesi inandırdı. Mert korkuyor biliyorsun. Üstelik silahta Mert'in parmak izleri var ve Faruk da bizlere daha fazla zarar verebilir. Biz bunu Mert'in yapmadığına inansak da deliller Faruk'un lehine. Maalesef şimdilik Mert'in hapse girmesine razı olmak durumundayız. Kızımıza da zarar verebilir bu adam."

Demet çok öfkelenmişti. Hesap soracağını düşünerek yola koyuldu. Faruk'la ciddi bir kavga ederler. Ama artık olan olur. Faruk o öfke ile Demet'e zorla sahip olur ve bunu yaptığına kendi bile inanamayıp orayı terk eder. Demet eve kaçar ve cesaretini toplayıp her şeyi annesine anlatır. Annesi hiçbir şey olmamış gibi davranmasını ve sabah erkenden Kerim'le kaçıp kurtulmasını ister. Demet annesinin dediğini yapar ve Kerim ile İstanbul'a kaçar. Kerim'in hiçbir şeyden haberi yoktur. Sade bir nikâhla evlenirler. Demet Faruk'tan hamiledir. Kerim bundan habersiz baba olacağına seviniyordu. Çocuk doğmuş, ancak Faruk bir oyunla çocuğu Demet'ten çalmış ve oyunun bir parçası olarak da herkesi onun öldüğüne inandırmıştı.

İstanbul
18.11.2015

Demet hıçkıra hıçkıra ağlıyordu:

"Olanlar bu kızım. Her şeyi unuttum dedim. Babanla birbirimizi çok seviyorduk biz. Sonra Faruk numaramı bulmuş, mesaj atmış. Pişmanlık duyduğunu, evli olduğunu ve kızımızın ölmediğini yazmış. Kızım ölmemiş, sadece çocuğumu benden çalmış. Kızımın beni görmesini istediğini, yeni karısının kızımı istemediğini de yazmış. Kerim bunları görünce delirdi. Anlatmama izin vermedi. Onu aldattığımı düşünüyor. Ben onu sevmekten vazgeçmedim. Ama o beni dinlemedi bile. En önemlisi de Defne, senin bir kardeşin var."

Defne gözyaşlarına hâkim olamaz ve annesine sarılır:

"Sana söz veriyorum kardeşimi o adamın elinden alacağız. Babam da her şeyi kabullenip seni affedecek."

Gece olur. Defne'yle Demet salonda Kerim'i bekliyordu. Kerim eve geldiğinde sarhoş değildi. Belli ki kendini toparlamıştı. Defne babasını zorla ikna eder. Defne ile Demet olanları anlatır. Kerim çok öfkelenir. Faruk'u öldürmek ister. Defne ile Demet engel olurlar. Kerim artık Demet'i gerçekten affeder. Ertesi gün Defne annesiyle kardeşini almaya gider. Kız çok masum ve saftı. Demet'i kabullenmek istemez ama üvey annesinden kurtulmak için tek çıkar yolu buydu.

Artık aile üç kişilik değil dört kişilik olmuştur. Ailenin yeni parçasının ismi de Selin'dir. Selin'in Demet'i kabullenmesi aylar alır. Kerim ise hâlâ kabullenememişti. Çünkü ona baktığında Faruk'u görür.

Yeni bir öğretim yılı başlamıştı. Selin onuncu sınıf olmuştu. Defne ise üniversiteli... Annesinin yolundan gitmek ister; basın-yayın okur. Okulda birçok insanla tanışır. Bir gün Demet ve Kerim en son evlenmeden önce gördükleri, ölü mü sağ mı onu bile bilmedikleri ailelerini bulmaya giderler. Bu sırada Defne'yle Selin okuyor, Defne yeni bir arkadaş ortamına sahip olmuştu.

Defne'nin erkek arkadaşıyla arası bozuktur. Üniversitede yeni ortam Efe'nin kafasını karıştırır. Defne de Efe'nin yalan aşkından sıkılır ve ayrılırlar.

Defne annesiyle babasını merak eder arar ama ulaşamaz. Bu onu endişelendirir. Ertesi gün bir kaza ile annesi ve babasını kaybettiğini bir telefonla öğrenir. Defne ve Selin yıkılırlar. Ellerindeki bütün parayı cenaze için harcamışlardı. Bu acı onlara yetmezmiş gibi ne bir kalacak evleri ne de okuyacak paraları vardı. Hiç kimseleri yoktu. Bir süreliğine yurttaki kalıyorlardı.

Defne aylarca parasızlık çeker, çalışmayı dener, ama bu parayı yetiremez. Defne'nin tek çıkar yolu zengin biriyle evlenmektir. Üniversitede o kadar perişanlığın üzerine bir çocukla atışırlar. Adı Berk'tir. Berk ile uzun bir süre atışmanın ardından arkadaş olmaya karar verirler. Birbirlerine dertlerini

anlatırlar. Birbirlerinde kendilerini bulurlar. Berk'in annesi lösemi hastasıydı ve ilik nakline gereksinim duyuyordu. Berk tek çocuktur. Annesinin kurtulabilmesinin tek yolu, Berk'in bir an önce evlenip bir çocuk sahibi olabilmesiydi. O çocuğun iliği, annesinin iyileşmesi için bir şans doğuracaktı. Maddi hâllerinin iyi olması annesinin kurtulabilmesine yetmemişti. Defne'yle dertleri ortak yoldaydı. Berk Defne'den kendiyle evlenmesini ister. Defne çaresiz kabul eder. Berk ile Defne Berk'in ailesinden habersiz yıldırım nikâhı yaparlar. Selin bu evliliğe ne kadar karşı çıkarsa çıksın elinden bir şey gelmez. Defne'nin elinden tutup İzmir'e doğru -ailesine- yola çıkar. Yolculuğun ardından koca bir villanın önüne gelmişlerdir. Bu ev Defne'ye tanıdık gelir. Görevliler kapıyı açar ve Berk Defne'nin elini bir hamlede tutarak yukarıya doğru çıkarır. Defne ile Selin karşısında Faruk'u görünce çok şaşırırlar.

Defne:

"Sen..."

Selin:

"Babaaa!"

Faruk:

"Sizin burada ne işiniz var!"

Berk:

"Siz tanışıyor musunuz baba?"

Faruk:

"Berk Selin senin üvey kardeşin."

Berk:

"Ne diyorsun sen baba şaka mı bu?"

Annesi:

"Oğlum sen Amerika'dayken baban annesinden alıp getirmiş daha sonra da başka bir yerde uzun süre onu senden saklamayı başarabilmişti."

İki sene geçer. Berk ile Defne'nin bir çocuğu vardır. Adını Su koymuşlardır. Selin üniversitededir. Faruk'un karısı, yapılan ilik nakliyle daha sağlıklıdır. Artık Berk'le Defne birbirine fazlasıyla âşıktır. Derken bir telefon gelir:

"Defne, benim Mert dayın. Tahliye oldum."

BU KENTTE

Işıklarımız kesilebilir aydınlığın ortasında yarın

Sen ve ben ikimiz

Karanlığı yaşayabiliriz dibine kadar

Zor gülüm bu kentte hatta imkânsız

Sokakta başıboş kalabiliriz ansızın

BAZI RÜYALAR TESADÜF DEĞİLDİR

Gece yarısı korkunç bir rüyayla uyandım uykumdan. Anlatması zor. Dünyanın neresindedir bilmem, ama kocaman bir şehir var uzaklarda. Ne gündüz vakti denebilir ne de gece. Bomboş bakıyorum bu şehre. Çölün ortasındayım ama yemyeşil bir ağaca sırtımı yasladığımı fark ediyorum. Sanki benim hissedemediğim bir canlılık, bir heyecan var ortalıkta. Rüzgâr esiyor fakat bir kum tanesi bile yerinden oynamıyor. Elimde bir kitap var: Okuyorum, okuyorum... Hiç durmadan, bıkmadan okuyorum. Okudukça gözlerimden damla damla, kan kırmızı yaşlar dökülüyor. Başımda garip bir şapka, omuzlarımda eski bir hırka var. Uzaklardan gelen bir insan görüyorum. Bütün vücudu siyah örtülerle örtülü. Kızgın kumları aşarak geliyor. Kadın mı, erkek mi seçemiyorum. Uzun yollar aşmış olduğu her halinden belli. Takıla takıla yürüyor. Bir anda tüylerimi diken diken eden bir çığlık sesi duyuyorum arkamdaki dağlardan. Yardım istiyor bir kadın sesi. Vücudumun titrediğini hissediyor, arkamı dönüyorum. Gece gibi siyah saçı, esmer teni, korkudan bembeyaz kesilmiş yüzü olan bir kadın, kan çanağına dönmüş gözleriyle korkarak bana bakıyor. Uzaklardan yine tiz bir çığlık sesi geliyor. O bana birkaç metre uzakta duruyor, her çığlık sesinde bana doğru bir adım daha atıyor. En sonunda benim yanıma gelip duruyor ve ben uyanıyorum. İkinci defa gördüğüm bu rüya ile gece yarısı kan ter içinde uyandım uykumdan ve sabaha kadar uyuyamadım. Sanki o kadının gözleri hâlâ benim üzerimde, o çığlık sesleri hâlâ kulağımda.

Aradan tam bir ay geçti. Nedendir bilmem ama bu günlerde aynı rüyayı birkaç defa daha gördüm. Neden bu kadar etkilendiğimi anlamadan bu rüya beni tamamen etkisi altına almış ve hayatımda yeri olan birçok düşüncüyü değiştirmişti. Bu rüya sanki bir hastalıkmiş da yakama yapışmış, boğuyor beni. Hiç aklımdan çıkmıyor. Bu durumu biraz araştıracaktım. Sabah olunca ilk işim Londra Şehir Kütüphanesine gitmek oldu. Kitapların sayfaları arasında dolaşırken hiçbir şey bulamadığımı anlamıştım. Aynı şekilde günlerce gidip durdum o kütüphaneye. Yine bir gün evden çıktım arabama bindim ve evimin yakınlarındaki bir kafeye girdim. Açlıktan midem kazınıyordu. Bir masaya oturup siparişimi verdim. Beklerken sokaktan geçen insanlara bakıyor, aynı zamanda o rüyayı düşünüyordum. Birden gözlerim uzakta olduğu için kim olduğunu seçemediğim bir kişiye yöneldi. Buraya doğru yaklaşıyordu. Eyvah, patronum! İş seyahatinden yeni geldiği belliydi. Şimdi de işimi bir hafta aksattığını duymuş, kesin bana karşı beslediği nefreti kusmaya geliyordu.

O adamla hiç anlaşıyordum. Bir ticaret firmasında onun yanında muhasebe işlerine bakıyorum. İstemediğin bir şehirde, hele ki istemediğin bir işte çalışmanın zararları saymakla bitmez. Tabii bir de sadece kendini düşünen terfi almak için kırk takla atıp patronun gözüne girmeye çalışan arkadaşlarım var. Onlarla da aramın iyi olduğu söylenemez. Hepsi birbirlerini arkadaş gibi değil rakip gibi görür ve menfaatleri için arkadaşmış gibi davranırlardı. Londra çok sayıda iş yeri varken ve bu yer gibi birçok firmayla kaynıyorken neden hâlâ burada çalıştığımı anlamıyorum. Sevmiyorum bu şehri, boğucu bir havası var. Keşke, kaçıp kurtulabilsem. Ama olmuyor işte, yapamıyorum. Ben burada doğup büyüdüm, burada geçirdim güzel günlerimi ve burada kaybettim en sevdiğimi. Belki de beni bu şehre bağlayan şey sevdiğim insanın hatırasındır. Bu düşüncelerle geçirdim yirmi beş yılımı. Ve benim lanet düşüncelerim yüzünden bu şehirden çıkamıyorum. Unutmak istiyorum ama olmuyor. Dilim varmıyor. Canımdan daha çok sevdiğim insanın bu dünyadan ayrılışı beni bu şehre kapattı. İnsanları, hayatı sevmiyorum. O her gün güya çalışmak için gittiğim şirketi, orada çalışan insanları, şu az sonra yanıma gelip bana bir hafta gitmediğim işin hesabını soracak patronu sevmiyorum işte.

Bu düşüncelerden kurtulup kendime geldiğim zaman hemen oradan kaçmak için ayaklandım ki çoktan merdivenlerin kıyısına kadar gelmiş, ağırlığını zor taşıyan bacaklarıyla birkaç basamağı güçlkle çıkmaya çalışıyordu. Beni eliyle oturmamı söyleyen bir işaret yaparak kalktığı yere oturtmayı başardı. Nihayet basamakları çıktı, kendisine de bir sandalye çekip oturdu.

-Neden bu hafta işe gelmediğini öğrenebilir miyim Sam?

Al işte, yine aynı soru. Son iki gündür şirketten arayıp bu hazzedemediğim soruyu bana soran belki on kişi oldu. “Şu koca Londra’da bir Allah’ın günü rahat yok.” diye geçirdim içimden. O anda donup kaldım. Bu bir sitem miydi? Hâlâ bunu aklımdan geçirdiğime inanamıyorum. Evet, bir rüya için günlerdir işe gitmiyorum. Gördüğüm rüyadan sonra hayatımda bir şeylerin değiştiğini hissediyordum. Sanki hiçbir şeyi umursamıyor gibi davranıyorum halbuki herkes sorumluluklarını bilen bir insan olduğumu söylerlerdi. O gözlerimin içine dik dik bakarken, ben de ne bulup söylesem diye düşünüyordum. Sanki annesinin istemediği şeyleri defalarca yapıp azar işiten çocuklar gibi kalmıştım ortada. İşlerimin olduğunu söylesem ne derdi? Hayır olmaz. Benim bu şehirde bu işten başka ne işim olabilirdi ki. Az önce mazeret bulmada usta olan beynim sanırım artık yorulmuş, hiçbir şey üretmiyordu. Son çare hastaydım yalanını atmak oldu.

-Çok hasta olduğumu elemanlarınızdan birine söylemiştim efendim. Mesajımı iletmedi mi?

Birden yüz ifadesi değişti. Tabii ki işe günlerdir gitmeme nedenimin gördüğüm o garip rüya olduğunu söyleyemezdim. Herhalde söylesem patronum gibi hayatı çok da önemsemeyen biri buna gülüp geçerdi. O kahvesini hprdeterek içerken, tekrar konuşmasına başlayacağını bildiğim için msaademi istedim ve masadan kalktım. Tam arkamı dönüp gidiyordum ki bir daha işimi aksatmamamı söyleyen patronumu duymamış gibi yaparak oradan uzaklaştım. Bu adam canımı çok sıkıyordu. Çok açtım ve sabahtan beridir patronum yüzünden hiçbir Şey yemediğimi düşününce ondan nefret ettiğimi altı senenin sonunda arabama binerken anladım. Şimdi yine o rüyanın derdine düştüm.

Artık gerçekten sıkılmaya başlamıştım. Az önce yaşadıklarımı düşünürken öyle bir dalmışım ki arabanın önüne birisinin atladığını son anda fark ettim. Aniden frene bastım. Artık çok geçti. Sanırım tam zamanında arabayı durduramamıştım. Arabadan çıktığımda bir kızın yerde baygın yattığını gördüm. Hemen arabadan ıktım. İyi olup olmadığını anlamak için başını çevirdiğimde dehşete düştüm. Bu kız rüyamda bana korku dolu gözlerle yardım istiyorcasına bakan kızdı. Birden hareket etti ve doğrulmaya çalıştı. Kolundan tutarak ayağa kalkmasına yardım ettim.

-Bir Şeyin var mı? Bir kazaydı, özür dilerim.

Hiçbir Şey söylemedi. Ben olayın tesirinden kurtulamamışken o kalkıp koşmaya başladı. Onu kaybedemezdim. Belki de o kızın karşıma çıkması benim ryamın bir cevabıydı.

-Hey, bekle! Nereye gidiyorsun?

Koşmaya başladım arkasından. Kız yavaşladı ve dar bir sokağa girdi. Soğuk bir yel esti sırtıma doğru, güneş işıkları tek tük yansıyor ama yine de karanlıktı. Garip tıkırtı sesleri işittim hurdaya dönmüş bir arabanın arkasından. Gzn hiçbir Şeyi göremeyeceği kadar karanlık bir yerdi burası. Düşmemek için sağ elimle ne olduğunu bilmediğim bir Şeye tutunarak yürüyordum. Sesin geldiği yöne doğru ilerledim. Evet, bu oydu. Biraz daha yaklaştığımda vücudunun titrediğini ve elleriyle diz kapaklarını tuttuğunu gördüm. Yanında diz ktm:

-Neden kaıyordun? Belki söylersen yardım edebilirim.

-Söylesem dinler misin? Kimse dinlemedi. Hiç tanımadığım kişi mi dinleyecek beni?

Bunları söylerken gözyaşları yanaklarından szlp boynuna doğru akıyordu. O anda kendimi çok garip hissettim. İ geçirerek ağlayışları onun gerçekten acı çektiğini söyler gibiydi Aslında doğru da söylüyordu. Hiç tanımadığı biri mi anlayacaktı onu.

-Tamam, senin hissettiğin şeyleri anlayamam ama belki anlatırsan biraz olsun rahatlarsın.

.Kız o anda başını bana doğru çevirdi. Güneşin akseden ışığı sayesinde yüzümü gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı.

-Bu yaşadığımız kaza bir tesadüf değil, dedi.

-İster inan, ister inanma ama seni haftalardır rüyamda görüyorum. Benden yardım istiyordun. Eğer şimdi bana sabah neden kaçtığını anlatırsan sana yardım edeceğim. Zor durumda olduğunu biliyorum.

Hemen sakinleşti, gözyaşlarını sildi.

-“Biliyorum.” dedi Anjana . Sakin bir yere gidebilir miyiz ? Sana her şeyi anlatacağım.

Arabamı park ettiğim yerden almak için hızlı hızlı yürümeye başladım. Daha sabah kafeden çıkarken durgun olan hayatım bir kaza ile ne kadar değişmişti öyle. Bir dükkanın yanında titreyen bacaklarıyla beni bekliyordu. Arabaya bindiğinde suskundu. Sessizliği bozmak için:

-Ben Hindistan’dan buraya seni bulmak için geldim. Birbirimize yardım edeceğiz Sam.

İlk başta söylediği şeylerden hiçbir şey anlamadım. “Birbirimize yardım edeceğiz.” demesi ne anlama geliyordu.

-Adımı nereden biliyorsun?

- Senin beni rüyanda gördüğün gibi ben de seni rüyamda gördüm. İyi değildin. Kötü görünüyordun. Sıkıldığımı hissediyordum. Adımı da birinin bağırışlarından işittim.

Çok şaşırmıştım. Ta Hindistan’dan, Londra’ya millerce uzak bir ülkeden, gelmişti.

Nisan 2001 Hindistan

Tam bir ay önce sabaha doğru garip bir rüyayla uyandım. Issız bir şehrin yağmurlu gecesinde bir köprünün üstünden geçiyordum. Yeni başlayan yağmurun damlaları ve sisli hava önümü görmemi engelliyordu. Sonra uzaklardan bir ışık çarptı gözlerime. İlk başta nerede olduğumu bilemediğim bu şehrin Londra olduğunu bir dergide gördüğüm büyük saat kulesinden anladım. Her şey o kadar hızlı gelişti ki birden içimi ürperten bir ses işittim. Biri ağlıyordu, benim adımları sayıyordu. Köprünün yanındaki parmaklıklara tutunmuş içini dökmek istiyormuş gibi haykırıyordu. Aniden kayboldu o

hıçkırıklara boğulan ses. Acaba kimdi bu kadar acı çeken? Bu sesler beni derinden sarsmıştı. Gözlerimi yerden kaldırdığımda karşımda bir adam gördüm bana bakıp gülümsüyordu. Arkasında bir kalabalık grup köprünün duvarından eğilmiş aşağıya doğru bağıyordu. En çok da bir insanın haykırışları beni çok etkiledi.

-Sam! Neredesin? Ses ver.

O gün sabah başımın ağrısıyla uyandım. Annemin yatağına toplamam için alt kattan bağıyordu. Allah'ım, her sabah bu sesle kalkmak işkence gibiydi.

-Anjana! Kalk ve bana yardıma gel!

Cevap vermedim. Şu yataktan kalkmamak için her şeyimi verirdim ama annemin yine bağıracağını bildiğim için hemen toparlandım. Az sonra aşağıya indim ve annem, babamın benimle bir şey konuşacağını söyledi. Yüzündeki kırışıklıklar garip bir hal almıştı. Ancak üzülünce böyle olurdu yüzü. Merakla ne olduğunu sordum ama söylemedi. Söylemesi için ısrar ettim.

- Baban içeride oturuyor. Git ona sor!

Az sonra babamın oturduğu odaya doğru yöneldim. İçeri girdiğimde babam ve yanında oturan bir adamla fısıldayarak konuşuyordu. Benim geldiğimi fark eden adam birden konuşmayı bıraktı ve bana doğru bakmaya başladı. Babam beni yanına çağırdı ve oturmamı istedi. Bir dakika kadar suskunluk oldu. Sonra babam:

- Anjana! Bu Abhay, senin yeni nişanlın.

Bunu duyunca aklım yerinden fırlayacakmış gibi hissettim. Kalbime bir ağrı saplandı. Bunu bana nasıl yaparlardı. Birden bağırdım.

-Bunu bana nasıl yaparsınız. Ben daha on sekiz yaşındayım baba. Neden beni düşünmeden, benim hayatımı düşünmeden sırf çıkarlarınız için beni mutsuz bir hayata mahkûm ediyorsunuz.

Öfkeden gözüm dönmüştü. Beni evlendirecekleri adam benden yaşça büyük görünüyordu. Ben bunları düşünürken bana kalkan elin farkında değildim. Birden yanağıma inen bir tokatla yere yığıldım. Sanki bu kötü haberden sonraki birkaç dakika içinde bütün dünyam altüst olmuştu.

- Babanla nasıl böyle konuşursun hadsiz! Bundan sonra bana karşı gelmeyeceksin. Bu adamla evleneceksin. Yoksa seni... Seni...

Sözleri yarım kalmıştı. Olsun, zaten o sözü duymak sabah bana verdiği haberden daha ağır gelirdi. Buradaki insanlar erken yaşta kızlarını evlendirir ve onların

hayatını cehenneme çevirirlerdi. Ne adalet vardı bu şehirde ne de güzel bir gün. Kendimi bildim bileli Hindistan denen bu ülkede işler böyle sürüyor. Ağlayarak kalktım yığıldığım yerden. Koşa koşa odama gittim. En son kendimi yatağa attığımı hatırlıyorum. Kim bilir ne zaman uyudum ama yine dün gece gördüğüm rüyayı gördüm. Bu seferki rüyamda o adam bana elini uzatıyordu. Peki, her şeyi anladım, ama Sam denen bu adam neden benim rüyama girmişti. Birden aklıma sabah yaşadığım olay geldi. Yine üzüldüm, yine kendimi tutamayıp ağladım. Belki benim bugün yaşadıklarım ile ilgili bir rüyadır diye düşünüyordum ki içeriye annem girdi. Biraz bekledi ve yatağımın kenarına oturdu. Bir dakika kadar gözlerini bir yana dikip ne söyleyeceğini toparlamaya çalışıyordu.

-Anjana! Bak kızım, lütfen bana kızma. Elimde değildi. Babanı birçok kez engelledim fakat olmadı. Ben istemez miyim senin sevdiğin bir insanla evlenmeni?

-Anne lütfen beni yalnız bırak! Ben sana kızmıyorum, inan bana. Ama dinlenmem gerekiyor.

Anneme son kez sarıldım. Son kez diyorum çünkü Yarın Mumbai'den uçağa binip Londra'ya gitmeye karar verdim. Eğer babam beni bulmazsa bundan sonra orada yaşayacaktım. Annemi bırakmak ne kadar zor olsa da bunu kendi hayatım için yapmalıydım. Ve rüyama giren o adamı bulacaktım. Belki hayatım orada daha iyi olurdu.

Sabaha doğru Hindistan'ın yakıcı güneşi ortalığı kavurmadan evden çıkmam gerekiyordu. Evet, artık kesin kaçıyordum. Tahta merdivenleri gıcırdatmadan, parmak uçlarıma basa basa kapıya ulaştım ve kapıyı gürültü yapmadan açmayı başardım. Artık dışarıdaydım. Sonunda Londra'ya beni kurtarmasını umut ettiğim kişinin yanına gidiyordum. Sürekli arkama bakarak yürüyordum. Otobüs durağına az bir yolum kalmıştı ki takip edildiğimi hissettim. Yavaş yavaş yaklaştığım duraktan otobüse binerek yaklaşık yarım saat sonra havaalanına ulaştım. Havaalanına geldiğimde evden kaçtığıma pişman olmadığımı söyleyemem. Ama yine de bu gencecik yaşında hayatımı mahvedemezdim. Yanımda bana birkaç gün yetebilecek para vardı. Hemen biletimi aldım ve bir yere oturup beklemeye başladım.

-Efendim! Siz Londra'ya gidecektiniz değil mi?

Bu seslenişle çıktım kurduğum hayallerin derinliklerinden.

-Evet. Özür dilerim sizi duymadım.

-Uçağınız birkaç dakika içinde kalkacak.

Bunu duyar duymaz hemen uçağa bineceğim kapıya doğru yöneldim. Ne yazık ki adama bir teşekkür bile edememiştim. Uçakta oturacağım yeri ararken birden babamın arkadaşını arkamdaki koltukların birinde otururken gördüm. İşte beni Londra sokaklarında koşturacak adam buydu. O an her şeyin bittiğini düşündüm. Belli ki bu adam beni evden çıkarken görmüş ve babama geri götürmeye gelmişti. Yine de vazgeçmeyecektim. Hiçbir şey olmamış gibi yerime oturdum. Uçak havalandığında birkaç sıra arkamdaki adamı nasıl atlatırım onu düşünüyordum. Sekiz veya dokuz saat geçtiğinde artık yavaş yavaş yere indiğimizi fark ettim. Az sonra tamamen durduk ve ben yanıma aldığım bir fuları başıma bağladım. Tanınmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Arkamda oturan o adamı atlatmayı başardığımı havaalanından bir taksiye binerken fark ettim. Sonunda Londra'daydım. Az çok bildiğim bozuk İngilizce aksanıyla taksiciye beni bir pansiyona bırakmasını söyledim. Çok yorgundum. Hemen bir yatak bulsam uyuyacaktım. Hindistan artık çok uzaklardaydı. Evet, kaçmak istedim ama bu benim annemi, arkadaşlarımı, pazarlardaki baharat kokularını, güneşin camımdan içeriye yansıyan ışıklarını özlemeyeceğim anlamına gelmiyordu. Uzun bir süre bu yaşadıklarımın etkisinde kalacaktım. Artık yeni bir hayat kurmanın tam zamanıydı. Taksiden inerken bile hâlâ o adamın peşimde olacağını düşünerek her adımımı tedbirli atıyordum. Sonunda Londra'da küçük bir pansiyonun beşinci katında rahat bir uyku çekiyordum. Yarın sabah elimde kalan son parayla kendime daha kalın elbiseler almaya gidecektim. Üstümdeki bu incecik elbiseyle bu şehirde hasta olurdum.

Sabah pansiyonda karnımı doyurdum. En azından şimdilik toktum. Hemen kaldığım pansiyonun yanındaki elbise dükkânından ucuz olsa da güzel elbiseler aldım. Bir gün Hindistan'dan kalkıp Londra'ya geleceğim aklıma gelir miydi bilmiyorum ama böyle elbiseler giyeceğim aklımın ucundan dahi geçmezdi. Hemen üstüme aldığım kıyafetleri giydim tam arkamda bir elin omzuma dokunduğunu hissettim. Bu uçakta gördüğüm adamdı. Beni yakaladı ama onu görür görmez koşmaya başladım. Tam ana caddeye indim ki bana çarpan bir araba beni yere savurdu. Aslında arabasıyla bana çarpan kişinin Sam olduğunu başımı kaldırırsam görecektim. Koşmaya başladığımda yorulduğumu hissettiğim ve kimsenin beni bulmasını istemediğim için dar bir sokağa saklandım. Ayak seslerini işittiğim zaman ta Hindistan'dan buraya kadar peşimde gelen adamın beni bulduğunu ve artık sonumun geldiğini düşündüm. Kendimi tutamayarak ağlamaya başladım. Sonunda güneşin yüzünü aydınlatan kişinin Sam olduğunu fark ettim. Capcanlı karşımda duruyordu. Sonunda kurtulduğumu anladım. Hayatım boyunca kaçacak olsam da bir daha Hindistan'a dönmeyecektim. İşte bu yaşadıklarımın hepsini Sam'e anlattım. Onun evinde birkaç gün kaldım. O kadar alıştım ki ona sanki her zaman böyle

gidecek zannediyordum. Onun yanında geçirdiğim günler hayatımın en güzel günleriydi. Nereden bilecektim ki bu güzel günleri bir daha hiç yaşayamayacağımı.

Mayıs 2001 Londra

Duyduklarım beni derinden etkiledi. Onunla tanıştığım günden sonra hayatım değişmeye başladı. Onunla geçirdiğim birkaç gün hayatımın en güzel günleriydi. Demek ki "Birbirimize yardım edeceğiz." dediği zaman bunu ima etmişti. Anjana, güzel ve zarif bir genç kızdı; evlenebilecek yaşıydı, ama babası onu amcası yaşındaki bir adamla evlendirmeye kalkmıştı. Allah'ım! Ne acımasız insanlar vardı. Tam üç gün yakalanacağımızı düşünerek evden çıkmadık. Ve üçüncü günün gecesı evimin kapısı şiddetli bir şekilde çalındı. Kapı deliğinden baktığımda iri yarı üç tane adamın kapımda durduğunu gördüm. Anjana, kapının deliğinden baktığında onları tanıdı. Bana bir şeyler söylemeye çalıştı ama sesi boğuk çıkıyordu. Kapana sıkışmıştık. O an ne yapacağımı şaşırdım. Anjana, arka kapıya doğru yöneldi. Ben de hemen arkasından gittim. Hemen kapıyı açtık ve oradan uzaklaştık. Koşabildiğimiz kadar koştuk köprünün başına geldiğimizde nefesimin kesildiğini hissettim. Arkamızdan gelen ayak seslerinden o adamların bize doğru geldikleri anlaşılıyordu. Çok yorulduğum için koşamadım, olduğum yere yığıldım. Adamlar yanımdan geçip gitti. Anjana'yı köprünün kenarından demir korkulukların üzerine çıkarken gördüm. Hayır, intihar edemezdi. Her şeyimi kaybettiğim bu şehirde alıştığım bir insanı daha kaybedemezdim. Hemen toparlandım. Koşmaya çalıştıkça gücüm tükeniyordu. Köprü parmaklıklarının üstünde zor duran Anjana, bağırarak bir şeyler söyledi ve aralarından karanlık olduğu için yüzünü seçemediğim bir adam. Anjana'ya silahını doğrulttu ve büyük bir gürültü koptu gecenin karanlığında. O adamlar çoktan gitmişti. Anjana karanlık denizde kaybolmuştu. Belki de bir daha hiç böyle bir şey yaşamayacaktım. Bir kişiye bu kadar çabuk bağlanıp bu kadar, bu kadar zor unutacağımı düşünmezdim. Yaşadıklarım bana o kadar ağır geldi ki hâlâ onun yüzünü anımsadıkça gözlerim doluyor. Biraz daha sıkılıyorum yaşamaktan. Bütün yaşadıklarım ceza gibi geliyor. Azalan duygularımı tamamen yitirdim. Sadece bekliyorum artık geri gelmeyen geçmişimi unutmayı. Düşlerimde tekrar ona kavuşmayı. Rüya göremiyorum çünkü onu her daim içimde hissediyorum.

Anladım ki gördüğümüz rüyalar tesadüf değildi, gerçeğin ta kendisiydi. Anladım ki bazen bir rüya bir insanın hayatını değiştirebilirmiş. Bazen de bir insan bütün rüyaları bitirebilirmiş.

SANA DEĞİL

Sitemim bu şehre benim

Sana değil

Kapıyı çalmadan girdin ya

Sözüm gelişine değil

Bir hayli uzaklara gidiyormuşsun şimdi

Dargınlığım beni uyandırarak gidişine benim

Ayaklarına değil

GÖRMEK İSTEDİĞİM GİBİ

Sinirli, öfkeli pişman ve belki de hissizdim o akşam. Siyah simsiyahtı o gece gökyüzü bana. Yaşadığım o olaydan sonra insanlara, hayata, denize, gökyüzüne küsmüştüm. Küçük, betonları nem kapmış duvarlı bir evde yaşıyordum. Kafamda düşünceler vardı; hani şu insanların cevabını bulamam diye korktuğu varlık. Varlık diyorum evet çünkü düşününce var oluyorsun o yokluğun içinden. Yalnızlıktan derin düşünceler kaplamıştı her yanıma, sonunda karar verdim. Dışarıya çıkacak ve kaldığım yerden devam edecektim. Başarabilecek miydim ki? Küçük bir çocuğu görünce gülümseyecek, tanıdık birine rastlayınca yalandan sohbet edebilecek miydim? Bu düşüncelerden sonra oğlumun bana aldığı, kolları eskimiş kahverengi paltomu sırtıma geçirip yola çıktım. İlk olarak sahile indim. Sanki ilk kez deniz kıyısına inmiş gibi bir heyecan kapladı her yanıma. Yine sürükleniyordum denizin mavisinde, dalgalarında. İçimde bitiremediğim o olayı düşünüyordum. Birden ne olduğunu anlamadan evime, yalnızlığıma, düşüncelerime dönmek istedim ve koşarak orayı terk ettim. Eve geldiğimde pencerenin kenarındaki kırmızı, yanları ceviz oymalı olan koltuğa oturdum. Bomboş bakıyordum caddedeki mutluluk oyunu oynayan insanlara. “Oyun oynamak çocuk ikendi.” dedim içimden, gerçi dışımdan söylesem de rahatsız olacak biri de yoktu ki evde. Duvarın ortasında duran ayna canımı sıkıyordu, ne gerek vardı ki aynalara, kendini görmek mi iyi hissettiriyordu yoksa karşındakini mi? Görmek ve bakmak arasındaki ince çizgiydi bu. Çizgiyi geçersen belki de bir mayın tarlasına belki de cennet bahçelerine düşecektin. Ya yok olacaktın usulden ya da kaybolacaktın mutluluktan. Düşünceler, düşünceler, düşünceler... Mahvediyordu insanı. Hayatı zor geçmiş bir ben yoktum, elbet benim gibi umudunu kaybetmiş bir aynadan bile birçok anlamlar çıkartabilecek kadar yalnız ve bekleyen insanlar vardı. Yazmaya karar verdim o sabah; hissettiklerimi yazacaktım, kağıtlar yeter miydi ki belirsizliklerimi... Ah bu bencil ben, bilmiyordum diğer insanların neler hissettiğini. O gün o eski evden ikinci kez çıktım ve safları dolaşmaya başladım. Eski bir defter arıyordum. Üzerinde ay işareti olan mavi bir defter buldum ve onu alacak param olmadığı için sadece bakmakla kalmadım ve onu paltomun arasına koydum. Eve geldim. Defteri açtığımda içinde eski sahibinin yazmış olduğu bir not vardı. Notta “Bilemezdim” yazıyordu. Bu bana uzak geliyordu. Bunu yazan bir hata yapmıştı büyük ihtimalle, yapmayacaktı. Bulacaktı kendi cehenneminde suyu. Kabullenemiyordum bunu. Defterin yarısından fazlası doluydu, boş bir yaprak açarak yazmaya devam ettim. Yazdıkça yazıyordum, bitiremiyordum. Düşünemiyordum ne kadar yazabileceğimi... Sıkıntıdan evdeki eşyaların yerlerini değiştirip duruyordum.

Bir gün o eski, kahverengi, üzerini kir kaplamış halıyı, yerini değiştirmek için kaldırdığımda bir kâğıt buldum. “Bir gün yine unutacaksın her şeyi, bunu bulunca oğlunun evine yani 19 Mayıs Caddesi Golden Apartmanı No:2. Kat “ yazıyordu. Bu ne idi, bu benim için mi yazılmıştı yoksa ben mi yazmıştım? Oğlum ölmemiş miydi, bu yüzden bu halde değil miydim zaten? Oğlumdan geriye kalan sadece kahverengi paltomu hatırlamaktaydım. Ulaşamıyordum bir sonuca, bu evde nefes aldıkça hep bir şeyler kemiriyordu içimi. Ben yaşlılıktan unutuyor muydum her şeyi? Allah’ım neler oluyordu böyle? Nefes alamıyordum, sanki kalbim sıkışıyordu. Perdeleri olmayan pencerenin küflü kolundan tutarak açtım pencereyi, yeni bir umuda, yeni bir sonuca ulaşmak için, derin bir nefes aldım. İçeri girdim ve bomboş bakarak rutubetli tavana bakarak, uyuyakalmışım. Sabah olduğunda soğuktan kaskatı kesilmiş, kirli battaniyem üstümden kaymıştı. Yataktan yavaşça doğrularak sobanın yanında duran kömürü sobaya attım ve onu tutuşturdum, içimdekileri yaptığım gibi. Ben bu evde ne zamandır yaşıyordum, bu oğlum bana not yazmış ise de onun el yazısını hatırlayamayacak kadar yaşlıydım. Ölmeden önce karmakarışık, anlamsız hayatıma bir son vermek istiyordum. Biz yaşlı insanlar hep böyleyizdir; zamanın kıymetini bilmeyip hayatı hep öleceğimizi varsayarak yaşarız. Ölmek sadece başlamaktır gerçeklere. Yanan kömürle birlikte biraz ısınmış, kendime gelmiştim. Evde bir şeyler bulmanın umuduyla her yeri talan ediyordum. Bir anahtar, bir telefon numarası, bir fotoğrafı işime yarayacak olan, bulamamıştım. O adrese gitmek istiyordum. Bir hışımla kahverengi paltomu giydim ve çıktım yola. Nasıl gidecektim bilmiyordum. Neyi biliyordum ki zaten? O eski defteri aldığım dükkânın önüne geldim. Dükkânın sahibi de dışarıdaydı. Beni görmesin diye paltonun içine gömülecektim az kalsın. Hızla oradan uzaklaştım. Kendimi Beyoğlu Caddesi’nde buldum. O Golden Apartmanı’nın önünde duruyordum. Apartmanın İkinci katında beni bekleyen bir şeyler vardı. Zile bastım, açılır mı diye kuşkulandım? Sorularıma bir cevap bekliyordum ihtiyaçtan, anlamsızlıktan. Yaşamıma dair o iğrenç olay dışında pek bir şey hatırlamıyordum. O kapının açılış sesi beni heyecanlandırdı. Bir 23 Nisan sabahı duş alıp, hazırladığı kıyafetleri giyen bir çocuk gibiydim. O merdivenleri coşkuyla, korkuyla, belirsizlikle çıkıyordum ve ikinci kattaydım. Kapının önünde bir adam: “Buyurun! Acaba tanışıyor muyuz? “ dedi. “Oğlumu arıyordum.” dedim heyecanla. “İsmi nedir?” diye bir soru daha yöneltti adam. “Bilmiyorum.” dedim. Adam binayı terk etmemi dile getirdi. Kaygıyla çıktığım basamakları tek tek iniyordum aşağı doğru, en aşağı. O sahile indim ve denize anlattım dertlerimi. Gidip o eski dört duvar arasında uyumak, üşümek istedim, kaybetmek istedim kendimi. Yine umutsuzca evime dönüyorum. O ev benim miydi? Onu da bilmiyordum. Eve doğru ilerliyordum. Evin kilidi olmadığı için kapıyı açarak eve girdim, yine o aynayı gördüm. O aynayı her gördüğümde

canım sıkılıyordu. Bana her gün ona bakıp kendini göremeyen insanları anımsatıyordu. O aynayı kırmaya dahi mecalim yoktu. Elimdeki notu attım közleri kalmış sobaya, birden alevlendi kâğıtlar beş saniyeliğine. Sonra söndü. Hep öyleydi, zaten hayat sadece beş saniyeliğine parladı. O parlama belki de ölmeden önce gördüğümüz beyaz ışık olurdu. Hayata 53 yaşında başlamış gibiydim. Sanki bu yaşta doğmuştum. Geriye gidecektim, ama kendimi her geçen gün yılmış, yorgun ve yaşlı hissediyordum. Olayları canlandırmak zordu şu yeni kafamda. Oğlumun en son gördüğümde 18 yaşına yeni basmıştı. Reşit olmanın gururunu yaşamanın yanında bana yardımcı olmak için bir işe girmişti ve ilk maaşı ile bana kahverengi, o zamanın modası olan, yakası tüylü, siyah kocaman düğmeli bir mont almıştı. Onun bu davranışı beni gururlandırmıştı. Anne olmak onun yerine de hissetmekti zaten. Oğlumun babasını yani kocamı hatırlamıyordum. Beni sever miydi ki yoksa sevmez, üzer miydi beni hep? O yüzden mi hatırlamıyordum onu? Belki de ona, “Seni hiç unutmuyacağım.” diye söz vermiştim, tutamadım. Onu sevmemiş, babamın zoruyla da evlenmiş olabilirdim onunla. Yoksa o gerçeklere mi başlamıştı? Bu ihtimal beni üzüyordu, içimdeki boşluk genişliyordu. Gelmeyecek kocamı, çocuklarımı, annemi, babamı bekliyordum. Onları beklerken özlüyordum. Hatırlayamadığım ailemi nasıl özlüyordum? Bu ev unutulmuş bir sokak eviydi. Balkonlu vardı, kapısı açılmadığı için balkona çıkılamıyordu. Pencereden bakıldığında ise kırık bira şişeleri vardı. Bu evde bir yaşanmışlık vardı. Bekledim onları saniyelerce, dakikalarca, saatlerce, günlerce, aylarca, yıllarca bekledim... Gelmediler. Belki de gelemediler. Bu sefer onu bekliyordum, başlangıcı. İnsanlar hayata emekleyerek başlarken koşmaya çalışırlar, hemen yürümeden. Oysaki yürümeden koşamaz insan, kötüyü bilmeden öğrenemez iyiyi. Nefret etmeden, âşık olamaz. Çok kırmadan, çok pişman olamaz. Sahiplenmeden ait olamaz. Unutmadan hatırlayamaz. Beklemeden başlayamaz. Yanlış yazılmıştır belki bu yazı kâğıda, silinir ama izi kalır kelimelerin. Hissettirir kendini o silinmişlik. Yarası derindedir, en diptedir. Yaşayanın hissettiklerinin üstünde su olur, ulaşamaz hiçbir zaman aydınlığa, su onu örter, bulandırır. Çöker o suyun dibine, kalır orada buharlaşamaz. Sevmez belki suyu ama kuyudur işte. Katlanır o suyun saf gibi durmasına. Su da durmaz ki kuyuda. Biri atar kovayı çeker içinden bir parça su alır. Bazen su buharlaşır. Yazın kuyuda su azalır, ama çöküntü vardır hâlâ orada. Üzerinde az bir su kalmıştır buharlaşmaya yüz tutan. Bulanır o su birikintisi taş atılınca kendine. Artık kimse kuyuyla ilgilenmiyor, hatta çocuklar düşer kaygısıyla kapatmışlardır kuyuyu. Kuyu artık geceyle gündüzü ayıramıyordu. Sonsuz bir karanlığa gömülü kalmıştı kuyu. Kuruyup yok olmayı bekliyordu. Yok olacak ve dibindeki tortu kalacaktı. Suyu hasret kalacaktı belki o derindeki çamur. Açamayacaktı kuyunun kapağını, tıklıp kalacaktı o yosunlu kuyuda. Başlangıca doğru ilerliyordu, sona ulaşmak için

çabalıyordu sadece. Başlangıç çizgisine ulaşıyordum, o çizgiye az kalmıştı. Çizginin giderek belirginleşmesi beni sevindiriyordu. O çizgiye az bir zaman kalmıştı ve çizgiden geçmişim artık, tam olarak başlamışım gerçeklere, sonsuz olanlara...

Yaşlı bir kadının hayatını konu alan bu piyeste ilk üç perde de uyumuş kalmışım. Son perdenin bitmesine yakın uyandığımda ise başlarda bir şey anlamasam da, içine girmiştim olayın sonunda. Oyunu oynayan kadının iyi oynadığı uzaktan belli oluyordu, ona hayran olmuşum. Oyunun son perdesinde insanlar ışıklar kapanınca alkışı koparmıştı. Oyunu oynayan kadın tiyatrocunun önce kendine yakışır asil bir şekilde selam verdi. Sonra benim hayatıma yön veren, hayatımda bir iz bırakabilecek birkaç şey söyledi: “ Kendinizi hep tiyatronun son perdesinde izliyormuş gibi oynayın hayatı, oyunun sonu hep aynıdır zaten: ÖLÜM. Lakin oyunculuk bambaşka bir şey. Oyun ne kadar kötü olursa olsun, oyunu güzel oynayabilmektir önemli olan. Kendinizi izler gibi, aynalara bakmadan yaşayın bu sahneyi. Sahnenin sonunda evlerimize gideceğiz zaten. Sağlıcakla kalın, izleyin...

Kırk beş yaşında yaşlanmaya doğru giden hayat sürecimde bir dönüm noktası olmuştu bu oyun. Artık sadece izliyordum. GÖRMEK İSTEDİĞİM GİBİ...

MAZİDE GÜNEŞ

Ağzına kadar dolu yalnızlığım
Umut etmeyeli çok zaman oldu, bıraktım
Ellerim kanadı fakat çocuksu kırgınlıklarımı topladım
Kalbim sığmıyor çeperine, birkaç damla gözyaşı mutlak
Ağlamak yetmiyor kederime, yüreğim çöllerden kurak
Kalemim yazamadıklarımın mustarip, kalemim ıstırap içinde
Düşlerim tutsak ağzından çıkan her bir kelimeye
Şimdi sen söyle
Yanlış olan neydi en doğrum senken
Nasıl bir şey ki bu, mantığımda bitse de kalbimde iz süren.

İKİZ DUYGULARIN AŞK İTİRAFI

‘‘Aşk hiç bu kadar yakın aynı zamanda da iki uçurum ucunda yaşanmamıştı.’’

Aras sonunda mezuniyet partisi için tüm hazırlıkları bitirip rahat bir nefes almıştı. Her ne kadar gösterişi sevmese de taşıdığı soyadı onu bu gösterişli hayata mecbur bırakıyordu. Sonuçta o Murat Kutluhan’ın büyük şirketini bırakacağı tek veliahttı. Babası şirketini sonsuz bir güvenle oğluna teslim edebilmek için eğitim hayatını bile kendisi şekillendirmişti. Aras’ı her zaman en iyi yerlerde okutmuş, yıllardır ufak ufak işleri ona öğretmeye başlamıştı.

Aras’ı bu düşüncelerinden koparan kız kardeşi Beril’in sesi oldu.

-Aras duydum ki mezuniyet partin hazırmış ve herkes davetliymiş tabii ben ve Sude hariç (!)

Aras kendisinden üç yaş küçük kardeşinin sinirli yüzünü izliyordu. Güzeller güzeli kardeşi ne kadar da büyümüştü böyle. Açık kahverengi saçları, beyaz teni ve mavinin en güzel tonundaki o iri gözleri onu gün geçtikçe daha güzel bir genç kız haline getiriyordu.

-Beril biliyorsun ki kendimi bildim bileli sen ve Sude bana emanetsiniz bu yüzden sizi avcılarla dolu olan arkadaş çevreme ve o partiye götürmeyeceğim.

- Aras farkındaysan ikimiz de yirmi iki yaşında yetişkin bireyleriz. Sude de ben de kendimizi koruyabiliriz. Ayrıca Ankara’dan buraya bugün senin yanında olabilmek için geldik.

Aras bir an için Sude’yi düşündü. Sude aile dostları olan Birol Bey’in kızıydı. Neredeyse aynı evde büyümüşlerdi. Sude, Aras’ın hayatına girdiğinde daha beş yaşında ufacık ama dünya güzeli bir kızdı. Birol amcası daha o zamanlar Sude’yi Aras’a emanet edip ‘‘O da senin kardeşin Aras. Onu Beril’den ayırma, koruyup kolla.’’ demişti. Aras babası gibi sevdiği Birol amcasının sözünü hiç çiğnememişti. Sude’yi koruyup kollamıştı. Sude’yi çok farklı seviyordu. Aras bu duygularına bir isim veremese de Beril’i sevdiğinden çok farklı seviyordu onu. Zaman geçip ikisi de büyüdüğünde ve Sude liseye geçip çok güzel bir genç kız olduğunda Aras daha net anlayabilmişti duygularını. Onu kardeşi gibi görmüyordu. Sude’ye âşıktı. Onun masumluğunu, bahar kokusunu, iyilik dolu kalbini ve içleri parlayan iri ela gözlerini çok seviyordu, ama bu duygularının yanlış olduğunu, Sude’yi sadece kardeşi gibi sevmek zorunda olduğunu biliyordu. Bu yüzden her zaman duygularının üstünü kapatmaya çalıştı, ama buna rağmen ne zaman Sude’ye yaklaşan bir erkek görse sinirlerini tutamıyor ve kendisini Sude’yi oradan uzaklaştırırken buluyordu. Aras yıllar geçtikçe

hislerini bastırmakta zorlanıyordu. Sude'yi en son bir yıl önceki aile yemeğinde görmüştü. O zaman gerçekten duygularını bastıramayıp onun karşısına çıkmaktan ve aşkını itiraf etmekten çok korkmuştu. O günün üstünden bir hafta geçmişti ki Sude'den uzak durabilmek için para avcısı olan Nilay'la nişanlandı.

Aras bu düşüncelerle boğuşurken Beril'in ona seslendiğini duymuyordu. Sonunda Beril dayanamayarak sesini biraz yükseltip tekrar seslendi.

-Aras! Bir cevap vermeyecek misin?

Aras Beril'in yüksek sesiyle nihayet kendisine gelebilmişti.

- Beril bu konuda daha fazla ısrar etme güzelim. Sude'ye ve sana burada olduğunuz için gerçekten çok teşekkür ederim. Beni çok mutlu ettiniz, ama sizi oraya götüremem. Sizinle de yarın kendi aramızda ufak bir kutlama yaparız.

Son noktayı koyan Aras evden çoktan çıkmıştı. Aras'ın ardından sinirle bakan Beril kararlıydı. Bu geceki partiye gidecekti. Aklına gelen fikirle Sude'yi aradı.

-Sude bu geceki parti için hazırlanmaya başla.

-Gerçekten mi? Aras abi nasıl kabul etti bunu? Doğrusu kabul edebileceğini hiç sanmıyordum.

Beril gerçeği söylerse Sude'nin Aras'ın sözünü çiğnemeyeceğini bildiği için ufak bir yalan söyledi.

-Evet, kabul etti hatta çok memnun olacağını söyledi.

-Tamam, o zaman, hadi hazırlanmaya başlayalım. Görüşürüz!

Telefonu kapatan Sude kendisini sırt üstü yatağa attı. Bir yıl aradan sonra âşık olduğu Aras'ı görecektir şimdi. Midesindeki tüm kelekleri harekete geçirmişti. Aslında Aras ona bugüne kadar hep kardeşi gibi davranmış, korumuş ve Beril'den hiç ayırmamıştı. Yani ortada Sude'nin umut bağlamasını gerektirecek hiçbir şey yoktu. Buna rağmen Sude kalbine söz geçiremiyordu. Aras beyaz teni, kumrala yakın koyu sarı saçları, mavi gözleri ve kendine has güzel kokusuyla Sude'nin kalbine sahip olan tek adamdı. Aras sahip olduğu bu yakışıklılıkla sadece Sude'nin değil birçok kızın da kalbini çalıyordu. Sude onların evine her gittiğinde Beril'den Aras'ı ve onun çapkınlıklarını dinlerdi. Beril'in gülererek anlattığı bu olaylar gün geçtikçe daha çok canını yakmaya başlamıştı. Sude bu duygularının karşılıksız olduğunu bildiği için ondan uzakta olursam onu daha kolay unutabilirim umuduyla Beril'le beraber dört yıl önce Ankara'ya okul bahanesi ile gitmişti, fakat ne mesafeler ne de aradan geçen onca zaman Aras'a duyduğu bu aşkı bitirememişti. Bu da yetmiyormuş gibi bir de hasret yüreğine ağır gelmeye başlamıştı. En son bir yıl önce aile yemeğinde

Aras'la karşı karşıya kalınca ona olan sevgisinde en ufak bir değişim olmadığını anlamıştı. O aile yemeğinden sonra Ankara'ya geri dönmüşlerdi. Aradan bir hafta geçmişti ki Aras'ın nişan haberinin gelmesi Sude'nin son kalan umudunu yakıp geçmişti. Bu haberden sonra Sude haftalarca ağlayıp, günlerce yemek yememişti; gülmeyi unutmuştu ve o pırıl pırıl ışıldayan gözleri tüm ışıltısını kaybetmişti. Beril ondaki bu değişimi fark etmesine rağmen hiçbir şey söylememişti. Bunları daha fazla düşünmek istemeyen Sude gece için hazırlanmaya başladı. Aradan geçen iki saatin sonunda hazırды ve aynanın karşısında son kez kendisine bakıyordu. Uzun simsiyah saçları vardı, saçlarına tam anlamıyla savaş açan beyaz tene sahipti. İri ela gözleri ve güzel bir fiziği vardı. Küçük burnu, pembe dolgun dudakları ve uzun kirpikleri de güzelliğini tamamlıyordu. Evet, güzeldi, ama Aras onu sevmedikten sonra ne kadar güzel olduğu onun için önemli değildi. Sude aynanın karşısında kendisine bakarken Beril de kendi evlerinde aynı durumdaydı. Evden çıkmadan önce son kez kendi görüntüsünü izliyordu. Uzun kahverengi saçlarını serbest bırakmıştı, gözlerinin büyüleyici mavi tonunu ortaya seren güzel bir göz makyajı yapıp son olarak Beyaz tenine çok yakışan siyah bir elbise giymişti.

Tüm hazırlıklar bitince bir araya gelerek partinin yapılacağı mekâna doğru yola çıktılar. Kızlar partiye vardıklarında eğlence yeni yeni başlıyordu. Beril ve Sude lisedeki arkadaş gruplarını da orada görünce büyük bir mutlulukla onlara katıldılar. Kızlar arkadaşlarıyla hasret giderirken kapıdan giren Aras ve Yağız'ı fark etmediler. Onların aksine bu iki yakışıklı genç adam kızları anında fark etmişlerdi. Beril'i uzaktan gören Yağız onun hiç değişmediğini düşündü. Hâlâ beş yıl önceki kadar güzeldi; tek fark, aradan geçen yıllar onu olgunlaştırmıştı. Artık Yağız'ın karşısında bir kız çocuğu yoktu. Herkesin hayran kalabileceği güzelliğe sahip genç bir kız vardı. Yağız bu düşüncelerle boğuşurken Aras karşısındaki görüntüyü algılamaya çalışıyordu.

-Yağız benim gördüğümü sen de görüyor musun kardeşim?

-Maalesef görüyorum.

- Hadi abi ben daha fazla burada bekleyemem, gidip alalım kızları.

İki erkek hızlı ve sert adımlarla kızların olduğu masaya ilerledi. Beril ve Sude arkadaşlarıyla sohbet ederlerken keyifleri oldukça yerindeydi ki masaya bir bomba gibi düşen Aras ve Yağız tüm keyiflerini kaçırmıştı. Beril Aras'ın sesiyle irkilip ona döndüğünde beklediği en son şey, yıllardır sevdiği adamı sinirli gözlerle ona bakarken görmektir. Onu görünce istemsizce akli beş yıl öncesine gitmişti bile.

O gün abisinin yirminci yaş günü için parti vardı. Yağız da abisinin en yakın dostu olarak oradaki yerini almıştı. Aras, Yağız'ı tanıştırmak için kızların yanına götürmüştü. Beril ilk kez Yağız'ı o zaman görmüştü. Uzun boyu, kalıplı vücudu, kahverengi saçları ve saçlarıyla uyumlu bal rengi gözleriyle daha o zaman çaldı Beril'in kalbini. Gecenin ilerleyen saatlerinde Aras Sude'yi dansa kaldırıncaya Yağız da Beril'i dansa kaldırmaya karar vermişti. Beril ne zaman ona söylediği o basit cümleyi hatırlasa hem sinirleniyor hem de gülümsüyordu. Yağız o gece Beril'e tam olarak "Ufaklık uyku saatin de geçti zaten. Burada daha fazla durursan uyuklamaya başlayacaksın. Hadi dans edelim de en azından uyuma." demişti. Beril o gün Yağız'ın ukala ve kendinden emin tavırlarına sinir olmuştu. Fakat sadece bununla yetinmeyip kalbini de bu ukala adama vermişti. Zaten Yağız ile ilk ve son görüşmeleri idi. Ertesi gün Yağız apar topar yurtdışına çıkmıştı. Yağız bu gidişle Beril'i çok üzümüştü. Yağız'ın onu sevmesini beklemiyordu, ama en azından gitmeseydi, onu tekrar görme şansı olabilirdi. Beril bu zamansız gidişin ardından onu unutacağını düşünmüştü, ama beş yıldır sadece bir kez gördüğü o adamdan başkasını sevedemedi. Bir umut Yağız'ı tekrar görebileceği günü bekliyordu. Şimdi ise tüm duaları kabul olmuştu. Beş yıl aradan sonra hasretiyle yandığı adam karşısındaydı. Beril'i bu düşüncelerden ayıran Aras'ın sinirli sesi olmuştu.

-Sizin burada ne işiniz var?

Bu soruyu duyan Sude Aras'ın neden böyle bir şey sorduğuna anlam verememişti.

-Biz senin davetin üzerine geldik ya Aras abi.

-Şimdi anlaşıldı. Görünen o ki güzelim bizim Beril cadısı seni kandırmış.

Aras'ın bu cümlesi üzerine herkes sinirle Beril'e bakmaya başlamıştı. Tabi Beril her zaman yaptığı gibi yine altta kalmadı.

-Hiç öyle bakmayın bana. Buraya kadar gelmişken bu güzel partiyi kaçıramazdım. Tüm suç abimin. Eğer partiye gelmemize izin verseydi bu küçük oyuna da gerek kalmazdı.

Aras daha fazla uzatmak istemedi. Tek isteği bu masadan ayrılıp kendi masalarına geçmekti

-Sude ve sen bana emanetsiniz. Bu yüzden hemen buradan uzaklaşıyoruz ve siz bizimle beraber gelip gözümüzün önünden ayrılmıyorsunuz.

Aras bunları söylerken unuttuğu şey ilerleyen saatlerde canını fazlasıyla sıkacaktı. Masaya sessizlik hâkimken ileriden el sallayarak Aras'a yaklaşan Nilay'ı gördüler. Aras bugün burada Nilay'ın da olacağını unuttuğu ve Sude ile

Nilay'ı karşı karşıya getirdiği için şimdiden kendisine kızmaya başlamıştı. Sude ise acıyan kalbine ve düğüm düğüm olan boğazına rağmen gülümsemeye çalışıyordu.

Nilay Aras'a sarılıp öptükten sonra masaya yerleşti ve konuşmaya başladı.

-Hayatım beni bu iki güzel bayanla ve yakışıklı adamla tanıştırmayacak mısın?

Nilay herkesin yüzünde bakışlarını gezdirirken Sude'nin gözlerinde saklamaya çalıştığı hüznü görmüştü. Aynı anlarda Aras'ın gözlerinden ise kaybetme korkusu okunuyordu. Aras Nilay yüzünden Sude'yi kaybetmekten çok korkuyordu. Gizleyemediği bu korkuyu nişanlısı Nilay da fark etmişti. Nilay bu durumdan rahatsız olmuştu. Aras'ın sevgisini istediği çok da söylenemezdi. İstedikini sevebilirdi, ama zenginliğini istiyordu ve bunun için onun sevgisini kazanmalıydı. Sude bu iş için büyük bir engeldi.

Aras içindeki korkuları bastırmaya çalışarak konuşmaya başladı.

-Bu gördüğün güzel kız Beril. Benim kız kardeşim.

-Çok memnun oldum tatlım. Ben de Nilay. Abin senden çok bahsediyor. Gerçekten çok şanslısın. Seni çok seven bir abin var.

Beril bu kızı hiç sevmemişti. Farklı şeyler vardı bu kızda. Ayrıca o abisine bir tek Sude'yi yakıştırıyordu.

-Evet, şansımın farkındayım. Ben de abimi çok seviyorum bu yüzden onu kurda kuşa emanet etmeyi hiç istemem.

Nilay açıkça yapılan bu imayı anlamıştı, ama şu an bir cevap veremezdi. Sadece gülümsedi ve onaylar anlamda başını salladı.

Aras Beril'in bu imasına gülmek istese de bunu yapamazdı Hemen konuyu kapattı.

-Bu güzellik ise Sude. Aile dostumuzun kızı ve benim için çok değerli.

-Öyle mi? Memnun oldum.

Nilay Yağız'la da tanıştıktan sonra Aras'a sarılıp Sude'ye gözdağı vermek istemişti. Aras her ne kadar bu yakınlıktan rahatsız olsa da zafiyet gösteremezdi, çünkü Sude'ye kapılıp gitmekten korkuyordu. Hislerini zar zor gömmüşken tekrar gün yüzüne çıkaramazdı, çünkü bu kez dönüşü olmazdı. O kadar güçlü değildi artık. Kalbi onun için deli olurken ondan uzak durmak onu yeterine zorluyordu zaten.

Sude ise karşısındaki bu ikiliye bakıyordu. Canı çok yanıyordu. Ne çare sevdiği adama başkası sarılıyordu. Onun âşık olduğu ama bir kere bile doyasıya bakmadığı gözlerine başkası bakıyordu. Aras onu sevmemişti ve bu kesinlikle Aras'ın suçu değildi. Ona kızamazdı veya kırılmazdı. Yapabileceği tek şey, eğer Aras Nilay ile mutluysa onun adına mutlu olup aşkını gizli gizli yaşamaktı. Beril masada oturmaktan sıkılmıştı ve Sude'yi de buradan uzaklaştırmak istiyordu. Sude'nin abisine olan aşkını fark edeli çok olmuştu. Bir tek kör abisi durumun farkında değildi. Beril abisinin de Sude'yi sevdiğine neredeyse emindi ve bunu abisinin de fark etmesini bekliyordu. Oturduğu yerden kalktı ve Sude'yi de zorla çekiştirerek dans eden insanların arasına karıştı. Canı yanan Sude en azından arkadaşını kırmayacak kadar orada vakit geçirmeye karar verdi. Sude'nin canı yanıyordu ve Beril de yıllardır görmediği Yağız'a gittiği için ona çok kızgındı. Bu iki güzel kız da hissettiklerini unutmak istercesine dans ettiler. Onlar dans ederlerken Aras ve Yağız bir an olsun gözlerini üstlerinden ayırmıyordu. Kızlar dans ederlerken yanlarına yaklaşan iki genci fark ettiler. Bu gençleri tanımıyorlardı. Burada dans etmek ve biraz eğlenmek için onları tanımaları da gerekmiyordu. Madem tüm hırslarını çıkaracak ve eğleneceklerdi. Bunu hak ettiği gibi yapmaları gerekiyordu. Onlara yaklaşan bu iki gence izin verip onlarla beraber dans etmeye başladılar. Tabi Aras ve Yağız bu durumu fark eder etmez onlara doğru hızla yaklaştılar ve o zibidileri mekândan dışarı attılar. Kızları zorla masaya getirdiler.

Beril zaman kaybetmeden söylenmeye başlamıştı bile.

-Artık eğlencemize de karışır oldunuz. Ne yapıyorsunuz siz? Alt tarafı biraz dans edecektik.

Yağız daha fazla dayanamadı ve masadaki herkesi unutarak cevap verdi bu inatçı cadıya.

-Eğer eğlence anlayışın erkeklerle dans etmekse karışırım ve sen de eğlenemezsin. Eğer bu şekilde eğleneceksen emin ol büyük bir zevkle, eğlenmene de karışırım küçük hanım!

Masadaki herkes büyük bir şaşkınlıkla bu ikiliyi izliyordu. İki genç de her şeyi unutmuşa benziyordu.

-Öyle mi Yağız Bey?

-Evet, tam olarak öyle!

-Peki. Affınıza sığınarak bir şey sormak istiyorum.

Beril şimdi söyleyeceği sözlerin ağırlığını biliyordu ve canı acıya acıya konuşmaya devam etti.

-Bu hakkı kendinizde nasıl buluyorsunuz? Kim olarak karışıyorsunuz benim hayatıma? Gerçekten bunu çok merak ettim.

Beril'in bu sorusu karşısında Yağız sınırlarına hâkim olmakta zorlansa da Beril haklıydı. Ona verebileceği bir cevabı yoktu, çünkü bu sorunun cevabını kendisi de çok merak ediyordu. Yağız onun hayatında kimdi ki, bir yeri var mıydı acaba onun hayatında? Bu düşüncelerle kalbi acıdı. Sevdiği kadının hayatında tam olarak hiç kimseydi. Hissettiği acı gözlerine de yansdı. Kendisini hemen toplayıp gözlerindeki o ifadeyi silse de Aras göreceğini görmüştü.

Belli ki arkadaşı da kendisi gibi karşılıksız bir sevdaya düşmüştü. Bu durumu kendisi de çok yakından bildiği için dostunun durumuna üzölmüştü.

Beril daha fazla dayanamamıştı bu sessizliğe.

-Tam da tahmin ettiğim gibi verecek bir cevabın yok.

İşte şimdi Aras'ın keyfi yerine gelmişti, çünkü yanılmıştı. Dostunun aşkı karşılıksız değildi. Küçük kız kardeşi de Yağız'a âşıkı. Bunu gözlerindeki o kırgınlıktan anlamıştı. Yağız onu sahiplenmediği için kırılmıştı kardeşi. Yuvasız ve kimsesiz bakıyordu şu an gözleri. Kör arkadaşı bunu göremeyecek kadar kırgın ve kızgındı.

Bu ufak gerginlikten sonra herkes sessizliğe gömülmüştü.

Aras gecenin sonunda Nilay'ı eve götürmek yerine bir taksiye bindirip evine göndermişti. Artık gece yavaş yavaş bitiyordu. Misafirlerin birçoğu gitmişti. Sude'yi eve kendisi götürecekti. Kardeşi Beril'i de dostuna emanet etti.

-Yağız ben Sude'yi bırakırım sen de Beril'i eve götür hadi.

-Tamam abi.

Beril yine cadılığını konuşturmıştı.

-Ben bu uyuzla şuradan şuraya gitmem.

Yağız izin ister gibi Aras'a baktığında Aras Yağız'ın aklından geçenleri hemen anlamıştı ve çoktan izin vermişti. İsteddiği onayı alan Yağız bir hamlede Beril'i sırtına alıp baş aşağı sarkıtmıştı bile. Beril attığı çığlıktan sonra hem bağılıyor hem de Yağız'ın sırtını yumrukluyordu.

-Yağız hemen indir beni! Kime diyorum ben, indirsene beni! Ben buradan bir ineyim hesabını soracağım sana! Abi size de aşk olsun niye gülüyorsunuz! Yobazın biri beni resmen zorla götürüyor siz gülüyorsunuz!

Yağız arabanın kapısını açıp Beril'i bindirdiğinde Beril de pes etmişti artık. Yağız direksiyonun başına geçtiğinde yan tarafında burnunu havaya dikmiş, kollarını birbirine bağlamış küskün bir şekilde oturan kadına gülmek için kendisini zor tuttu. Daha fazla dayanamayan Yağız konuşmaya başladı.

-Demek şimdi de yobaz oldum.

-Evet, Yağız yobaz oldun.

-Kalbimi kırıyorsun ufaklık.

Yağız'ın dudaklarını büzüp muzip bir tavırla söylediği bu sözlerden ne kadar eğlendiği belliydi. Beril de ona ayak uydurmaya karar verdi.

-Öyle mi? Sahiden çok üzüldüm. Sizin gibi bir beyefendinin kalbini kırmak benim ne haddime! Lütfen beni bağışlayın "yobaz" bey!

Yağız bu cadının cevabı üzerine daha fazla dayanamayarak kahkahalarla gülmeye başladı. O kahkaha atarken Beril büyülenmişçesine onu izliyordu. Bu adam gülmemeliydi. Bu kadar güzel gülüp Beril'in zavallı kalbini bu denli zorlamamalıydı. Zaten beş yılın hasretiyle yorgun düşen kalbi bu eşsiz manzarayı kaldıramazdı. Yanağındaki gamzesi, inci tanelerine gölgeler düşüren dişleri ve o hayran olunası ses tonu çok fazlaydı bu yorgun kalp için. Yağız kendisini durdurabildiğinde Beril'e döndü kısa bir an ve Beril'in ona çok farklı baktığını gördü. Kendisine gelen Beril kafasını hızla cama çevirdi. Beril gözlerine söz geçiremiyordu ve kendisini sürekli Yağız'ı izlerken buluyordu. Aslında kızamıyordu gözlerine. Sonuçta beş yıldır hasretlerdi bu adama. Bunca yıl ona hiç ihanet etmemiş ve Yağız'dan başka herkese kör olmuşlardı. Sadece ona tekrar kavuşacakları günü büyük bir sabırla beklemişlerdi. Tıpkı kalbi gibi gözleri de kendilerine Yağız'dan başka herkese yasak koymuşlardı. Bir tek Yağız'ı görmek için onca yıl dua etmişlerdi ve şimdi yıllardır uğruna herkese kör olan bu gözler sahibini bulmuştu ve hasret gidermek haklarıydı. Beril nasıl kızardı ki şimdi gözlerine. Ne ona bakmaya doyamayan gözlerine ne kokusuna bir oksijenmiş gibi muhtaç olan ciğerlerine ne de yıllardır onu sevmekten tek bir an bile vazgeçmeyen kalbine kızamazdı. Düşünceleriyle boğuşan Beril bir süre sonra uykuya yenik düştü. Beril'in uyuduğunu gören Yağız onu doya doya izleyebilecek olmanın mutluluğuyla arabayı yol kenarına çekti ve ne yaparsa yapsın sevmekten vazgeçemediği bu güzel cadısını izlemeye başladı. Küçük burnu, pembe dolgun dudakları, beyaz teni ve uzun kirpikleri ile bir ressamın elinden çıkmışçasına kusursuzdu. Yağız Beril'in uyanma ihtimaline karşı gözlerini zorlukla bu büyüleyici güzellikten ayırdı ve tekrar yola koyuldu. Evin önünde durduğunda ona biraz daha yaklaşarak cennet kokusunu derin derin içine çekti. Kim bilir bir daha ne zaman görecekti onu? Kendisi Amerika'dan kesin

dönüş yapmış olsa da Beril Ankara'da okuyordu. Son kez ezbere bildiği yüzüne baktı ve Beril'e seslendi.

-Ufaklık hadi uyan.

Beril âşık olduğu adamın sesiyle uyanırken gözlerini açmaya çalışıyordu. Yağız da âşık olduğu o mavi gözlerini açmasını ve kendisine bakmasını bekliyordu. O anda bir dua yükseldi kalbinden geceye. "Allah'ım sen her sabaha bu gözlerle başlamamı ve her gece gözlerimi bu güzel gözlere bakarak kapatmamı nasip et ." Ne büyük bir mutluluktur sevdiğinin duasında yer almak. O Allah'a yalvarırken, ona sesini duyururken sevdiğinin adını zikretmesi ne büyük bir lütuftu. Yağız da Beril'in haberi yokken ona bu mutluluğu yaşatmıştı. Allah'a sesini duyururken yâr diye gönlüne düşeni istedi, çünkü Yağız biliyordu ki sevdiğine kavuşmanın ilk kuralı istemektir. Ama önemli olan çok istemek değil doğru adresten istemektir ve Yağız doğru adresi bulmuş gibiydi. Yarınların onlara ne sunacağını bilmeden gönlüne taht kuran yârini istemişti Allah'tan.

Beril gözlerini açtığı anda âşık olduğu adamı gördü ve tıpkı sevdiği adam gibi o da bir dua bıraktı geceye "Allah'ım ben gözlerimi her açtığımda kendimi bu adamın yanında bulayım. "

İki kalp de birbirine bu kadar âşıkken ve birbirlerini doğru adresten istiyorken hiçbir engel duramazdı karşılarında. Allah onların dualarını görmezden gelmezdi. Bu iki güzel kalbe kavuşmak yakışırdı artık.

Beril kendisine gelebildiğinde telaşla konuştu.

-Ben gerçekten özür dilerim Yağız. Seni de oyaladım tekrar özür dilerim. İyi geceler.

-İyi geceler ufaklık. Ayrıca benim için bir zevkti lütfen sen de dert etme.

Beril son kez gülümsedi sevdiği adama ve arabadan indi. Belki de bu gece onlar için veda gecesiydi kim bilirdi? Belki de kavuşacakları gecelerin başlangıcıydı. Bu ikilemin cevabını yarın sabah gözlerini açtıklarında öğreneceklerdi. Yağız Beril'i eve bıraktığında Aras ve Sude de yoldaydılar. Arabaya derin bir sessizlik hâkimdi. Aras gizli gizli sevdiği kadının bahar kokusunu çekiyordu içine. Sude ise hâlâ gözleriyle savaş içerisindeydi. Gözleri âşık olduğu adamın gözlerine bakmak içi can atarken mantığı başkasına ait bir adama bakma diyordu. Kalbinin bu savaşa son noktayı koymasına gerekiyordu ama bugün yaşadığı acının etkisiyle kalbi de paramparça olmuştu ve tüm kalkanlarını düşürmüştü. Sevgisine sahip çıkamayacak kadar kırgındı. Sude'nin iç savaşı sürerken Aras'ın ruhu da çoktan isyan bayrağını çekmişti. İsyan ediyordu gözleri sevdiği kadının gözleriyle buluşamadığı için. Kalbi de isyandaydı zaten sevip de

kavuşmamaktan. Aras ise bu kadar isyanı kısa bir anlığına bastırmıştı. Sadece uzun uzun sevdiği kadının kokusunu çekiyordu ciğerlerine.

İki genç de farklı âlemlerde iken yolun ne ara bittiğini fark etmediler. Şimdi veda zamanıydı, ama Sude veda etmiyordu. Beril'le burada kalmaya karar vermişlerdi. Sürpriz yapmak için henüz kimseye anlatmamışlardı. Aras bu durumu bilmediği için gizli gizli veda ediyordu sevdiğine. Aras arabadan inince ardından Sude de indi. Aras gözlerinin isyanına son vermek için gözlerini sevdiği kadının gözleriyle buluşturdu sonrasında o güzel yüzünü ellerini arasına alarak onların isyanına son verdi.

-Sude sil yüzündeki bu hüznü hiç yakışmıyor o güzel gözlerine buğulanmak. Gözlerin pırıl pırıl baksın bana yoksa canım yanar. Seni üzen şey ne ise anlat bana. Senin için karşıma alamayacağım kimse yok.

Sude ağlamamak için direnirken gözleri dinlemedi onu. Beni üzen sensin diyemezdi ki.

-Sude hadi güzel gözlüm ağlama artık.

Aras daha fazla güçlü kalamamıştı. Sevdiği kadın karşısında ağlarken canından can gidiyordu. Sıkıca sarıldı ona.

Sude Aras'ın ona "Güzel gözlüm" demesini haksızlık saydı. Bu adam resmen kendi güzelim gözlerine hakaret ediyordu. Bunu söylemezse içinde kalırdı.

-Hadi ama kendi gözlerinin hiç mi farkında değilsin sen?

Böyle bir cevap beklemeyen Aras şaşkınlığını üstünden attığında cevap verdi güzeline.

-Eminim benim gözlerim seninki kadar güzel olsaydı onları da çok güzel bulabilirdim.

-Yapma ama gerçekten kötü bir yalancısın.

-Günahımı alıyorsunuz hanımefendi. Ben tüm dürüstlüğümler ile karşınızdayım. Sizden yıllardır saklamak zorunda olduğum bazı şeyler olsa da gözlerinizin güzelliği hakkında size asla yalan söylemedim. Onlar gördüğüm en güzel elmaslar.

Sude bu cevabın ardından öylece dondu. Bu da ne demekti şimdi? Aras yıllardır ne saklıyordu ki ondan? Peki ya gözleri için sarf ettiği o güzel sözler. Hayır, hayır Aras hayatında bir başkası varken ona bu kadar umut vermemeliydi. Sude daha fazla düşünmemek için hemen yatağına yattı. Aynı anlarda Aras da

kendisine kızmakla meşguldü. Söylediği sözlerin yeni yeni farkına varıyordu. Kontrolünü kaybetmemeliydi.

Herkes yeni güne gözlerini farklı umutlarla açmıştı. Zaten umudunu kesmek sessiz bir kabulleniş gürültülü bir pes edıştır. Savaşmaya değer şeylere sahip olan insanlar asla umudunu kesmez. İşte bu yüzden her yeni gün umutla doğar. Sabaha en erken kavuşan Sude olmuştu. Aras'ın sözleri her ne kadar istemese de kalbine umut tohumları ekmmişti. Yaşadığı bu belirsizlik huzurunu kaçırdığı gibi uykularını da kaçırmış ve erkenden uyanmasına sebep olmuştu. Biraz düşünmeye ihtiyacı olan Sude evdeki herkesin uyumasını fırsat bilip hazırlandı. Evlerinin yakınındaki ormanlık alana doğru koşuya çıktı. Kulağında en sevdiği şarkıları ve aklında Aras varken zamanın nasıl geçtiğini anlamayan Sude, tam iki saattir ormanda vakit geçiriyordu. Dinlenmek için bir ağacın altına oturduğunda saate bakmak aklına yeni gelmişti. Saatin on biri bulduğunu görünce çok şaşırıldı. Akli o kadar doluydu ki saatin farkında bile değildi. En kötüsü telefonunun çekmemesiydi. Hiç şüphesiz annesi çoktan ortalığı ayağa kaldırmıştı. Hemen ayağa kalkıp hızlı hızlı eve doğru yürümeye başladı. Bir an önce eve varmalıydı. Sude eve yürürken onların evinde çoktan yer yerinden oynamıştı. Sabah uyanan Selin Hanım, kızını göremeyince evdeki çalışanlara sordu. Onlar da Sude'yi en son dün gece evden çıktığında gördüklerini söyleyince telaşla aradı kızını, ama telefonu kapalıydı. Dün evden Beril'le beraber çıktığı için hemen dostları olan Kutluhan ailesini aradı. Aras onu eve bıraktığını söylediğinde telaşları ikiye çıktı. Gelen bu haber Kutluhanları da çok büyük bir telaşa sürükledi ama içlerinde biri vardı ki korkudan aklını kaçıracaktı. Daha dün gece sevdiği kadını eve bırakmıştı ve sabah kayıp haberini alıyordu. Canı yanıyordu daha kavuşmadan onu kaybetmiş olma düşüncesi nefesini kesiyordu. Hele bir bulunsun söyleyecekti ona olan aşkını.

Bu haber üzerine Kutluhan ailesi soluğu dostlarının evinde aldı. Ortalıkta deli danalar gibi dolanan Aras, herkesin dikkatini çekmişti tabi. Olayı duyan Yağız da oraya vardığında arkadaşının bu haline hiç şaşırmadı. Aras'ın Sude'ye olan hislerini bilen tek insandı sonuçta.

Bahçede bir oraya bir buraya dolanan dostunun yanına gitti yavaşça.

-Abi hadi otur biraz ben bile yorulдум.

- Yok, Yağız delireceğim hâlâ yok! Daha dün gece kendi ellerimle bıraktım onu buraya. Gizli gizli son kez kokladım kokusunu. Şimdi nereye gitmiş olabilir aklım almıyor!

Aras içini dökerken ne onu dinleyen aile fertlerinin ne de kapı da duyduklarıyla şoka uğrayan Sude'nin farkında değildi. Ta ki Sude ona ağlamaklı sesiyle seslenene kadar.

-Aras!

Aras kulaklarına inanamadı. Herkes pür dikkat Aras'ın tepkisini bekliyordu. Az önce duyduklarından sonra eminlerdi bu adam Sude'ye âşıkı. Zaten Aras'ın dudaklarından dökülen o kısacık cümle de kanıtlamıştı aşkını.

-Allah'ım sana şükürler olsun!

Daha fazla dayanamayan Aras koşarak gitti sevdiğinin yanına. Herkesi unutan ikili birbirlerine sıkıca sarıldı. Aras bir yandan sevdiğinin kulağına:

-Allah'ım şükürler olsun ki buradasın. Ölüyorum sandım Sude'm, sen yokken ölüyorum sandım.

-Özür dilerim sana bunları yaşattığım için özür dilerim.

-Tamam güzelim geçti. Atık hep benimlesin, yanımdasın asla ayırmam seni gözümün önünden.

-Peki Nilay?

-Ben dün gece senden daha fazla uzak duramayacağımı anladığım an onu hayatımdan çıkardım zaten. Sen benim kalbimin yıllardır tek sahibisin. Bunu daha fazla gizlemek istemedim.

-Aras teşekkür ederim, beni sevdiğin için ve aşkımı karşılıksız bırakmadığın için.

Karşılıklı yapılan bu itiraflar iki kalbi de rahatlatmıştı. Artık engel yoktu aralarında doya doya seveceklerdi birbirlerini. Ailelerini de aşklarına inandıracaklardı. Artık kavuşma vaktiydi bu ikili için.

Daha fazla dayanamayan Selin Hanım bu iki âşığın ayrılmasına sebep oldu

-Aras oğlum bıraksan da biraz da biz sarılsak kızımıza sonuçta biz de korktuk.

Herkes kahkahalarla gülerken Sude utançtan kıpkırmızı olmuştu. Aras kollarını Sude'den ayırmadan önce son kez kulağına fısıldadı.

-Utanınca daha güzel oluyorsun sevgilim.

Sude daha bu şoku atlatamadan Aras ondan ayrılmıştı ve annesi çoktan sarılmıştı kızına.

-Bizi çok endişelendirdin kızım. Lütfen bizden habersiz uzaklaşma evden. Ayrıca artık şaşkın şaşkın bakmayı kessen iyi olacak. Annesinin uyarısı ile Sude kendisini toparladı ve herkesten tek tek özür diledikten sonra kendisini hızla duşa attı. Erkekler bahçedeki oturma takımında sohbet ederlerken bayanlar içeride kahvaltı hazırlığına girişmişlerdi. Her şeyi kendi elleri ile yapacaklardı. Sude duştan sonra hemen aşağıya indi ve harika kahvaltı masasıyla burun buruna geldi. Mutfaktan gelen kahkaha seslerinin ardından oraya yöneldi. Mutfığa girdiğinde herkesin sus pus olduğunu gördü. Zaman kaybetmeden hemen bunun sebebini sordu. Alayla lafa giren Beril yine herkesi gülme krizine soktu.

-Abim sen gelmeden önce sinirden her an saldırmaya hazır bir aslanken sen geldikten ve sana uzunca bir süre sarıldıktan sonra resmen süt dökmüş kediyeye döndü.

Kahvaltı hazır mı diye kontrole gelen Yağız ve Aras da bu konuşmaya şahit oldular. Yağız bayanlara katılıp gülmeye başlarken Aras sinirle onlara bakıyordu.

-O süt dökmüş kedinin aslan tarafını özledin galiba biricik kardeşim!

-Abi siz ne zaman geldiniz buraya.

-Hakkımda söylediklerini duymaya yetecek kadardır buradayız.

-Aman abi ne yani yalan mı söyleyeyim. İnkâr etmekten vazgeçin artık.

Aras hızla Sude'nin elini tuttu ve herkesi şok eden o sözleri söyledi.

-Daha fazla hiçbir şeyi inkâr etmeyeceğim. Ben Sude'ye uzun zamandır âşığım yani onu tanıdığım ilk günden beri ve o da beni seviyor. Daha fazla ayrı kalamam ben. Bir hafta sonrası için nişan hazırlıkları başlasın.

İki aile bu haberin şokunu atlattıktan sonra kahvaltıda bu konuyu konuşup hazırlıkları başlattılar. Madem gençler âşıktı, onlara destek olmak yakışırdı.

BİR HAFTA SONRA : NİŞAN SAATLERİ ...

Sude odasındaki aynanın karşısında heyecanla kendisini bakıyordu. Gerçekten çok güzel olmuştu. Bu bir hafta nasıl geçti anlayamamıştı. Sürekli Aras'la beraber hazırlıklara koşmuşlar; bir sürü insanı nişanlarına davet etmişler, harika bir mekân ayarlamışlar ve nişanda giyecekleri kıyafetleri almışlardı. Bu koşuşturma onları çok yorsa da değmişti. İkisi de yıllardır gizlice sevdikleri insana kavuşuyorlardı. Sude çok heyecanlıydı. Aras'ın gelip onu almasını bekliyordu. Aras bu sırada Sude için hazırladığı ufak sürprizi son kez kontrol ediyordu. Sonunda Sude'yi almak için eve girdiğinde Beril hızla yukarı çıktı ve

güzeller güzeli arkadaşına haber verdi. Onun merdivenlerden inmesine yardımcı oluyor uzun elbisesinin kuyruğuna basmasını engelliyordu.

Aras merdivenden inen Sude'yi gördüğünde nefessiz kaldı. Bu eşsiz güzelliğe sahip olan kadın ona aitti. Bir kez daha şükretti Allah'a.

-Hayatım çok güzel olmuşsun.

-Teşekkür ederim sevgilim.

Aras, bu kadın ona her "sevgilim" dediğinde yeniden doğuyordu sanki.

Sevdiği kadının ellerinden tuttuktan sonra onu arabaya götürdü ve binmesine yardım etti. Kendisi de yanında yerini aldığı anda, direksiyonun başına Yağız, yan koltuğa ise Beril geçti. Yan koltukta oturan Beril Yağız'ı bu güzelliği ile çok zorluyordu. Yağız kararlıydı, bugün anlatacaktı her şeyi. Tıpkı dostu gibi o da korkusuzca geçecekti herkesin karşısına.

Nişanın yapılacağı mekâna girdiklerinde konuklar onları büyük bir alkış tufanı ile karşıladı. Sude ileride duran nikâh masasına benzeyen masaya anlam veremese de üstünde çok durmadı. Aras ve Sude masaya geçtiğinde tüm konuklar masanın önünde durmuştu. Sude neler olup bittiğini anlamadan Aras ona bir soru yöneltti ve Sude şaşkınlıktan nefes almayı dahi unutmuştu.

-Sen Sude Karan bu andan itibaren her güne benimle uyanıp her geceye benimle veda etmeyi, iyi zamanımda kötü zamanımda yanımda olup elimden tutmayı ve sana sunacağım sonsuz aşkıma sonsuz bir aşkla karşılık vermeyi kabul eder misin? Benimle evlenip ömrümün en güzel armağanı, kalbimin eşsiz sahibi olmayı kabul eder misin?

Sude şaşkınlığı attıktan sonra gözlerinden süzülen yaşlarla cevap verdi sevdiği adama.

-Evet! Kabul ediyorum. Ömrümün sonuna kadar seninle uyuyup seninle uyanmayı, sonsuz aşkıma sonsuz bir aşkla bağlı kalmayı ve seninle evlenmeyi kabul ediyorum.

Etrafta kopan alkış fırtınası ortasında birbirini tekrar eden dudakları, oraya gelen nikâh memuru susturdu. Birbirlerine verdikleri sözleri bir de onun sözleri üzerine verdiler. Yağız Aras'ın şahitliğini üstlenirken Beril de Sude'nin şahidi olmuştu. İmzalar atıldı ve bu iki âşık resmen karı-koca ilan edildi. Düğün devam ederken Beril dinlenmek için terasa çıktı. Bunu gören Yağız bu fırsatı değerlendirmek için hemen peşinden gitti. Ceketini Beril'in omzuna örttüktan sonra karşısına dikildi.

-Teşekkür ederim Yağız.

-Rica ederim güzellik.

Derin bir nefes alan Yağız devam etti.

-Şimdi sana anlatacağım Şeyler çok önemli Şeyler. Anlatması benim için çok zor, nereden baŐlasam bilemiyorum. Szm kesme tamam mı? Ben her Şeyi anlattıktan sonra istediğini söylersin, seni dinleyeceğim.

-Peki. Seni dinliyorum.

- O gün yani beş yıl önce o partide seni ilk grdgmde hayran kaldım güzelliğine. Daha Aras'ın kardeşi olduğunu bilmiyordum. Uzaktan görmüŐtüm seni. Sude'ye bir Şeyler anlatıyordun ve glyordun. Böyle bir güzellik görmemiştim hayatımda. Ben seni uzaktan izlerken Aras geldi, ona sordum seni. Kardeşi olduğunu o zaman öğrenmiştim. Sonra beni getirdi yanına tanıştırmak için. Adını duyduğumda anlamıŐtim senin kalbimin sahibi olacağını, çünkü adını söylediğinde kalbim teklemiŐti. O gece hep seni izledim. Gözlerimi bir an olsun ayırmadım senden. Yüzünü ezberledim. Senden ayrı kalmak zorunda olmam gerekiyordu. Sebebini de sen sormadan ben söyleyeyim. Madde bağımlıyıdım. Aras da biliyordu ve tedavi olmamı istiyordu. Ben ailesini yeni kaybeden biri olarak ona sıđınmıŐtım. Bırakamıyordum o zehri. Şimdi Aras'a sana olan sevgimden bahsetseydim buna asla izin vermezdi. Ona kızamazdım sonuçta. Kim olsa kardeşini bir bağımlıya emanet etmezdi. İlk kez o zaman tedaviyi kabul ettim. Senin için tedavi görecektim ve bu zehirden kurtulup karşına öyle gelecektim. O gece seninle dans ettikten sonra aslında sana veda ettim ve ertesini gün buradan uzaklaştım. Amerika'da dört yıl tedavi gördükten sonra geri dönemedim. Geri dndgmde seni bir başkasıyla bulmaktan korktum. Cesaretimi toplayıp geri dndgmde seni tekrar bir partide gördüm. Güzelliğin deđiŐmemiŐti; hâlâ melek gibiydin. Beni en çok mutlu eden ise gözlerindeki sevgiydi. Şimdi tüm cesaretim ile karŐındayım. Seni seviyorum.

Beril ok Şaşkın ve mutluydu. Sonunda duaları kabul olmuştu. Sevdiki adam buradaydı ve onu sevdiğini söylüyordu. Ona verebileceği en güzel cevabı verdi.

-Seni seviyorum.

İKİ HAFTA SONRA DÜĞÜN GÜNÜ...

Sude üzerinde gelinliği ile odasında bir iki saat sonra eşi olacak adamı bekliyordu. Duaları karşılıksız kalmamıştı. Kapı tıklatılıp içeri Aras girdiğinde sevdiği adamın yakıŐıklılıđına hayran kalmıştı. Aras da gelininin güzelliği ile büyülenmiŐti. Düğün alanına geldiklerinde nikâh masasında ve herkesin önünde bir ömür boyu birbirlerine aÇık olacaklarına dair söz verdiler.

Kader bu iki çifti de aşkları ile sınamıştı. Sınavları aşklarıydı. Yaşadıkları hasrete sabırla direnip aşklarını kalplerinde büyüttüler yıllarca. Birbirlerini uzaktan sevdiler. Yeri geldi nefes kadar yakın olup dokunamadılar, ama asla vazgeçmediler aşklarından. Kalplerini birbirine mühürleyen bu dört âşık büyük bir sabır sonrasında birbirlerine kavuşmuşlardı. Allah'tan birbirlerini dilediler ve bol bol dua ettiler. Şimdi ise başarıyla geçtikleri bu zorlu sınavın ödülünü hak etmişlerdi. Artık hayatlarının en değerli insanlarına kavuşmuş ve bir ömür boyu kalplerini teslim etmişlerdi birbirlerine. Onları çok mutlu günlerin beklediği gibi zor zamanlar da bekliyordu. Onlar kalplerinde taşıdıkları aşkları ile her şeyin üstünden gelebilecek kadar güçlüydüler...

ANNEM

Sensin beni büyüten,
Sarılıp okşayıp seven,
Her gece ninni söyleyen,
Benim güzel anneciğim.

Zor anlarımda yanımdasın,
Her an başucumdasın,
Bilirim çok korkarsın,
Benim güzel anneciğim.

Bir de gelir aklıma,
Nasıl katlanırsın bunlara,
Biliyorum zordur sana,
Benim güzel anneciğim.

Bütün yük omuzlarında,
Dimdixsin ayakta,
Bir sözüm var sana,
Benim güzel anneciğim.

Son bir şey isterim,
Beni yalnız bırakma,
Beni hep sev, hep okşa,
Benim güzel anneciğim.

HEREKDOT'UN SIRRI

Sabahın yaklaşık yedisiydi. O gece koltukta televizyon izlerken yine uyuyakalmıştım. Annemlerin yokluğunda düzenli bir yaşamım kalmamıştı, fakat üniversiteyi bitireli yaklaşık üç yıl olmuştu ve zevkli bir işe sahiptim. Büyük bir film ajansında çalışıyordum. Çok iyi çalışma arkadaşlarım vardı. Ekibimiz geniş olmamasına karşın yedi kişiden oluşuyordu. Yönetmenimiz Tanju ağabey en büyüğümüzdü, diğer arkadaşlarım ise ben gibi genç ve dinamikti. Metin, Feyyaz ve Tanju ağabey evli ağabeylerimizdi ve maşallah hepsinin çok tatlı çocukları vardı. Ben ve Ali ise grubun bekârlarıydık. Grubumuzda Cemre ve Zeynep adında iki de kız arkadaşımız vardı. Uzun süredir bir belgesel çekmek istiyorduk. Herekdot Dağı'na gidip yeni bir belgesel çekecektik.

Cuma günü beklediğimiz haber geldi. O gün gereken izinler çıkmış, bütün işlemler hallolmuştu. Ertesi gün erkenden kalkıp hazırlandıktan sonra havaalanının yolunu tuttuk. Uçağın kalkmasına daha iki saat vardı. Ali ve Zeynep biraz huzursuz gibiydi, çünkü gideceğimiz dağ güvenli bir yer değilmiş. Anlaşılan önceki çekimlerimiz gibi olmayacaktı; zor bir görev bizi bekliyordu. Ali ve Zeynep' in dalgalı bir ilişkileri vardı, bu yüzden ekibin hep saf âşıkları olurlar, bu da işlerine olumsuz yansırı. Herekdot Dağı görevinde de böyle olmuştu. Tanju ağabey bu durumun farkına vardı ve onları uyardı. Artık yola çıkma vakti gelmişti.

Uçağa bindiğimizde herkesin dalgın olduğu göze çarpıyordu. Kimi ailesini kimi ise bizleri nelerin beklediğini düşünüyor olmalıydı. Benim bu yolculuktan beklentim olumluydu belki de yolculuğun sonunda Cemre'ye evlenme teklifinde bulunabilirdim. Bu biraz da işlerin yolunda gitmesine bağlıydı.

Herekdot Dağı'na tırmanmadan önceki konaklama yerine varmıştık. Konaklama yeri yapımcımızın bize ayarladığı eski püskü bir oteldi. Otelin sahibi yaşlı kadın yalnız yaşıyordu. Kadın gizemli bir insandı, bizim buraya gelmemizin hata olduğunu söylüyordu. Aslında sadece kadın değil herkes böyle düşünüyordu zaten. Köyün nüfusu yüz kişi bile değildi. Patronumuz da edinmiş olduğu bilgiler ışığında çekim için buranın ilginç olacağını düşünmüş olacak ki bize buradaki yabancı hayatı araştırma görevini vermiş olmalıydı. Köy halkına göre Herekdot Dağı'nda daha önce varlığı bile kanıtlanmamış hayvanlar yaşıyordu. Burayı halk nezdinde tehlikeli bir coğrafya yapan da herhâlde rivayetlerle anlatılagelen bu tehlikeli hayvanlara sahip bir yer oluşuydu. Hatta bazılarına göre bu dağa çıkıp da diri dönen bile yoktu.

Pencereden güneş bana bakıyor gibiydi. Dün akşam rahat bir uyku çekmiştim. Bu uyku belki de bu önümüzdeki günler için en rahat uyku olacaktı. Tuhaf teyze bize güzel bir kahvaltı hazırlamış. Bu kahvaltı bize bu güzel tabiatta enerji katmıştı. Güzel ve etkileyici bir coğrafyaya sahipti burası. Bölgedeki bitki örtüsü de çok iyiydi; her türlü bitki bulunuyordu. İnsanlar neden burada yaşamak istemezdi ki? Bu düşünce bende burada birtakım hâdiselerin döndüğü izlenimini uyandırmıştı. Arkadaşlarla aramızdaki konuşmalar da bu yöndeydi. Herkeste yeni şeylerle karşılaşma heyecanının yanında yaşanması muhtemel olumsuzlukların telaşı söz konusuydu. Bu düşüncelerle belgesel çekmek için Herekdot Dağı'na doğru yola koyulduk. Hava oldukça sıcaktı ve nemliydi. Bu durum bizi olumsuz etkiliyordu. Tanju ağabey de dinlenmemiz gerektiğini sonunda anladı. Tanju ağabey aramızdaki endişe dolu konuşmalara kızıyordu, çünkü Herekdot dağında daha önce varlığı kanıtlanmamış hayvanların yaşayabileceğine inanmıyordu. Bizim de bu düşüncelerden kurtulmamızı istiyordu. Tabii Tanju ağabey de bu yaşa kadar sayısız belgesel çekmiş olmasına rağmen hakkında bu kadar rivayetlerin olduğu bir coğrafyayla karşılaşmamıştı. Sadece bir kaç arkadaşından Herekdot hakkında yorum alabilmişti, bu yorumlar da pek sağlıklı değildi.

Yemek ve dinlenmeden sonra tekrar yola koyulduk. Akşam olmak üzereydi, bir yerde kamp kurmamız lazımdı. Gecenin nasıl geçeceğini tahmin edemediğimiz için acele ediyorduk. Çadırları yavaş yavaş kurduktan sonra Metin bize yemek hazırladı. Feyyaz ağabey ise güzel bir çay demledi. Yemekten sonra muhabbeti koyulaştırdık. Tanju ağabey korkulacak bir şeyin olmadığını, o hikâyelerin küçük çocukları korkutmak için uydurulduğuna inandığını söyledi. Bense Tanju ağabeye katılmıyordum. Bu dağda her şey olabilirdi. Neyse, yorgunduk ve uyumadan bu yola devam etmek imkânsızdı. Birer birer çadırları kurduktan sonra herkes çadırlarına geçti. Ben, Ali ile Metin; Feyyaz ile Tanju ağabey ise birlikte kalıyorlardı. Cemre ve Zeynep ise bizim yan çadırda kalıyordu. Çok yorgun olmama rağmen köylülerin söyledikleri zihnimi kurcalıyordu. Ali de benim gibi uyuyamıyor ikimiz de köylüler ve gelecek hayatımızla ilgili konuşuyorduk. Tam uyumak üzereydik ki aniden yükselen sesler kanımı dondurmuştu. Sesler bende hayvan sesinden başka çağrışımlar uyandırıyor. Seslere dalgınlığımı Ali'nin sözleri bozmuştu.

-Ne oluyor? Bu ses de neyin nesi?

Bense soruya karşılık verebilecek durumda değildim. Sadece "Sessiz ol." diyebildim. Sanki beynimdeki bütün nöronlar donmuştu korkudan. Ali tekrar

bana dönerek nöbetleşe uyumamızı önerdi. Ben ise hiç düşünmeden kabul ettim.

16 Haziran 2007 Pazartesi

Ertesi gün herkesin morali bozuktu. Sanırım bizim duyduklarımızı onlar da duymuştu. Tanju ağabeyin bile yüzünden düşen bin parçaydı, fakat bize hissettirmemek istiyordu. Kahvaltıda bir süre sessizlik olmuştu. Tanju ağabeyin sözleriyle bu sessizlik bozulmuştu. Gençler moralinizin neden bozuk olduğunu tahmin edebiliyorum. Dün geceki sesleri ben de duydum. Benim bir an Tanju ağabeye dikkat kesildim. O sesler rüzgârdan başka bir şey değil biliyorsunuz. Dün gece rüzgâr çok kuvvetliydi. Zeynep'in yüzü mosmor kesilmişti. Zeynep ayağa kalkarak: "Ağabey yeter artık neyin ne olduğunu siz de bizim gibi biliyorsunuz." Ben artık gitmek istiyorum. Tanju ağabeyin yüz ifadesi değişmişti. Zeynep'e dönerek: "Gidebilirsin Zeynep, benim için hiçbir sıkıntı yok. Yol şu tarafta, ama bu ekibe bir daha katılamamak üzere gideceğini de sakın unutma." Dedi. Zeynep bu sözler üzerine: "Tamam ağabey." demekle yetindi. Ali ve ben ne olduğunu anlayamamıştık. Olanları sadece izlemekle yetinmiştik. Zeynep köylülerin söylediklerinden ve dün geceki seslerden etkilenmiş olmalıydı. Aslında biz de Zeynep gibi düşünüyorduk, fakat Tanju ağabeyin çıkışı bizi frenlemişti. Ayrıca haklı da olabilirdi Tanju ağabey, çünkü bir ekip olarak yola çıkmıştık ve herkes kendi isteğiyle bu işte bulunuyordu.

Yeniden tırmanış başladı ve bir süre sonra araç yolu bitti. Bu da artık yürümemiz gerektiği anlamına geliyordu. Aramızdaki konuşmalarda artık dağın tepesine yaklaştığımızı, dikkatli olmamız gerektiği sözleri geçiyordu. Eşyaları arabanın yanına bıraktık. Yanımıza sadece belgesel malzemelerini ve erzak alabildik. Ağaçlık alanlar sıklaşmıştı. Metin ağabey bir şey duyduğunu söyledi. Sanırım bu bir su sesiydi. Biraz daha yürüdükten sonra suyun geldiği yeri gördük. Su inanılmaz güzeldi, sanki buraya hiç insan eli değmemişti. Fotoğraf çektik hayvanları inceledik derken saat ikinci olmak üzereydi. Cemre yaklaşık kırk metre ileriden koşarak geliyordu. Ne oldu demeye kalmadan şelaledeki su bir anda renk değiştiriverdi. Suyun rengi kızıla boyanmıştı. Cemre direkt benim boynuma sarıldı. Korkudan kız ne yaptığını bilmiyordu; az kalsın beni boğuyordu. Kimse Cemre' den farksız değildi. Zeynep, Tanju ağabeyin ya da bir başkasının hatırının kendisi için bu saatten sonra önemli olmadığını, dönmek istediğini söylüyordu. Arkadaşlarımızın hemen hepsinin yüz ifadesi değişmişti. Bu dağ nasıl bir yerdi; yoksa lanetli miydi? Hayatımın en ilginç deneyimi olduğu ise kesindi. Yaklaşık otuz saniye hepimiz donakaldık. Hemen birimizin toparlanması lazımdı. Bu kişi de her zamanki gibi Tanju ağabey olmuştu. Gençler lütfen sakın olun dedi. Biz ise sakın olamıyor, Tanju ağabeye

kızıyorduk. Arabaya doğru hızlıca koşmaya başladık. Tanju ağabey ise sakin olun belki de bir hayvan leşi suya düşmüştür falan diyordu. Bir süre sonra o da bizimle beraber koşmaya başladı. Belki de sürü psikolojisiydi. Arabaya kadar hiç durmadan koştuk. Neredeyse ciğerim yerinden çıkacaktı. Arabanın yanına vardığımızda güneş batmak üzereydi. Biraz nefeslendikten sonra aramızda konuşmalar başladı Zeynep “Ben gidiyorum artık.” dedi. Zeynep'i kimse durduramazdı bu saatten sonra. Tek sorun ise Zeynep nasıl gidecekti beldeye; yaklaşık kırk kilometrelik bir mesafeydi orası. Ali ve ben Zeynep' i bırakabilirdik. Tanju ağabey de bu yönde düşünüyordu. Tanju ağabeyin hatırı için burada kalmaya ikna olmuştuk. Herekdot dağında geniş bir araştırma yapacaktık, o kanın ve seslerin ne olduğunu bulacaktık. Saat akşam 20.30 civarıydı. Zeynep' i beldeye bırakmak üzereydik. Ali çok üzgündü, çünkü senelerdir her görevde beraberdi. Zeynep ajanstan ayrılırsa bir daha nerede görüşeceklerdi? Eski günler geri gelir miydi? Ali ve Zeynep uzun bir konuşma yaptılar. Zeynep'i bir köylü havaalanına kadar götürecekti. Tekrar dağa doğru yola koyulduk. Dağ havasından mı insanın hemen uykusu geliyordu burada. Ekibe ulaşmak üzereydik. Kampın ateşi hâlâ sönmemişti. Normalde bu saate kadar uyumaları gerekliydi. Bu arada aksilikler yakamızı bir türlü bırakmıyordu. Sanırım teker patladı. İner inmez tekere baktık. Tekerleklerle birden fazla ağaç saplanmıştı. Burada insanların olmadığına inanmıyorduk artık. İnsan kendi malına bu durumda zarar vermeyeceğine göre gerçekten bir şeyler dönüyor Herekdot'ta. Kampa kadar hızlı adımlarla yürüdük. Bizimkilerden tık ses yoktu; çadırlar darmadağındı. Sanırım kaçırılmışlardı. İçimde garip sorulara yanıt arıyordum. Yaratık diye tahmin ettiğimiz şeyler insanlar mıydı? Neden gizleniyorlardı? Köylülerde mi bilmiyordu gerçekleri? Nasıl bir yer burası? Ali donakalmış olacaktı, araba da yoktu artık. Kaçacak yer de. Yarı uyanık sabahın olmasını bekledik.

17 Haziran 2007 Salı

Sabah olmak üzereydi, günün ağarmasıyla yola koyulduk. Arkadaşlarımızı bulmamız gerekiyordu. Ali geri dönelim dese de ben kararlıydım. Önce suyun olduğu yere gittik. İzlerle onları bulabilmeyi ümit ediyorduk. Duman görür gibi olduk uzaktan. Yaklaşmıştık arkadaşlarımıza, ancak dikkatli olmalıydık. Sadece dumanı görebiliyorduk, ortalıkta kimsecikler yoktu. Ali bana “Şuraya bakar mısın?” dedi. Ben ise hiçbir şey göremiyordum. Benim de gözüme karşıdaki oyuk takıldı. Kayanın arasında koca bir oyuk. İçeri dikkatli adımlarla girdik. İçeride hayvanların yaşamaması ilginçti. Fenerimle birlikte yaklaşık on beş metre daha gittik. Güneşin aydınlığı gözümüze vurmuştu, fakat dışarıda bir adam vardı. Adam zararlı birine benziyordu. Üzerimize atılır gibi oldu ki elimize aldığımız taşlarla adamı etkisiz hâle

getirdik. Adam bayılmıştı. Önümüze döndüğümüzde ise cennet gibi bir yer gördük. Allah, o neydi öyle? Güzelim ağaçlar, yemyeşil bir arazi... Karşıdan gelen duman ise pişen yemekler olmalıydı. Kafasına vurduğumuz adam her an uyanabilirdi. Acele etmeliydik. Yavaşça dumanın çıktığı yere doğru ilerledik. Yaklaştıkça Cemre, Metin ve Tanju ağabeyleri gördüm. Hayatımda hiç bu kadar sevinmemiştim. Beklediğim gibi değillerdi, bizimkilerin keyfi yerindeydi. Vardığımızda ise buranın minik bir yerleşim birimi olduğunu anladık. Hep beraber bu yerleşik halkın ileri gelenlerinin yanına gittik. O an öğrendik ki bu insanlar, burayı, dünyayı yaşanmaz hâle sokan acımasız insanlardan korumak pahasına onları korkutacak birtakım tedbir ve düzenlerle bugünlere getirmişler. Bir şekilde buraya yaklaşanları çok da zarar vermeden korkutup kaçırmaya çalışmışlar. Bizi de korkutmak için suyun kızıl renkte akmasını sağlamışlar. Herekdot Dağı'nın güvenliği için burada görüp yaşadıklarımızı kimseyle paylaşmayacağımıza dair bu güzelim yerin sakinlerine söz verdik. Sadece iş icabı buradan birkaç yüz metre ötede belgesel çekimimizi yaptıktan sonra beldeye tekrar geri döndük. Hepimiz Tanju ağabeyden özür diledik. Tanju ağabey, Zeynep'in de bu ekipte olmasını istedi. Sonuçta herkes hata yapabilirdi.

DURAĞAN YOL

Gökyüzü tuzak ellerime tutmaya çalışsam düşeceğim
Biliyorum, inadına yaşıyorum derken bir gün ben de öleceğim
Bakacaksın fırtınalar esmiş bakacaksın dünyaya hiç gelmemişim.
Belki hakkını veremiyorum aldığım nefesin
Belki de nefsimde en büyük engel yine kendi nefsim
Cevabı olmayan sorular sormadım
Sorusu olmayan cevaplar verdim zannederim
Mazur görülmeyi beklerim
Hayat denen bu arsız müessesede unutkan bir acemiyim.

SABAH OLA HAYROLA

Üniversiteden mezun olmuş genç bir gazeteci olarak, artık iş başvurusu için ajansları ve gazeteleri gezme konusunda karar almıştım. İnternet üzerinden bir ajansla iletişime geçip iş başvurusu için randevu alma fırsatı yakaladım. Fakat öncelikle bir öz geçmiş hazırlamam gerekiyordu. Alelacele ve özenle işlerimi bitirip yarınki randevuya gecikmeden gitmek için canımı dişime takmıştım.

Birkaç parça kıyafetle öz geçmişimi çantama koyup otogara doğru yola koyuldum. İş bulma hayallerimi gerçekleştirme umudu ile Ankara'ya gidiyordum. İlk Ankara otobüsüne bindim. Hayatım için büyük bir dönüm noktası olacağını hissediyordum. Çocukluğumdan beri hayal ettiğim ve üniversitede de eğitimini aldığım işe başlamak için ilk adımımı atmıştım bile.

Ankara'ya akşam on bir sularında vardım. Konaklayacağım düşük bütçeli bir pansiyon bulmak için Ulus'a geldim. Önüme gelen ilk pansiyona girmiştim. Sıkı bir pazarlık sonucunda ucuz bir fiyata konaklayacağım yeri de ayarladım. Odama doğru merdivenlerden çıkarken kalın bir ses tonu ile ‘’NABIYON LA BEBE!’’ diye bir ses duydum. Hiç aldırış etmeden odamın ahşap kapısını açıp içeri girdim. Sağda yatağın kenarında duran komidinvari bir eşyanın üzerine çantamı bıraktım. Yatak gri bir nevresimle örtülü idi. Yatağın solunda eski, ahşap bir sandalye vardı. İnsanın evindeki sıcaklık yoktu ama idare ederdi işte. Uyumak üzere yatağa geçip yarın iş görüşmesinde söyleyeceklerimin hazırlıklarını yaptım.

Büyük gün geldi. Sabahın köründe kalkıp sakal tıraşımı oldum. Üstümü giydikten sonra iş görüşmesi için yola koyuldum. Kızılay'daki ajans binasının yakınında, otobüsten indim. Etrafta öyle bir koşturmaca vardı ki herkes, her şey saatle yarışıyor gibiydi. Vızır vızır işleyen trafik, ellerinde evrak çantalarıyla karşıdan karşıya geçmeye çalışan insanlar... Akarsuyun debisine kendini kaptırmış çer çöp misali bir oraya bir buraya savrulanlar... Bu hengâmenin içinde kendimi bir zerre gibi hissetmeye başlamıştım ki ajans binası karşıma çıktı.

Binaya kocaman, aynalı bir kapıdan girdim. Elimdeki adreste üçüncü kat 302 numaralı daire yazıyordu. Yukarı çıkmak için asansörü çağırdım. Önce insanın başını döndüren bir koku, daha sonra hoş bir hanım belirdi peşimde. O da asansörü bekliyordu benim gibi. Yirmi beş otuz yaşlarında görünüyordu. Kim bilir, belki o da iş görüşmesi için gelmiştir benim gibi. Ben ‘‘benim gibi’’li hayallere dalmışken asansörün kapısı açıldı. İskeleye varan Karşıyaka Konak

vapuru misali yolcularını birer birer boşalttı. Hoş kokulu ve hoş görünümlü hanıma yol vererek ben de asansöre bindim. Üçüncü katın düğmesine elimi uzattığım anda “Bir dakika, beni bekleyin !” narası duyuldu. Asansör son yolcusunu da alınca hareket etti. Asansör psikolojisi, her üçümüz de numaratóre bakıyorduk. Sanki oraya bakılmazsa asansör bizi istediğimiz kata değil de ne bileyim “Sihirli Fasulye”nin masal diyarına götürecekti. Üçüncü kata geldik. Her üçümüz de bu katta indik. Katın bütün ofislerinin kapı önlerinde levha asılıydı. Ne yazık ki hoş kokulu hanımla yollarımız burada ayrıldı. Kapısında “... Sigorta” yazılı bir daireye girdi. Üçüncü kişi dikkatimi bile çekmedi. 302 numaralı dairenin kapı zilini çaldım. Kapı otomatik olarak açıldı. İçerisi aydınlatmalarla ışıklandırılmıştı. Girişin karşısında otel lobilerinde gördüğümüz gibi bir danışma vardı. Danışmadaki görevliye iş görüşmesi için geldiğimi söyledim. Beni bekleme salonuna yönlendirdi. Personel müdürü henüz gelmemişti. Beklemeye başladım. Saat 08.45’te beklediğim kişi geldi. Öz geçmişimi masasının üzerine bırakıp kendimden ve gelecek planlarımdan söz etmeye başladım. Öz geçmişime göz gezdirdikten sonra yüzüme bakıp garip sesler çıkarmaya başladı. Boğazını temizleyerek “Sanırım sen yenisin bu işlerde” dedi. “Evet, üniversite mezunuyum ve ajansınızda çalışmak istediğim için sadece size başvurdum.” diye cevap verdim. Cevabımı tatmin edici bulmamış olacak ki verdiğim cevaptan sonra homurdanmaya başladı. “Bizim ajansımızı tercih ettiğin için teşekkür ederiz Alper. Bir veya iki hafta içinde başvurun hakkında detaylı bir görüşme için arkadaşlar seninle iletişime geçecekler.” dedi. İlk görüşme için fena değil diyerek kendime gaz vermeye devam ediyordum.

Bir iki haftam ajanstan gelecek telefonu beklemekle geçti. Umutlar tükeniyordu. Çareyi yerel gazetelerde aramakta gördüm. Ankara’daki tüm yerel gazetelere iş başvurusu yaptım. Buralardan gelecek haberi beklemeye koyuldum. Gazetelerden de beklediğim telefon gelmeyince hayallerim suya düşmüştü. Olsun hâlâ umudum vardı. Umutsuz yaşanmıyor.

Küçük tirajlı bir dergide, köşe yazarı arandığını gördüm ve küçük bir köşe yazısı yazıp yolladım dergiye. Derginin editörü beğendi ve düzenli olarak dergide yazmamı istedi. Teklifini kabul ettim ve yaklaşık iki ay boyunca Ankara’da izbe yerlerde yaşayıp küçük tirajlı bir dergide köşe yazarlığı yaptım.

Dergiden ayrıldıktan sonra bir matbaa ile anlaşmıştım. Her gün kendi hazırladığım küçük yazılardan yirmi veya otuz tane çoğaltıp otobüs ve metrobüs duraklarına bırakıyordum. Her gün farklı bir konuyu ele alıp o konu hakkında yazı yazıyordum.

Gazetelerden ve ajanslardan haber çıkmadığı için Ankara’da durmanın bir anlamı yoktu, günlük yazılarıma Antalya’da da devam edebilirdim.

Eşyalarımı pansiyondan almak için durağın etrafında yürürken yazılarımı okuyan bir bey ile karşılaştım. Birkaç dakika müsaade isteyip yazılarım hakkındaki düşüncelerini öğrenmek istediğimi belirttim. Memnuniyetle karşıladı. Yazılarımın çok iyi olduğunu, bir dergide veya bir gazetede çalışıp çalışmadığımı sordu. Çalışmadığımı söylediğimde bana kartını uzattı ve “Çalışmak istersen benimle iletişime geç.” dedi. Teşekkür edip yoluma devam ettim. Sami Bey’in teklifini düşünecektim. Fakat aradan geçen onca gün, elimde avucumda olan son meteliği de tüketmişti. Şairin dediği gibi “Cep delik, cepken delik, ... Kevgir misin be kardeşlik.” Sami Bey’in teklifine sevinemedim midem bir sinyal gönderdi. Akşam, kendini hissettirmeye başladı. Bu vakitleri hiç sevmem. Hele gurbetteyken...

Cebimde kalan bozukluklarla bir simit aldım. Bankın bir köşesine oturdum. İnsanların telaşlı telaşlı yürüyüşlerini gözlemlemeye koyuldum. Karşı kaldırımda tezgâh açmış çiçekçiden bir demet satın alan kravatlı, takım elbiseli, ince boyunlu delikanlı dikkatimi çekti. Uçarcasına yürüyordu. Gayet özenli giyindiğine göre gönül işi olmalı. Demek ki işleri yolunda... İş güç sahibi... E, sıra gönül işlerine geldi tabi.

Bir elinde iş çantası, diğerinde alış veriş poşeti tıknaz bir adamcağız. Dünyanın bütün yükünü omuzlarında taşıyor gibi bir hâli var. Karısının akşam için pişirdiği lezzetli yemeklerin hayalini kuruyor. “Çocuklara bu akşam birkaç çikolata, bisküvi falan götüreyim. Sevinsin garipler. Hayli zaman oldu çocuklarımı sevindirmeyeli. Yetemiyorum ki ne yapayım.” diye bir iç geçirdi.

“Abi boyayayım mı?” sesiyle hayata döndüm. Ne güzel hayal kuruyordum. Bana ait olmayan hayatları yaşıyordum(Böylesi daha kolay sanki). Nereden çıktın sen çocuk. “Hayır abim, istemiyorum.” deyip uzaklaştırdım çocuğu. Gözlerim aile babasını aradı ancak yoktu. Belki markete girmiştir. Marketin önüne diktim gözlerimi. Yok. Ben onu düşünürken o, kim bilir evine varmış, çocukları bacaklarına sarılmış, karısı yanağına bir öpücük kondurmuştur bile.

Elimdeki simidin son lokmasını da mideme indirirken rüzgârda sürüklenen bir ilan gözüme çarptı. “Büyükşehir Belediyesi İtfaiyesinde çalışmak üzere elli itfaiye eri işe alınacaktır.” Aranan şartlar sıralanmıştı. İyi maaş garantisi de veriyordu. Sigortalı... Kulağa hoş geliyordu. İçimden biri “Alper, sen neyin hayalini kurdun, ne üzerine eğitim aldın, deli misin oğlum?” diyordu. Ama diğer ses de “Oğlum gazetecilikle karın doymaz, idealizmin sırası değil şimdi. Karnını doyurmaya bak sen.” diyordu. İkisinin tartışması pansiyona

varana kadar devam etti. Pansiyon sahibine görünmeden odaya çıktım. İçine binlerce insanın kokusu sinmiş yatağa uzanırken her ikisine : “Hey! Gençler, durun hele bir. Sabah ola hayrola.”

GİZLİ DENİZLERİM

İssız bir mavi çiziyorum gözlerimde
Her yer kana bulanmış gizli denizlerimde
Bir güvercin geçiyor
Zapt edemiyorum içimdeki seni
Rüyalarımda saklıyorum
Kimseler bilmesin seni

Gittikçe küçülüyor ellerim
Küçüldükçe ele avuca sığamıyorum
Sonra hafızamda yutuyorum sensizliğimi
Varla yok arasında kaybolup gidiyorum

Bir çocuk kayboluyor rüyalarımda
Ah seni bir bulabilsem
Seni bir görebilsem
Bir adam beliriyor ansızın
Şu kâbustan ah bir çıkabilsem

BABAM GİBİ OLMAK

Bu sabah daha ilkti. İlk defa giriyordum bu kapıdan. Üstümde cübbem, elimde dosyalarım. Çok heyecanlıydım. Bu ilk duruşmam olacaktı. O küçük çocuğun küçük hayali, ben büyüdükçe büyüyen en büyük hayalim gerçek olmuştu işte. Bir avukattım artık. Gerçek bir avukat... Eskiden oyun oynarken, kendimi avukat olmuş, bu koridorda yürürken hayal ederdim. Ama bambaşka bir duyguydu bu. İlk başta insanın içi ürperiyor, sonra yavaştan bir korku kaplıyordu bedenini. Ya bu sorumluluğu kaldıramazsam, ya hayalime bu kadar yaklaşmışken bir yaprak gibi savrulursam... Toplayamazdım kendimi. Ya biricik annem... Bir avukat olabilmem için nelerden vazgeçmiş, ne zorluklara katlanmıştı. Babam öldükten sonra beni tek başına büyütmişti. Bunu onun için yapacaktım. Ve yaptım da. Vücudumu dikleştirdim. Sanki kırk yıllık bir avukat gibi yürümeye başladım. Beni “İşte yeni çömez geliyor.” diye gösterenlere selam verdim. İşte girmiştim duruşma salonuna. Havası bile o kadar farklıydı ki. İnsan hemen havaya giriyordu. Hatta bazen müvekkilini savunurken oradaki diğer insanları unutuyordun. Bir mafya babasını savunuyordum. İlk davadan başarısız olarak çıkmıştım. Olsun dava daha bitmemişti. Ama uzatılmıştı, yeni bir tarihte yeniden yapılacaktı. Hiç bozmadım moralimi. Bu daha ilkti çünkü. Günler bu şekilde geçerken onu gördüm. Efsun’du ismi. Çok güzel bir kızdı. Kıvrıcık sarı saçlı, mavi gözlü... Onu gördüğüm ilk andan beri gözlerim hep onu arıyordu. Staj için geliyordu buraya. İlk birkaç ay hiç muhabbetimiz olmadı. Ama yanında staj gördüğü avukatın başka bir yere gideceğini öğrendim. Bu yüzden staja benim yanımda devam etmesini istediler. Kabul ettim. Çok tatlı bir kızdı. Her görüşümde aklımdan geçen tek şey buydu. Staj teklifini kabul etmemden önce hiç konuşmamıştık. Sonraki sabah uzun zamandan sonra ilk defa heyecanla kalktım yataktan. Annem bendeki bu değişikliğin sebebini merak ediyordu. “Oğlum ne oldu sana? İlk defa yataktan gülerek çıktın, seni bu denli etkileyen ne acaba?” “Yok bir şey anneciğim.” diyerek geçiştirdim annemin bu sorularını ve daha bir çoğunu. Nedenini bende bilmiyordum çünkü. Bu gün ilk defa bu kadar erken çıkmıştım evden. İş yerine nasıl geldiğimi bile hatırlamıyordum. Odaya ne ara çıktığımı da. Odamda içim içime sığmıyordu. Ellerim titriyor, odayı dört dönüyordum. Zaman geçtikçe daha da heyecanlanıyordum. Bir ara kapı çalındı. Sanki hiçbir şey yokmuş ”Heyecan da neymiş be!” der gibi oturdum koltuğa, sakinleştirdim ve geleni çağırdım içeriye. Onun geldiğini sanmıştım. Ama gelen çaycının çırağı olan 12-13 yaşlarında bir çocuktü. Sinirle kovdum çocuğu. Çok geçmedi yine kapı çalındı. Büyük ihtimalle bu sefer de hizmetlilerden biriydi.

“Hayır yani bu saate temizlik mi olur?” deyip tam arkamı dönmüştüm ki onu gördüm. O kıvrıcık sarı saçları ve gökyüzü misali mavi gözleriyle karşımda duruyordu. Kusursuz bir kızdı. “Merhaba!” dedi ve uzattı o minicik ellerini. Sanki zaman durmuştu. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Onunla aynı odanın içinde olmak bile bir ayrıcalıkmış gibi geliyordu. Günler nasıl geçiyor anlamıyordum bile. Konuşuyorduk. Birlikte kahve içiyorduk. Gitgide birbirimize daha da yaklaşıyorduk sanki. Odada konuşurken sıkıldığını söyledi bir ara. Bende çok sıkılıyordum. Hafta sonu da dışarıya çıkmıyordum. Yapacak bir şey bulamıyordum. Bunları konuşurken aklıma çok güzel bir fikir geldi. Çocuk ruhliydu. Bana eğlence parklarını çok sevdiğini söylemişti. Hafta sonu dışarıya çıkmayı mı teklif etsem diye düşündüm. Bir anda nasıl olduğunu bilmediğim bir şekilde söyleyiverdim. Bu çok bilinçsiz olmuştu ama olsun.

“Hafta sonu bir şeyler yapalım mı?” Tam o anda bir şeyler söylüyordu ki yarıda durdu. İlk başta ne dediğimi anlamamış gibi baktı. Sonra “Ne yapacağız ki?” dedi. Çok güzel bir fikir vardı aklımda ama söylemeyecektim.

-Bilmem sen canım sıkılıyor demedin mi? Belki sıkılmazsın. Eğlenceli olur.

-Aslında güzel fikir... Tamam kabul. Nerede buluşuyoruz?

-Sen bana numaranı ver. Ben seni arar yerini ve zamanını söylerim.

Bu şekilde telefon numarasını da almış oldum. Çok mutluydum. Nedensiz bir mutluluk... Sanki tüm hayatım boyunca bir daha üzülmeceğim gibi hissediyordum. Sabırsızlıkla beklediğim o hafta sonu geldi. Aradım. Sürprizim hazırdu. Onu bir eğlence parkına çağırmıştım. İstedığı eğlenceyi istediği kadar tadabilmesi için yeterince çok bilet almıştım. Ve sonunda gelmişti. Verdiğim adresin bir eğlence parkı olduğunu görünce çok şaşırdu. Ona sürprizimi anlattım ama küçük bir farkla. Parkta yeterince eğlenebilmesi için çok sayıda eğlence bileti aldığımı onunla paylaştım. Biletleri onun için aldığımı söylemek yerine, bir arkadaşımın hediyesi olduğu yalanını söylemeyi daha uygun buldum. Bu gün de böyle bitmişti.

Çok güzel vakit geçiriyorduk. Ta ki o gidene kadar. Bir ay bitmişti ve beraberinde staj da. Penceredeydim işte. Gidişini izliyordum. Arkasına döndü. Bana baktı. Önce gülümsedi. Sonra sanki içimdeki nedensiz hüznü anlamış gibiydi. Döndü arkasını ve gitti. O giderken içime bir şey oturmuştu sanki. O an anladım ki ona âşık olmuşum. Yoksa o kadar mutluyken, küçücük şeylerden bile kendine bir mutluluk yaratabilirken bir anda nasıl bu kadar çok üzülebilirdi ki insan. Başka bir açıklaması olamazdı bunun. Günler böyle geçerken son bir hafta içerisinde sanki ruh gibiydim. Etrafındakilere ne faydam ne zararım dokunuyordu. Varlığımı bile hissetmiyorlardı bazen. Sonunda dayanamadım,

aldım telefonu elime, aradım. “Nasılsın?” diye açtı telefonu. “İdare eder, ya sen?” diye karşılık verdim bu sorusuna. Kötüydüm işte. Bunu söylememiştim, söyleyemedim de zaten. Bayağı bir konuştuk telefonda. Bu konuşmayla özlemim biraz da olsa dinmişti. Ama yanımda olmasının yerini tutar mıydı? Çok geçmemişti. Bu sefer de Efsun beni aradı. Konuşurken bir anda buluşmak istediğini söyledi. Sanki benim aklımı okuyordu. Bende aynı şeyi nasıl söylesem diye düşünüyordum. Buluşunca bana bir şey söyleyeceğini, bir müjdesi olacağını da belirtmeyi unutmadı kapatmadan önce. Hafta sonu buluşmayı kararlaştırmıştık. Bu sefer de o beni arayıp yerini söyleyecekti. Tıpkı benim ona yaptığım gibi. Sabırsızlıkla beklediğim o gün geldi. Şimdi telefonun başında hazır bekliyordum. Sonunda aradı. Beni bir kafeye çağırıyordu. Gittiğimde beni kapıda karşıladı. O an onu çok özlediğimi fark ettim. Onun boşluğunu kimsenin dolduramadığını, dolduramayacağını da. Bize ayrılmış olan masaya oturduk ve konuşmaya başladık. Bulduğumuz her konuyu anlattık birbirimize. Konuşacak bir şey kalmayınca kadar. Sonunda müjdeyi söylemenin vaktinin geldiğini düşünmüş olmalı ki. Kısa bir diyalogdan sonra beni sevindirecek müjdeyi de vermişti:

-Staj bittiği için ayrıldığım yere geri dönüyorum. Yani senin yanına... Hem de bir avukat olarak. Gerçek bir avukat... Nasıl beğendin mi müjdem?

Donup kalmıştım sanki. Sonra bir anda ayağa kalktım. Şaşırmıştı bu tepkime ve o da ayağa kalktı. Yanına gittim ve ne yaptığımı bile anlamayarak, sanki bir daha bırakmayacakmışım gibi sarıldım ona. Sarıldığım an, kulağına götürdüm dudaklarımı yavaşça;

-Seni seviyorum.

Bir anda hareketsiz kaldı. Çok şaşırmıştı. Öylece duruyorduk. Sonra omzumda beliren sıcaklığı hissettim. Yavaşça uzaklaştırdım kendimden onu, ağlıyordu. Kollarımın arasına aldım onu, daha sıkı sarıldım.

-“Ağlama!” dedim hüzünle. Fakat o, gözyaşlarının arasında hafifçe araladı dudaklarını ve “Seni seviyorum!” dedi. Şok olmuştum. İşte şimdi anlıyordum. O gözyaşları üzüntü değil sevinç gözyaşlarıydı. Efsun artık benim sevgilimdi. O artık benim her şeyim, o artık benim kollarımda büyüyecek olan dünyanın en güzel çiçeğiydi. Özlem yoktu artık, üzülmek yoktu. Eski günlere dönmüştük. O yine buradaydı. Ama tek farkla... Artık o benim stajyerim değil, derslerini benden almış bir avukattı. O artık benim stajyerim değil, sevgilimdi. Ama korkuyordum. Her an bir şey olacak mutluluğumuz bozulacak diye. Günler böyle geçerken bir şey fark ettim. Biz tanışalı yaklaşık iki ay olmuştu. O kadar mutluyduk ki zaman nasıl geçiyor anlamıyorduk bile. İkimizin de aynı yerde olması ne büyük şanstı. Geçen gün bana bir dava gelmişti mesela. Cinayetti.

Kazanılması zordu. Efsun'dan fikir almak için yanına gittim. Ona dosyayı verdim. Bir dosyaya baktı, bir bana. Vereceği tepkiyi merak ediyordum. “Zor!” dedi sadece. Dosya ve deliller hakkında konuştuk. Sonrasında bana “Senin bu davayı kazanman çok zor. Hatta imkânsız.” demekle yetindi. Ben de öyle düşünüyordum ama bunu kabul ederek kendimi küçük düşmüş hissedecektim. “Ben bu davayı kazanırım.” diye karşılık verdim Efsun’un bu sözlerine ve o inat, ben inat derken bir karar verdik. Kimin dediği gerçekleşirse diğerinden aklına ilk gelen şeyi isteyecekti. Davaya daha bir hafta vardı. Bu hafta, ilk defa bu kadar çok çalışmışım. Efsun sadece beni izliyordu. Hatta bir süre sonra onun bile içine bir kuşku düşürmüştüm. Belki kazanabilirdim. Bir hafta geçmişti. Dava günü gelmişti sonunda. Yatağında gözlerimi tavana dikmiş, aklımdaki düşüncelerin hızına yetişmeye çalışıyordum. Bu davayı ya kazanacaktım ya kazanacaktım. Efsun’dan isteyeceğim şeyin hayaliyle yaşıyordum kaç gündür. Hem de bu davayı kazanırsam Türkiye’de bayağı yükselir, sayılı avukatlardan birisi olurum. Bunları düşünürken üstümü giymiş, evden çıkmışım bile. İşte şimdi de duruşma salonunun önündeydim. Ne ara gelmişim ben buraya. Onu bile anlayamamışım. Sonradan bir anda ismimi duydum. Duruşma başlıyor olmalıydı. Duruşma salonuna girdim. O salonda gerçekleşenlerden hiçbiri aklıma işlemiyordu, ancak Efsun’dan isteyeceğim şeyin heyecanı ile iyi bir performans sergilediğimi de söyleyebilirim. Çok çabuk gelişti her şey. Duruşma bitti. Dışarıda, beni bekleyen Efsun’u buldum karşımda. “Sonuç ne?” işte tam o anda bir şeye karar verdim. “Akşam yemekte söyleyeceğim.” Söylediklerime yemeğin yerini ve zamanını da ekleyerek arabama yöneldim. Akşamı sabırsızlıkla bekliyordum. İçimdeki heyecan aklımdakileri silip geçiyordu sanki. Zaman su gibi akmış, bir işitme engelliymiş gibi etrafımdakileri duymaz olmuştum. Görüyor ama anlamıyor, idrak edemiyordum. Şu an kafeye nasıl geldiğimi bilmediğim gibi mesela. Yavaş yavaş, kendime gelmeye başlamışım. Onu kafeye çağırmanın nedeni ise sade yerleri seviyor olmasıydı. Çok geçmeden Efsun belirdi kafenin kapısında. Neşeyle karşıladım. Meraklı gözlerle beni izliyordu. Bense sadece güzel vakit geçirmek istiyordum. Masaya oturur oturmaz;

-Kazandın mı?

-Evet...

-Nasıl olur? Çok zordu ama hatta imkânsızdı. Sen bir imkânsızı başardın bunun farkında mısın? İsteyeceğin şeyi merak ediyorum doğrusu.

-Ben de. Ama yemekten sonra isteyeceğim.

Efsun biraz meraklı, biraz da bozulmuş ve şaşkınlıkla bana bakıyordu. Yemek çok güzel geçti. Eğlendik, güldük. Çok mutlu olmuştu. O mutlu oldukça

ben de... Ne kadar güzel olsa da bir sonu vardı elbet. Çok geçmeden kalktık masadan. Daha yeni dışarıya çıkmıştık ki Efsun sorusunu yeniledi.

-Hadi! Ne isteyeceksin merak ediyorum.

-Benimle bir yere gelmeyi kabul edersen, orada söylemek istiyorum.

-Burada söylesen de insanı daha fazla merak ettirmesen olmuyor mu? İçin rahat etmiyor mu? Beni meraktan çatlatmak istiyorsun herhalde.

En alaycı ifadesini takınarak söylemişti bu cümleleri. Bu da kabul ettiğinin göstergesiydi. Kolumu omzuna atıp çokta uzakta olmayan, bu geceyi geçireceğimiz yere götürdüm onu. Kiraladığım tekneye. Tekneyi görünce hiç şaşırmamıştı. Demek ki artık alışmıştı bana. Tekneye girdik. Bu sefer ilgisini çekeceğini düşündüğüm sürpriz içeride bizi bekliyordu. Yüzünde bir anda en sevdiğim gülümsemesi belirdi. Masanın üstünde 10-15 kutu çikolata bekliyordu Efsun'u. Çikolatayı çok sevdiğini söylememişti bana, ben anlamıştım. Yüzünü bana dönmesiyle boynuma sarılması bir oldu. Ondan sözlü bir teşekkür beklemiyordum. Çünkü bu davranış onun bana en büyük teşekkürüydü. Daha birkaç saat bile geçmemişti. O benim kollarımda yatarken gökyüzünü izliyordu. Ben ise onu gökyüzü misali gözlerini... Bir anda gözlerime dikti gözlerini. Merak içinde bakıyordu. Neyi merak ettiğini çok iyi biliyordum aslında ama onun sormasını bekledim.

-Hadi ama! Yeter artık iste ne isteyeceksen!

-...

-Neyi bekliyorsun? Az kaldı istediğin şeyi kabul etme...

“Evlenmek istiyorum!” bu çok ani olmuştu galiba. Cümlesini yarıda kesmiştim. Suratı öyle bir donuklaşmıştı ki bir an bayılacak diye korkmaya başladım. Oturduğu yerden doğruldu. İşte şimdi şaşırma sırası bendeydi. Ne cevap verecekti acaba. Evet mi, hayır mı? Beklemediğim bir anda boynumda buldum kollarını. Şaşırmıştım. Bu sefer fisıldamıyordu. Sarılırken aynı zamanda, bütün şehrin duymasını ister gibi “evet” diye bağıyordu. İlk defa bu kadar güzel bir gün geçirmiştik. İlk defa bu kadar mutlu oluyordum. Bir rüya görmüş, yeni uyanmış ve etkisinden hala çıkamamış gibi hissediyordum. Çok geçmeden o, benim kollarımda uyuyakaldı. Benim parmaklarım ise hala Efsun'un saçlarının arasında dolaşıyor, bu rahatlığın tadını çıkarıyorlardı.

Tüm bunlara sebep olan dava sayesinde son günlerde ülkenin en iyi avukatlarından birisi olmuşum. Bir dava bitiyor, hemen ardından yenisi başlıyordu. Her yandan bir “Arda” ismi yükseliyordu sanki. Bir o yana, bir bu yana koştururken Efsun'u çok ihmal ettiğimi fark ettim. Evlenme teklifinin

üzerinden yaklaşık bir ay geçmişti ve ben onu çok az görebilmişim. Hemen gidip ikimiz için 3 haftalık izin aldım. Yurtdışına götürecektim onu ve tabii ailelerimizi de. Hemen ertesi gününde uçağın kapısındaaydık. Yurtdışında evlenecektik. Paris'e uçuyorduk. Âşıklar şehrine. Âşıklar şehrinde bir düğün, tam da Efsun'un hayal ettiği gibi. Annem geçtiğimiz her yeri şaşkınlıkla izliyordu. Efsun ise sadece bakıyor, onu sevdiği adama kavuşturacak olan bu şehri tanımaya çalışıyordu. Ben, sanki daha önce defalarca gelmiş gibi, âşıklar şehrinin onlara anlatmaya çalışıyordum. Kocaman şehri öncesinde biz geziyor, sonrasında büyüklerimize gezdiriyorduk. Efsun mutluydu. Onun mutluluğunu görmek beni de mutlu ediyordu. İkimizin bu mutluluğu paylaştığını görmek ise annemi...

Yaklaşık yirmi gün sonra Türkiye'ye geri dönmüştük. Efsun artık benim eşimdi. Evlenmiştik. Her uyanışımda karşımda Efsun'u görmek beni çok garip hissettiriyordu. Uyanırken rüya görmek gibi bir şeydi bu. İşe birlikte gidiyor, eve birlikte geliyorduk. Sanki bu rüya 4 ay önce başlamış ve bir daha bitmeyecekti. Evet dört ay olmuştu evleneli. Zaman ne kadar da çabuk geçiyordu. Efsun yanımdayken zaman mı bize yetişemiyordu, yoksa biz mi zamana anlamıyordum. Aslında zaman yetmiyor diye bir şey yoktu. Saatler yine aynı saatler, dakikalar yine aynı dakikalardı. Sadece biz hayatı dolu dolu yaşıyorduk. Hiçbir saniyeyi boş bırakmadan, en güzel anılarımızla dolduruyorduk bu hikâyeyi.

Bir gün Efsun'la birlikte film izliyorduk. Birden filmi durdurdu ve yavaşça bana döndü. Ne olduğunu merak ediyordum. Ağzından dökülecek olan kelimeleri beklemeye başladım.

-Sence benden iyi bir anne olur mu?

“Hem de çok iyi bir anne olur. Dünyanın en iyi annesi olur senden.” hiç düşünmeden cevap vermişim. O benim kollarımdayken bir yandan düşünüyordum. Efsun. Anne. Çok güzel olurdu. Ona anne diyecek bir çocuk. Bir anda aklıma bir soru gelmişti.

-Efsun. Sen şimdi bunu niye sordun ki? Nereden geldi aklına böyle bir şey.

-Ben de bunu sormanı bekliyordum. Bir çocuğumuz olacak da o yüzden sordum. Ben ve annelik konusundaki düşüncelerini öğrenmeden söylemek istemedim. İlk başta büyük bir şaşkınlığa misafirlik etti tüm benliğim. Çünkü böyle bir şeyi hiç beklemiyordum. Sonra ise sonsuz bir mutluluk aldı şaşkınlığın yerini. Sanki delirmişim. Evi dört dönüyordum. Mutluluktan zıplıyor, aklıma gelen bütün sevgi sözcüklerini haykırıyordum. Sonunda Efsun beni sakinleştirmeyi başardı.

-Saat geç oldu, hadi uyuyalım.

Uykum yoktu ama Efsun'un bu çağrısını geri çevirmeyecektim. Sarılarak uyuttum onu, kollarımda. Aslında benim uykum yoktu. Ama onun yanındaki rahatlık, nefes alışverişindeki o tatlılık benimde uykumu getirmişti. Nasıl uyuduğumu hatırlamıyordum. Ama sabah kalktığımda yanımda yoktu sadece sesi geliyordu. Kahvaltı hazırlıyordu. Ekmek almaya çıktım. Ama eve ekmeğin yanında bir buket çiçekle döndüm.

“Ne gerek vardı?” diye karşılık verdi aldığım çiçeklere ve her sabah bu sözü ondan duyar oldum. Çiçek artık evin klasik bir geleneği olmuştu. Hediyeye yerine koyuyordu Efsun aldığı her çiçeği. Ama onun bana vereceği hediye yanında ne idi ki bunlar. Birer çöp gibi kalıyorlardı. Hediyemi alacağım zamanı iple çekiyordum. Bir iki hafta sonra kucağımıza alacaktık bebeğimizi. Cinsiyetini bilmiyorduk. Çünkü Efsun sürpriz olmasını istemişti.

Efsun artık işe gitmiyordu. Doğum iznine ayrılmıştı. Benim için işe gitmek artık bir ölümdü. Efsun'u evde tek başına bırakmayı pek istemiyordum. Bu konuyu annemle konuştum. Annem bana gelip bizim evde kalmayı teklif etti. Sabahları geliyordu, akşam ben eve gelince Efsun'la birlikte evine bırakıyorduk annemi.

Yine hiç işe gitmek istemediğim sabahlardan biriydi işte. O gün benim ilk girdiğim davanın ertelendiği tarihi. O davaya tekrar girecektim. Kahvaltı, araba, yol derken çok fazla geçmemişti, birkaç saat sonra duruşma salonundaydım işte. O mafya babası yanımda dik dik bana bakıyordu. Dava bir saat sürmüştü. Yapabildiğim en iyisini yapmıştım. Ama kaybetmişim. Mafya babası müebbet yemişti. Biraz üzgün, biraz da bu davadan da kurtulmuş olmanın verdiği güçle eve geri döndüm. Her şeyimi anlattığım gibi bunu da anlatmıştım Efsun'a. Keşke bu davaya ilk girdiğimde diyebildiğim gibi “Moralimi hiç bozmadım.” diyebilseydim. Ama söyleyemiyordum işte. Adamın bana bakışı aklımdan çıkmıyordu. İçimde ne olduğunu bilmediğim bir duygu, yavaş yavaş tüm bedenimi kaplamak için çabalıyordu. Belki vicdan azabı, belki korku... Bilmiyordum, aynı zamanda anlayamıyordum da.

Doğuma bir haftadan az bir süre kalmıştı. Bir gün odamda çalışırken telefonum çaldı. Annemdi arayan. Verdiği haber hem beni dehşete düşürmüş, hem de mutlu etmişti. Efsun'u hastaneye kaldırmışlardı. Odadan çıktım, arabaya bindim, sadece birkaç saniye sonra yoldaydım. Hastaneye yaklaşmıştım. Kalbim gittikçe daha da hızlı atmaya başlamıştı. Yolda hızla ilerlerken ani bir fren yapmama neden olan bir araba kesmişti önümü. Ben şaşkınlıkla arabaya bakarken, arabadan birkaç kişinin inip yanıma gelmesi fazla uzun sürmemişti. Ben olanları hala idrak edememişken yanağımda hissettiğim keskin acı gözlerimin kararmasına sebep olmuştu.

Gözlerimi tekrar açtığımda içerisi zifiri karanlıktı. Burnum o keskin pas kokusundan dolayı uyuşmak üzereydi. Aniden ışıklar açıldı. Gözlerim açılmamak için inat ediyorlardı sanki. Işığa karşı direnerek onları açılmaya zorladım. Eski bir depodaydım. Bana doğru yaklaşan ayak seslerini fark ettim. Sesin geldiği yeri bulamadım ilk başta. Zaten gözlerim hala bulanık görüyordu. Yavaş yavaş daha iyi görmeye başlamıştım. İşte o anda aynı dik bakışları yine üzerimde hissettim. Nasıl çıkmıştı. Kaçmıştı besbelli. Son girdiğim davadaki mafya babası, karşımda duruyordu işte. Beni de bu yüzden kaçırmışlardı. Bir telefon kesti düşüncelerimin önünü. Nereden geldiğini anlamadığım bir telefon sesi. Mafya babası yavaş yavaş yaklaştı bana. Ellerinin bana uzanmasıyla saç diplerimden gelen o keskin sızıyı hissetmem bir olmuştu. Yüzümü kendine doğru çekti. Elinde benim telefonum, ısrarla çalıyordu. Daha fazla beklemenin bir anlamı olmadığını düşünmüş olmalı ki, telefonu açtı ve sesi dışarıya verdi. Annemin sesini duyuyordum. Ne dediğini tam anlamıyordum. Annem tam konuşmasını bitirmişti ki daha önce fark etmediğim silahın soğukluğunu hissetmişim alnımda. Ama şu an umurumda değildi. Ne silah ne de başımda kafama sıkılmak için hazır bekleyen mafya babası. Sadece Efsun'u ve bebeğimi merak ediyordum. Bunları düşünürken telefonda yeni sesler gelmeye başladı. Bu sefer annem değildi. Bebeğimin sesiydi. İlk çılgınlıklarının duymamla, bir silah sesi ve kafamdaki o acı aynı zamanda gerçekleşti.

Silah sesiyle açtım gözlerimi. Karşımda bembeyaz tavan... Rüyaymış bütün gördüklerim. Akşam annemin bana anlattıklarını, annemin sesinden dinlemiştim, sanki benim yaşadıklarımın gibi; ben yaşamış, ben hissetmişim bütün olanları. Sanki ben âşık olmuş, ben evlenmişim. Doğacak olan çocuğu benimmiş gibi sahiplenmişim. Ama babamın hikâyesiydi bunlar. İşte o an anlamıştım ismimin neden Poyraz olduğunu. Gelişimle yakıp yıkmıştım her şeyi, ama buna rağmen beraberimde güzel şeyler de getirmiştim yeni dünyaya. Ben doğduğum an babam hayata kapatmıştı gözlerini. Benim ilk çılgınlıklarım, babamın ölüm dakikaları olmuştu. Şimdi yerini ben dolduruyordum hayatta. Şimdi onun yerinde ben, onun koltuğunda ben. Babamın yaşadıkları; meslektaşını, oğlunu, beni ürkütüyor muydu, bilmiyorum. Bildiğim tek şey bundan sonra onun ideallerine cevap olabilme iradesine sahip olduğumdu.

ZORLU İMTİHAN

Hayatında her şeyin var olduğunu ve doğru ilerlediğini sanıyordu. Ta ki o soruya kadar.

-Ne olmak istiyorsun?

Düşünüyordu. Acaba ne olmak istiyordu. Annesinin hep istediği şey olan doktor mu? Yoksa babasının istediği gibi mimar mı? Bilmiyordu. Bir cevabı yoktu. Düşüncelere dalmıştı. Bir ses onu düşüncelerinden alıyordu.

-Genç ne olmak istiyorsun?

Ağzından birden ‘avukat’ kelimesi çıkmıştı. Neden o kelime bilmiyordu. Hakkı savunduğu dürüst olduğu için miydi? Bilmiyordu.

O günden sonra kendine bir söz vermişti. Avukat olacaktı her zaman haklının yanında duracaktı. Bu verdiği söz nedeniyle çok çalışmaya başladı. Olacaktı, o da bir avukat olacaktı. Ama bunun için çok gayret göstermesi gerekiyordu. Bir sorunu vardı. Bugüne kadar hiç böyle büyük bir söz vermemişti kendine. Altından kalkabilir miydi?

Bu düşünceleri bir kenara bırakmıştı. Çünkü onlar mutsuzluk getiriyordu. Önünde uzun bir yolu vardı. O daha yolun başındaydı. Sonunun ise mutlu biteceğini umut ediyordu. Annesi ve babası ne kadar vazgeçirmeye çalışmışlar ise de o vazgeçmemişti. Pek de iyi bir lise kazanmamıştı ama çalışıyordu. Emeklerinin karşılığını alacağından emindi. Lisenin ilk yılında alışma evresinde olduğu için pek verimli olamadı. Birçok zorlukla karşı karşıya gelmişti. Hepsinin üstesinden gelemese de umutluydu. Yıllar bu şekilde gelip geçiyordu. Verdiği sözü unutmuyordu.

Son yıl gelmişti. Sınav stresi artmıştı. Birçok rakibi vardı ve onları geçmesi gerekiyordu. Sabahtan akşama kadar hatta bazı geceler hiç uyumuyordu. Hep ders çalışıyordu. Yemeden içmeden kesilmişti. Ailesi onun için endişeleniyordu. Endişelenmekte de haklıydılar. Osman bu günlere gelebilmek için birçok şeyden vazgeçmişti ve ailenin korktuğu başına gelmişti. Sınav gününe az bir süre kala Osman rahatsızlanmıştı. Birkaç hafta okula gidemedi. Çünkü ayağa kalkacak hali yoktu. Doktor yorgunluk ve stresten kaynaklandığını söylemişti. Ama Osman çok çalışmadan nasıl kazanacaktı? Nasıl iyi ve güçlü bir avukat olacaktı?

Osman kendini topladığında sınava üç hafta kalmıştı ve iki hafta okula gidememişti. Öğretmenleri Osman’ı çok seviyor ve onunla gurur duyuyorlardı.

Çünkü Osman dürüst çalışkan ve zeki bir öğrenciydi. Bir de endişeleniyorlardı. İki haftalık açığı ve üç hafta da sınava olan konuları toplarsa beş haftayı üç haftaya sığdırması gerekiyordu. Bunun imkânsıza yakın bir şey olduğunu Osman'a belli etmemeye çalışıyorlardı. Ama şunun farkında değillerdi. Osman'ın bunun farkında olması... Yeniden uykusuz geceler başlıyordu. Sanki Osman bir imtihanda gibiydi. Osman ne için sınanıyordu? Bilinmiyor muydu Osman'ın ne kadar başarılı ve azimli bir öğrenci olduğu? Her neyse gelelim asıl konumuza. Osman sınav gününe kadar çok çalıştı. Son gün kafası yoğun olur diye çalışmamıştı. Sınav sabahı erkenden kalktı. Kahvaltısını yapıp sınav yerine gitti. Sınava girdi ve soruları hızlı bir şekilde çözdü. Artık Osman mutluydu. Sınavı çok güzel geçmişti. Bir tek yapacak şey kalmıştı o da beklemek. Hiçbir şey yapmadan beklemek... Bekledi ve emeklerinin karşılığını aldı. Hukuk Fakültesi'ni kazandı. Artık onu yeni bir imtihan bekliyordu. Zaten Osman da bu imtihana hazırlıklıydı.

6 yıl sonra

Osman haklının arkasında haksızın karşısında dürüst bir avukat olmuştu. Beş yıl üniversite ve bir yıl stajdan sonra kendine bir büro açtı. Kendi ayaklarının üzerinde durabiliyordu. Her şey tozpembeydi. Osman çok mutluydu. Günler su gibi akıp gidiyordu. Ta ki Osman zır zır çalan telefonu açana ve babasının içini çeke çeke ağlayış sesini duyana dek. Babasının o sesini duyunca Osman'ın içine bir telaş düştü. Bir şeyler olmuştu. Osman babasına sordu:

-Baba ne oldu? Senin sesin neden bu kadar kötü geliyor? Yoksa anneme...

Babası:

-Evet, dedi. Annen... Anneni hastaneye kaldırdılar.

Osman hemen hastaneye gitti. Doktorla annesi hakkında konuştu. Doktor:

-Annenizin acilen ameliyata girmesi gerek. Lakin ameliyatın parasını devlet ödemiyor. Bu parayı bulmanız gerek. Yoksa anneniz...

Doktor daha cümlesini bitirmeden Osman:

-Yoksa ne, ne olur yoksa? Söylesene doktor. Doktoru hırpalamaya başladı. Fakat ne çare gerçekler güpegündüz ortadaydı. Osman'ın bu parayı bulması gerekiyordu. Birden aklına bir şey geldi. Bir gün önce Osman'a gelen bir teklif... Bir suçlunun avukatlığını yapması için Osman'a verilen para teklifi. Osman bunu kabul etmemişti. Şu an para deyince ilk olarak aklına bu geldi. Hemen bırakılan karttaki numarayı aradı. Teklifi annesi için kabul etti.

Dava gününün gelmesini istemiyordu. Ama ne çare o gün geldi. Adliyenin kapısından içeriye girecekken ayakları geri geri gitmek istiyordu. Ama gidemedi. O kapıdan içeriye girdi ve dava başladı. Sonucu ise Osman için kötü, müvekkili için iyiydi. Davayı Osman istemeye istemeye kazandı. Dürüst ve suçlunun yanında olacağına söz veren Osman bir suçluyu aklamıştı. Bir insanın günahına girmişti. Bu vicdan azabıyla yaşayabilir miydi?

Annesinin ameliyat parasını aldığı gibi hastaneye götürdü. Annesinin kurtulmasını sağladı. Birkaç gün sonra annesini hastaneden çıkardı. Evine götürdü. Annesi ve babası mutluydular ve Osman ile gurur duyuyorlardı. Ama Osman kendisi ile gurur duymuyordu. Verdiği sözü çiğnemişti. Artık gözünde bir hiçti. Bir suçsuzun ahını almıştı. Günler bu şekilde vicdan azaplarıyla geçmişti. Tam bir ay olmuştu. O davayı kazanalı, o günahsızın ahını alalı tamı tamına bir ay olmuştu. Bu işkenceye daha fazla tahammül edemezdi. Hemen bir kâğıt alıp yazmaya başladı. Her şeyi olduğu gibi anlattı. Annesinin ameliyat parası için o günahsızını nasıl hapse attırıldığını yazdı. Elini masasının sağ alt köşesindeki çekmeceye uzattı. Çekmeceyi açtığı gibi tabancayı aldı. Kafasına dayadı. Osman böyle biri olmamalıydı. Bu yaşananların yaşanmaması gerekliydi. Sadece yaşadıklarını, yaptığı doğruların tek bir yanlışın kurbanı olduğunu düşünüyordu. Ağlıyordu. Arkasında bıraktıkları için ağlıyordu. Kendisine yaptığı işkenceye daha fazla dayanamadı. Taaak. O ses Osman'ı bitirmişti. Azimli, çalışkan, dürüst ve kendisine verdiği sözü yerine getirmediğini düşünen Osman gitmişti. Bir ses, bir dokunuş onu yok etmişti. Osman hayat denen bu zorlu imtihanın daha yarısındayken pes etmişti.

HAYAT BOYAR GÖZLERİNİ OLMAYAN RENKLERİNE

Her nasılsa, bu sene sanki elemeleri geçebileceğine dair bir his vardı içinde. Başaracaktı bu sefer, hem baraj engeline takılsa da bir şey olmazdı; ilk değildi nasılsa. Bir anlığına, önceki senelerde yaşadıklarını geçirdi aklından ve tekrar katılmasına mâni olabilecek herhangi bir şey olmadığı kanısına vardı. Fakat elemeleri geçebilme işini garanti altına almak istiyorsa, tek bir engel vardı ortadan kaldırılması gereken: Elsa.

Her şey iki hafta öncesine dayanıyordu. Elsa da tıpkı Raquel ve Dylan gibi yeni gelenlerdendi. Lâkin Elsa'yı diğerlerinden farklı yapan şeydi; geçen senenin tacı ondaydı ve eğer gerçekten elemelere katılacak olursa seçilirdi, böylelikle de kontenjan dolmuş olurdu. Kısaca eğer potaya son girenin Elsa olmasını istemiyorsa ne yapıp edip Elsa'nın seçmelere girmesine engel olmalıydı. Elbette bu, planladığı kadar kolay olmayacaktı çünkü jüriler tacı Elsa'ya vermişlerse eğer, bir bildikleri vardı elbet, o yeteneği görebilmişlerdi Elsa'da.

Bu akşam jüri üyeleri, seçmelere katılacak tüm yarışmacılara konuşma yapabilmek amaçlı, bir akşam yemeği toplantısı düzenleyeceklerdi. Eğer bu akşamki yemeğe katılanlar arasında Elsa olmazsa, bunun anlamı çoktan seçilmiş olmaktı. Yani seçmelere katılmayı garantileyebilecekti. Bir anlığına düşündü, eğer Elsa seçmelere katılmış ise ne yapacaktı? Aslında bu o kadar da zor değildi; olmamalıydı. Çünkü Elsa'dan bir eksiği vardı; o da diksiyon ve zarafet derslerini henüz almamış olmasıydı. Tüm bunları düşünürken, zamanın çok hızlı akıp geçtiğini fark edememişti, fakat akşam için hazırlanma vakti çoktan gelmişti. Son provalarını yaptı kendince. Oraya vardığında karşılaşacaklarından habersiz bir şekilde ayrıldı evden.

Seçmelerin yapılacağı salona gelmişti artık. Tatlı bir sevinçle dolmuştu içi. Sebebi, henüz Elsa'yı katılımcılar içinde görememiş olmasıydı. İçindeki o tatlı sevinç, umuttu aslında.

Bütün bu duyguları içinde taşıyarak, çevik hareketlerle ve o süt beyazı dişlerini göstererek selamlaştı bütün salonla ve ardından, kendisi için ayrılan masaya doğru ilerledi. O sırada, jüri üyeleri de on dakika içerisinde seçmeleri geçenleri açıklayacaklarını duyurdular. Bunu duymak, onu heyecanlandırmıştı ve ayağındaki topuklu ayakkabının da gazabına uğramış olsa gerek ki, sendeledi. Fakat düşmeden yerine oturmayı başardı. Oturduktan sonra içindeki heyecan ve telaşı gidermek amacıyla, masada kendisi için önceden servis edilmiş olan ve aslında göz zevkine pek de uymayan içeceklerden yudumladı. Her ne kadar

içecekler estetik görünmeseler de, bunu yapmak ona iyi gelmişti, şimdi titremesi kesilmiş, düşüncelerinin biraz da olsa dağılmasıyla kendine gelmiş ve telaştan sararan o pamuk elleri, normal görünümüne kavuşmuşlardı. İçine dolan bu derin huzurun ve rahatlığın ona bildiklerini unutturmasından korkarak, bu kadar heyecanlı olmasının kendisi için iyi bir şey olmadığına karar verdi. Eğer, aylarca üzerinde çalışıp, emekler sarf ettiği koreografıyı unutacak olursa, seçmelere girebilmiş olmasının hiçbir anlamı olmayacaktı. Dans denilen, müzikle birleştiği zaman, insana duygularını yönlendirebilme fırsatı vererek, enerjisini güzel yönde harcattıran etkinliğin; koreografisi olmadan, kendisini gösterebilmesi pek de mümkün olamazdı doğrusu. Yine düşüncelere dalıp, gittiğini fark etti, kendisine gelmesi saniyeler sürdü. Jüri üyelerinden biri, eline mikrofonu almış ve seçmelere katılanları açıklamaya başlamıştı. Pürdikkat, o deniz mavisini gözlerini açarak, jüri sözcüsünü dinlemeye koyuldu. Açıklanan her bir ismin ardından, heyecanı bir kat daha artıyordu. Nihayetinde açıklanması gereken iki isim kalmıştı sadece. Evrenin bir mesajı olsa gerek ki, tam jüri sözcüsü, geriye kalan iki ismi açıklayacağı sırada, ses ve elektrikle ilgili teknik bir sorun meydana gelip, mikrofon devre dışı kalmıştı. Bu sebepten dolayı konuklara, meydana gelen aksaklığa neden olan arıza giderildikten sonra, duyuruların kaldığı yerden devam edeceği haberi verildi. Gariptir, sanki son açıklanacak isimlerin arasında kendisinin olmadığını biliyormuş da korkuyormuş gibi, duyuruların arıza giderildikten sonra devam edeceği haberini almak onu rahatlatmıştı ve bu sayede olabilecekleri düşünme fırsatını tekrardan elde etmişti.

O da elinde olan fırsatı değerlendiriyordu; hayatın neden ona bütün bunları yaşattığı düşüncesine dalarak. Bütün bunlara, yani son iki hafta içerisinde olanlara, mantıklı bir açıklama getirmek gerçekten zordu onun için. Kafasını daha fazla bu konuya yormak istemedi; zaten o an telefonuna gelen mesaj da bu düşüncesini destekler nitelikteydi. Mesaj Elsa'dandı. Bu mesaj, onun bir anda irkilmesine neden olmuştu. Çünkü bir an için Elsa'nın da salonda olabileceği hissine kapılmıştı.

Mesajda şunlar yazıyordu; "Birkaç dakikalığına çıkış kapısının önüne gelebilir misin lütfen?" Gitmek zorunda olduğu hissine kapılmış olsa gerek, ayaklarının çıkış kapısını önüne doğru telaşlı ilerleyişine engel olamadı. Oraya vardığında, Elsa'nın yüzünü kaplayan teslimiyet dikkatinden kaçmamıştı. Elsa, ona ağzını açma fırsatı dahi vermeden, konuşmaya başladı: "En başından beri ben sadece seni hırslandırmak gayesiyle buradaydım. Seçmelere katılmak gibi bir niyetim de zaten yoktu. Fakat senin pes etmemeni, bu yıl seçmelere tekrar başvurmanı ve aynı zamanda hazırlayacağın koreografıyı daha özenli ve ciddi bir şekilde hazırlamanı sağlamak amacıyla kendimi sana rakip olarak gösterdim

ve böylelikle bir rekabet ortamı sağlamış oldum. Bunları yapmamın elbet bir sebebi var. Şu an yüz ifadene baktığımda, hatırlamadığını anlayabiliyorum, ama geçen seneki yarışmaların finalinde, bir rakibimle aynı oyu alıp, tekrardan oylamaya çıktığımda, o kazanmamı ve tacı almamı sağlayan, son ve benim için eşsiz değerli olan oyu bana sen vermiştin. Üstelik seni eleyen ben olmama rağmen... Tüm bunlar için teşekkürler.” Elsa, bunları söyledikten sonra ülkesine geri döneceğini ve uçağının bir saat sonra kalkacağını söyleyerek aceleyle oradan ayrıldı.

Bunları öğrenmek onun için ani olmuştu. Elsa hakkında çok yanlış düşünceleri olmuştu, üstelik artık özür dileyemez veya teşekkür edemezdi, çünkü Elsa çoktan gitmişti. Düşüncelerinden sıyrılıp, kendine gelebilmek için lavaboya yüzünü yıkamaya gitti. Fakat lavabodaki aynada, yüzündeki o seramik makyajı gördüğünde, yüzünü yıkamanın o an yapması gereken en son şey olduğu gerçeğini gördü ve duyuruların devam edeceğini hatırlayarak hızlı adımlarla salona doğru ilerledi, o ince topuklu ve bir o kadar narin ayakkabılarıyla.

Salona geri döndüğünde, işittiği o coşkulu alkış sesleri onu heyecanlandırmış olacaktı ki, ikinci kez ayakkabılarının gazabına uğrayıp, bir kaza çıkarmaktan son anda kurtarabildi çelimsiz ve bir tüy kadar hafif bedenini.

Bu ufak karışıklığın ardından, etrafındaki büyük bir coşkuyla alkışlayan kalabalığa, hoş bir edayla göz gezdirmeye başladı. Salondakilerin alkışlarına henüz bir anlam verememişti. Ta ki kendisine yaklaşan iki kişinin söylediklerini duyana dek... Gözlerinden samimiyetleri okunan iki orta yaşlı bayan, geldiler ve onu tebrik ettiklerini, bu sene seçmelere en iyi jürinin gözetimi altında girmeye hak kazandığını söylediler.

Bunları işittiğinde, yüreğindeki o Elsa'ya karşı olan vefa ve suçluluk duygusu, ağırlığını az öncekine kıyasla daha fazla hissettirmişti. Şu an için umursamaması gerekse de, bu kadar borcun yükü omuzlarında, isim listesine imzasını atmak için, jüri masasına doğru, gururlu adımlarla ilerledi. Jürilerin, ileride çok işine yarayacağını düşündüğü nasihatlerini aldıktan ve hâlâ biçimlendiremediği, şekilsiz imzasını, isminin yanındaki boşluğa attıktan sonra, artık eve dönüş vakti gelmişti.

Binadan ayrıldığında, eve yürüyerek dönmek için havanın fazla serin olduğunu düşünerek, taksi butonuna bastı ve üşüyen ellerini, kürklü mantosunun ceplerine sokarak, taksinin gelmesini beklemeye koyuldu.

Eve vardığında, hava iyice kararmıştı. İlk iş olarak, makyajını temizledi, alışkın değildi bebek yüzü, bu kadar yoğun makyaja. Ardından, saçındaki o

küçük ama kafasına çatal batırmışçasına rahatsızlık veren tel tokalarını çıkardı tek tek ve özenle. Canını daha fazla yakmak istemiyordu çünkü. Tokaların ayıklanması işini, tereyağından kıl çeker gibi hallettikten sonra, artık sırada duş almak vardı. O küçüklüğünden beri, kaygan kumaş dediği, saten elbisesini çıkardı üzerinden. Kısa bir süre içerisinde temiz kıyafetlerini de yanına alıp, banyoya doğru ilerledi, isteksiz adımlarla ve yorgun bir şekilde. Suyun ılık teniyle ilk teması pek de rahatlatamamıştı yorgun düşen bedenini. Dalgınlıktan şofbeni açmayı unuttuğu için, su haddinden fazla soğuk gelmişti çünkü.

Bu özel akşam için hevesle yaptırdığı o bukle bukle saçları, suyun onları ıslatmasıyla salıvermişlerdi kendilerini, onun omuzlarından aşağıya doğru. Köpürttü saçlarını, o mis kokan bal özlü şampuanıyla. Bu anların keyfini çıkarıp, rahatlamak da vardı elbet. Ama o, çok yorulmuştu, seri bir şekilde saçlarını duruladı ve duştan çıktı. Kurulandı ve ayıcıklı, polar pijamalarını giydi. Aynaya baktığında, o cetvel kadar düz saçlarını tekrar görmek canını sıkmişti, oysa o hep bukle bukle saçları olsun istemişti. Fakat o bukle bukle saçları da tıpkı Elsa gibi kayıp gitmişti ellerinin arasından. Düşüncelerini bir kenara atarak ve saçlarının ıslaklığına aldırış etmeden, doğruca yatağına gitti. Yatağına girdiğinde, düşünmekten kendini alamadı. Şimdi o deniz mavisi gözleriyle, tavana doğru bakıp bir yandan da Elsa'yı düşünüyordu. Elsa'nın çabalarını boşa çıkarmamalıydı. Farkına varamamıştı ama üstünde emeği çok fazlaydı. Kendi kendine sorumluluklar yükledi. Başarmak zorunda olduğunun farkındaydı elbette. Sonra göz kapakları ağırlaşmaya başladı birden. Ardından yavaşça kapandılar. Vücudu hiç olmadığı kadar hafifti şimdi. Bu kadar stresi, yorgunluğu ve düşünce fırtınasını daha fazla kaldıramamıştı, o kuş tüyü kadar hafif, narin bedeni. Artık daha fazla yorulmamalıydı zaten. Dinlenmeliydi ki gözleri açıldığı zaman, kendi renklerine kolayca bürünebilsinler. Hayat onları hiç olmadığı renklerine boyamıştı; Elsa'yı çok yanlış tanıtıp, onu yanlış düşünceler içinde hapsetmişlerdi âdeta. Yarın sabah uyandığında, o deniz mavisi gözleri, kahverengi kahverengi bakacaklardı önlerine, tıpkı iki hafta önce baktıkları gibi...

KİMSESİZ

Neydi bu kaldırım taşının sorunu? Ne diye diğerleri gibi hizada durmuyordu da illa çıkıntılık yapıyordu? Hayat zaten ona çelmesini takmıştı, şimdi bir de bu gri taş onu tökezletiyordu. Kimdeydi suç? Taşta mı yoksa onu diğerleriyle aynı hizaya koyamayan işçide mi? Aslında o da aynı çıkıntılık yapan bir kaldırım taşıydı. Hayatta birkaç kişi hariç kimse tarafından sevilmedi ve benimsenmedi. O hep dışlanan taraf oldu. Ama suç onda mıydı yoksa onu bu hayatta yapayalnız bırakan anne babasında mı? Bir an saçmaladığını düşündü; hiç tanımadığı bir işçiyi mi suçluyordu ya da ölen anne babasını mı?

Evet, ailesini on iki yaşındayken bir trafik kazası sonucunda kaybetti. Babasının bir anlık dikkatsizliği onları bu hayattan alıp götürmüştü. Aslında o da arabadaydı, ama burnu bile kanamadan arabadan çıkmıştı. Hiçbir yerine bir şey olmamıştı. Aslında ona bedenen bir şey olmadı; ruhen baksanız ona, anne babasının öldüğünü duyduğu an ruhu can çekişe çekişe öldü. Kim katlanabilirdi can parçasının, annesinin gidişine ya da kim katlanabilirdi hayatının anlamı babasının gidişine? İnsan birinin gidişine diğerinden destek alıp katlanırdı da ikisi birden gidince kimse ona destek olmadı, olamadı. Daha onların gidişini algılayamadan onu tek akrabaları olan amcasının yanına gönderdiler. Amcası da yengesi de çok iyi insanlardı. Ama onlar da çok yoksullardı. Zaten üç çocukları vardı bir de ona nasıl bakacaklardı. Amcası onu yetimhaneye bırakmak zorunda kaldı. Ama ona asla darılmadı. Çünkü biliyordu bunu yapmak zorunda olduğunu. Yetimhanenin bahçesine ilk adım atışını, yengesinin ona ağlayarak sarılışını, amcasının “Beni affet.” deyişini hep hatırlar.

Yetimhane... Hani şu anne babası olmayan her yaştan çocuğun bulunduğu, olsa olsa bir haftalık olan daha rengi belli olmamış gözlerine baktığınızda çaresizliği, kimsesizliği gördüğünüz kimsesizlerin olduğu yer. Bir an kendini şanslı hissetti. O gene anne babasını tanıdı, onlar tarafından sevildi. Ama hangisi en acıydı? Anne babasını hiç tanımadan onları yok bilmek mi, yoksa anne baba sevgisini tadıp onları kaybetmek mi? Bu tartışılacak bir konuydu. Yetimhanedeki günleri çok zor geçti. Kimseyle iyi anlaşamadı. Hiç arkadaşı olmadı. Amcası ilk yıllarda onu ziyarete geliyordu, ama sonra o da terk etti onu. Öyle olunca da yalnızlık aldı başını gitti.

Bir anda korna sesiyle kendine geldi. Otobüsü gelmişti. Hastaneye gidiyordu. Bir yıldır göğsünde hep ağrı oluyordu. Bunun üstüne birkaç aydır nefes darlığı da eklendi. Artık dayanılmayacak dereceye gelmişti. İki gün önce tahlillerini vermişti. Şimdi de sonuçlarını öğrenmek için hastaneye gidiyordu. Aslında bunun kütüphanede taşıdığı kolilerden ve fazla tozdan olduğunu

düşünüyordu. Otobüsten indi ve hastaneye girdi. Doktorun odasına giderken hastanelerin neden bu kadar itici olduğunu düşündü. Bunu düşünürken doktorun odasına geldiğini fark etti. Kapıyı tıklatıp içeri girdi. Birkaç konuşmadan sonra sonuçların gelmesini beklediler. Sonuçlar geldiğinde doktor hemen zarfı açtı. Daha fazla bu suratsız hastayla ilgilenmek istemiyordu. Doktor zarfı açıp baktığında ilk önce kaşları çatıldı. Daha sonra tekrar eski hâline döndü ve uzun bir teselli konuşmasına başladı. İlk başlarda ne olduğunu anlayamadı. Ama sonra işin ciddi olduğunu anladı. Doktorun “Mezotelyoma” diye bir şey dediğini duydu. Asbentinin yol açtığı bir tür akciğer kanseri olduğunu duydu, sonra da artık son evresinde olduğunu. Doktor hemen tedaviye başlamaları gerektiğini, ama onunda etki edip etmeyeceğinin belirsiz olduğunu söyledi. Daha birkaç dakika önceki ruhsuzluğunun yerini bir anda korku aldı. Hayır, hayır o ölmekten korkmuyordu. Hatta bu kadar boş bir hayat yaşamaktan kurtulacağı için seviniyordu. Korktu, çünkü hiçbir arkadaşı, akrabası, tanıdığı yoktu; onu ölünce anne ve babasının yanına gömecek. Şu hayattaki tek vasiyetiydi bu. Ama kim gerçekleştirecekti? Hiçbir şey demeden odadan çıktı, daha sonra da hastaneden. Kimseyi görmüyordu gözü, yürüyerek evinin sokağına geldi. O kadar yolu nasıl geldiğini bile anlamadı. Hemen tek göz evinin kapısını açtı ve koltuğa yığıldı. Birden hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladı. O an ölse hiç kimse kapısını çalıp ona bakmaya gelmezdi. İlk önce yalnızlığına ağladı, daha sonra da anne ve babasının adlarını haykırarak ağlamaya başladı. En sonda pişmanlığına, herkesten kendini soyutlamasına ağladı. Bir müddet sonra da gözyaşları akmaz oldu. Derlerdi ya en huzurlu uyku, ağladıktan sonra uyunan uyku diye; onda öyle bir şey yoktu. O tam on yıldır hiç huzurlu uyku uyumuyordu. Belki de ölüm olacaktı onun en huzurlu yukusu.

Sabah uyandı. Kalkıp kütüphaneye gitmeyi düşündü, ama boş verdi. Zaten şunun şurasında kaç gün daha yaşardı ki. Kalktı yerinden ve elini yüzünü yıkadı. Tekrar koltuğuna çöktü. Aklına yetimhanedeki bir çocuk geldi. Adı Emir’di. Çocuk günden güne zayıflıyordu, rengi sararıyordu. Yurt görevlileri onunla hiç ilgilenmiyordu. Zaten hiçbir çocukla ilgilenmiyorlardı ya neyse. Çocuk gün geçtikçe daha kötü oluyordu. Bir gün kahvaltıya giderken yatakhane de bir tek o kaldı. Tam Emir’in yatağının önünden geçiyordu ki onun hâlâ yatakta olduğunu fark etti. Aslında o an onu umursamaz ve yoluna devam ederdi, ama bir şey onu, Emir’in yanına itti. Emir’e baktığında yorganı kafasına çektiğini gördü. Yorganı açtı ve onun morarmış yüzünü ve ağzından akan kanı gördü. Kısa bir şok geçirdi ve hemen görevlilere haber verdi. Herkes bir anda odaya doldu. Meğerse Emir lösemi hastasıymış ve fark edilmediği için de hastalığı iyice ilerleyerek son raddeye gelmiş. Meğer onu fark ettiğim gün onun öldüğü günmüş. Müdür ve müdür yardımcısı bu olayı bir şekilde örtbas etmişlerdi. Emir’in ölümü onu çok

etkilemişti, çünkü hayatında ilk defa bir ölüyü görmüştü. Şimdi o da kanser hastasıydı ve onun da yanında kimsesi yoktu. Ölüm kapısını şu an çalsa kimse onun öldüğünü fark etmezdi. Ancak ölüsü kokunca insanların haberi olabilecekti.

Birkaç hafta geçti. Artık hissediyordu, ölüm kapısındaydı. Artık iyice hâlsizleşmişti. Canı hiçbir şey istemiyordu. Zaten istese bile yiyebileceği tek şey bir domates ve kuru ekmektir.

İki hafta sonra artık iyice gücü tükeniyordu. Hem iyi beslenememe hem de soğuk hava, hastalığını daha da tetiklemişti. Bir gün annesiyle babasının mezarına gitmek için zor da olsa giyindi ve evinin kapısını açtı. Kapıyı açtığı an havanın soğukluğu içini ürpertti. Yollar gözünde büyüdü, ama kapıyı kapattı ve yola koyuldu. Otobüs şansına hemen gelmişti. Bir saat sonra mezarlıktaydı. Anne ve babasının artık yolunu ezberlediği mezarlarının yanına geldi. Amcası dışından tırnağından artırıp mezar taşlarını yaptırmıştı.

İki mezarın ortasına oturdu ve sustu. Saatlerce o soğukta oturdu ve sustu. Daha sonra dayanamadı ve aniden ağlamaya başladı. İsyane eden eden ağladı. Babasının bir anlık dikkatsizliğine ağladı. Onu bırakıp gitmelerine kızdı.

Ertesi sabah mezarlık bekçisi etrafı kontrol ederken iki mezar arasında bir beden fark etti. Yüzü toprağa gömülüydü. Bedeni birkaç kez dürttü ama uyanmadı. Sonra kolundan tuttu ve çevirdi. Elleri kolları buz gibiydi ve yüzü mosmordu. Çenesi soğuktan ve fazla sıkılmaktan kaskatıydı. Bekçi nabzını kontrol etti. Ölmüştü. Hemen diğer bekçiyi çağırdı. Oradan istikamet morg ve son adres “Kimsesizler Mezarlığı”. Aslında o kimsesiz değildi ama bu hayatta kimsesi kalmamıştı. Mezarın başında sadece dua eden bir imam ve onu bulan bekçi vardı. Bir de başucunda, bekçinin kimliğinden öğrendiği adı, doğum yılı ve ölüm yılının yazılı olduğu, tahtadan bir şahide vardı.

“ ALİ ALAZ D. 09.11.1993 / Ö. 28.12.2015”

YARIM KALAN SEN SAYFALARI

Bu yükü taşıyalı ne kadar oldu diye düşünmüyorum artık. Fark ettiysen yük diyorum artık aşkıma. Omzum üzerindeki, kıyafeti bile taşıyamıyorken, aşkıma taşımak ağır geliyor bana. Anlatıp geçirmek istiyorum seni, bir yabancı bulup her şeyi anlatmak. Sonra aklıma hiçbir şey yaşamadığımız geliyor. O kadar gerçek yaşamışım ki hayallerimi. Bazen ben bile kendime yabancı oluyorum. Bu aşk beni yabancılaştırıyor, kendimi unutturuyor. Yavaş yavaş değiştiriyor beni. Korkuyorum senden ama daha çok aşkımdan. Bu nasıl yangın sevgilim, bir tek ben yandım? Her şeyde tek tabancayım.

Kalbimi yakarlar, arada anılar ya da anı zannettiklerim. Nasıl oluyor da sen yanımdan geçerken, kalbime dokunup gidiyorsun. Ne oluyorsa tam da o zamana oluyor, sen kalbime dokunur dokunmaz, sen isteği sarıyor beni. Bunu bağımlılık haline getiriyorum, sen bilmeden hep her şeyi kendimce yapıyorum zaten. Peki bakışlarım, onları fark etmiyorsundur umarım sevgilim. Yoksa ne anlattıklarımı anlarsın. Çocuk değiliz sevgilim her şeyi söyleyerek anlatmaya lüzum yok. Susarak da sana bir şeyler anlatabilirim. Ama sen anlar mısın? Deli olduğumu da düşünmüyorsundur umarım? Nereden çıktı bu diye sorarsan, bazen seni anlatıyorum, deli diyorlar bana sevgilim. Ne alakası var diyorum onlara, seviyorum işte. Şaşıyorlar bu nasıl sevgi diye? Ben de şaşıyorum. Sevgilim bu yüzden sana soruyorum bu nasıl sevgi diye.

Seninle ilk tanıştığımız günler uçuyor şimdi aklımda. O zamanlar bilir miydin seni bu kadar çok seveceğimi? Ben de bilmezdim sevgilim. İlk tanıştığımızda sen, “Bana kendini anlat.” dediğinde, isterik bir kahkaha koyuvermiştim. İyi bir gülmüştüm sana. “Delirdin” der gibi baktın sonra. Ben de sana “Evet delirdim” der gibi. Öyleydi evet. Sanki anlatsam anlayacaktın. Sanki anlatsam dinleyecektin ve bunu önemseyecektin. Ben sana anlatsaydım olacak tek şey, bütün konuşmamızın boşa gitmesi olurdu. Ama şu anda o kadar pişmanım ki. Belki anlatsaydım ortak nokta bulup, her zaman konuşmak için fırsat kollayacaktım seninle. Belki şimdiki gibi yüz yüze bakıp, geçip gitmeyecektik. Anlatsaydım sana kendimi bir şeyler değişir miydi? Merak konusu... Bunları yazıp sana vermemek bile merak konusu ya neyse...

Sevgilim seni sevdiğimi anlamıyor musun? Hiç belli etmiyor muyum yoksa içimde fırtına koparken senin bunu görmemen. Kusura bakma, yüreğinin kulağı sağır galiba, yoksa haykırışlarımı duymaman imkânsız. Toplasan altı üstü üç kere konuşmuşuzdur. Ama sevgilim ben hep konuşuyorum senle, bugün olduğu gibi. Konuşmalarımızı bir daha yaşıyorum, seni bir daha yaşıyorum. Her seferinde bu bana acı veriyor sevgilim. Artık hayallerin yetmemeye başlıyor

bana. Korkuyorum, senden ötesini isteyeceğim diye. Sevgilim bu kadar etkileme beni ne olursun. Sana sadece bu günlük sayfasından yalvarabilirim, elimden gelen bu sevgilim. Sana yazamadığımdan beri seni yazıyorum bende.

Artık yeni anılarımızı yazmak istiyorum bu buruşmuş sayfalara. Buruşmuş diyorum sevgilim, çünkü her gün yazıyorum, çiziyorum seni. Buruşuyor haliyle. Ama buruşmasa daha mı iyi? Tertemiz olsa daha mı iyi? Ama benim duygularım sana karşı temiz olacak kadar az değil. Çok ve buruşuklar sevgilim. Ben dediği net olan, fakat anlaşılmayan insanlardanım sevgilim. Beni anlamayı denesen yemin ediyorum anlarsın sevgilim.

Neyse sevgilim, bu günümüzü de Nursen Yıldırım'la kapatalım bakalım;

“Biliyorsun,

Seni sevdim!

Bir gün kör olsaydın da severdim seni

Ellerin olmasaydı mesela,

Ellerin olmasaydı sen bile

Kendini sevmezdin oysa” -Nursen Yıldırım-

Beni bıraksanız uyurum öğlene kadar, ama işin ucunda onu görmek vardı ya, gecedен atın beni onun yanına. Hazırlanırken, kahvaltı yaparken bile onu düşünmek beni kendime getiriyordu. Bakalım bugün kaç kere geçeceksin onun yanından diye iç sesime bile sessiz kalıyordum bu günlerde.

Servisi beklerken soğukta kalan parmaklarımı kazağımın içine nasıl soktuğumu fark etmiyordum bile. Bugün de şarkı dinliyordum her zaman olduğu gibi. Şunu düşünmeden geçemedim hiç bir zaman, o da aynı şarkıyı dinleyip aynı hissi yaşıyor mu diye. Nedense benim şu anda yaptığımı o da yapıyor mu diye her zaman merak etmişimdir. Bu dünyada yalnız seni, yalnız senin içinden geçeni bilmek isterdim.

Okula geldiğimde fotoğraf çekileceğini öğrendiğim zaman ilk başta bu bana bir şey ifade etmedi, ama biraz daha düşününce onunla aynı fotoğrafta olma düşüncesi bile mutlu etmeye yetti beni. Daha gelmemişti sınıfa, onun geliş saatine yakın cam kenarına geçer servisten inişini izlerdim. Eğer beni görürse arkadaşça bir gülümsemeyle kıvrılırdı dudakları. Bense sadece bakardım. Başka elimden bir şey gelmezdi. Belki gelirdi, ama gelmiyordu işte.

Fotoğraf çekinmeden önce, fotoğrafçının “gülümseyin” demesiyle başımı ona çevirdim. Biliyordum onun gülüşünün beni gülümseteceğini. Kafamı geri

fotoğraf makinesine çevirdim. Hâlâ gülümsüyordum. Nasıl yapıyordu bunu? Aklım almıyordu.

Her gün eve gelişimi dört gözle beklerim. O günlüğümü açıp sana yazabilmek için. Bugün de o günlerden biriydi. Eve geldiğimde sanki zırlarla girerdim eve, kimseyle konuşmamak için, sırf ona anlatmak, sırf ona konuşmak için. Bazen böyle olmaktan sıkılıyorum. Herkese anlatmak istiyorum, ama yine de ona kalıyorum. Onu yine ona anlatıyordum. Günlüğüm benim için onunla iletişim yoluydu. Gerçekte ayrı olan duygularımız günlükte birleşiyordu. Hayallerim ve sen... Açmaya gidiyorum günlüğümü, yine yaşanmamış her şeyi hayal etmeye, yine gece hüznü gibi çöküyorum günlüğümün üstüne.

Sevgilim ben geldim. Ey sevgili! Kulaklarını aç duy beni, yüreğini aç hisset beni. Sana sevgilim deyince içime oturan o boşluğu gel ve doldur. Benim artık gücüm yetmiyor buna. Sana ihtiyacım var.

Sevgilim, bu sensizlik ne zalim bir şeymiş, hiç vazgeçmiyor beni üzmemekten. Öyle haksız yere uzağım ki senden, korkar oldum artık her gören seni sever diye. Daha ben sevgimi anlatamamışken gelip başkasının sevmesi adaletsizliktir sevgilim. Ama anlattım sevgimi. Ben sevgimi senin boynuna anlattım, gözlerine, dudaklarına anlattım sevgilim. Çaresizce seviyorum sevgilim seni. Özlüyorum seni. Sen, seni özlemenin nasıl olduğunu bilir misin? Seni özlemek aramıza okyanusların girmesi gibi, öyle uzaktan anlatamam sana olan bu özlemi, yaklaş bana ne olur, sustukça konuştuk sanki sevgilim. Artık anlatmak, konuşmak istiyorum senle. Bu yük daha da ağırlaştı sevgilim. Seninle paylaşmamın vakti geldi. Sana olan şu çılgın hasretim bana her şeyi yaptıracak güçte, fakat ben oturup boşluğu izlemekten sıkıldım. Anlatamamaktan korkuyorum sevgilim. Tam anlatmaya başlayıp istemsiz duracak o derin nefesi, istemeden bırakacak ve susacak kadar hüznülyüm. Anlayacaksın beni sevgilim. Ne demiş Oğuz Atay “Beni anlamalısın çünkü ben kitap değilim, çünkü ben öldükten sonra kimse beni okuyamaz. Yaşarken anlaşılmaya mecburum”. Mecbursun sevgilim beni anlamam lazım. Ben kararlıyım, artık geç kalmadan anlatıp yaşamamın vakti geldi. Sevgilim sen ertelenmeyecek türden bir şeysin. Şimdi itiraf vakti...

Kalemim boşluğa düşünce anlamıştım günlüğüm bittiğini. Biten günlük müydü yoksa başka bir şey? Yerimde kıpırdanıp, huzursuzlandım ve günlük alma gereği hissettim. Almak için çıktım evden. Hızlı hızlı yürüyordum, evde beni bekleyen yarım bir konuşma vardı. Sanki konuşmam değil hayatım yarıda kalmış gibi.

Gelen rüzgârla elimi cebime attım. Elimci cebime atar atmaz elim titredi. Açmak için düğmesine basarken arkadaşlardan olduğunu gördüm. Açtım,

okuyamadım. Anlamak istemiyordum. Neden günlüğüm gibi sen de beni yarım bırakırsın? Sen bana bunu nasıl reva görürsün? Ben senin için yaşıyorken sen nasıl ölürsün? Senin değerini anlamanın yolu seni kaybetmekten geçmemeliydi. Dizlerimin üstüne çöktüğümü yeni fark ettim. Demiştım ya sevgilim, aşkını taşıyamıyorum diye. Şimdi sensizliği taşıyamıyorum. Beni bırakmanı taşıyamıyorum. Dizlerim yere çöküyor, ellerim yere iniyor. Kalbim ayaklarımın altında. Söylesene “sevgilim” erken değil mi bizim için. Konuşsana benimle! Sevgilim duy beni! Bağırıyorum anla beni. Ey sevgili artık ulaşamayacağım raflardasın. Bu gün anlıyorum işte sevgilim; günlüğüm ve sen benim hayatımda yarım kalmış birer dizeydiniz ve devamınız gelmeyecekti...

Günaydın sevgilim, sensiz bir günün aydınlığa kavuşması fikrinin saçmalığı ile uyanıyorum yine bu sabah. Doğrulmak gelmiyor içimden, telefonda melodiler yükseliyor. İnan kolumu kaldırıp kapatmaya mecalim yok. Bir yandan bedenimin gücünü hissederken diğer yandan ruhumun ölüsü ile karşılaşıyorum. Ruhum sensiz günlerden sonra intihar etmiş.

Geçen günlerden sonra açamadığım günlüğümü yırttığımda anladım seni kalbime gömdüğümü. Unutmak mümkün değildi seni sevgilim, ama belki hatırlamazdım. Artık sana yazamıyordum, yazacak ne yürek ne de günlük var sevgilim. Siliyorum yavaşça seni kalbimden. Ama biliyor musun sevgilim her şeyi sildim de içimden bir adını silemedim hâlâ.

MEZARLIKTA BAŞLAYAN YAŞAM

Rüzgâr yüzümü acımasız tokatlıyor ama umurumda değil. Yağmur üstüme sel gibi yağıyor ama ben ıslanmıyorum ya da hissetmiyorum. Nedensiz bir boşluğa bakıyorum. Karanlığın sessizlikle dans ettiği bir gecede... İki mezar arasında taze toprak kokusunu içime dolduruyorum. Ağlamaktan kurumuş gözlerim boş bakıyor artık mezar taşlarına. Birinde karım birinde çocuğum yatıyor. Bense çaresiz dikiliyorum ortalarında.

-Servet Abi hadi artık gidelim yeter.

Bir ses böldü kederimi kim olduğunu tam seçemedim.

-Biraz daha kalacağım.

-Abi hadi. Burada kalmanın kimseye bir faydası yok.

-Ama onlar...

İçimdeki keder deresi yine taşmıştı. Tutamadım gözyaşlarımı. Onlar buradayken nasıl gidebilirdim ki?

-Yarın yine geleceğiz söz ama artık gidelim sıırılsıklam oldun abi, hasta olursan hiç gelemezsin.

İstemeye istemeye de olsa girdim sonradan hatırladığım alt kat komşunun koluna. Ama ayaklarımın gidip gitmediğini bilmiyordum. Bildiğim tek şey gitmek istemediğimdi. Yavaş yavaş çamur olmuş yoldan kaldırıma çıktık. Ve ben yolu hatırlamasam da galiba eve gidiyorduk. Belli belirsiz şeyler görüyordum yalnızca ışıklar, çatılar... Bir ses geldi kulağıma derinden yumuşacık, karımın sesiydi. Beni çağırıyordu. Bense dönüp ona gidemiyordum. Buydu işte çaresizlik. Kuşum ama uçmayı bilmiyorum. Saatim ama çalışmıyorum. Ateşim ama ne yanıyor ne de yakabiliyorum.

-Abi üç gündür perişansın. Ölenle de ölmüyör ki, helak ettin kendini yeter artık. Tamam, ben seni anlıyorum...

-Sus

Anlayamazdı. Kimse bilemez anlayamazdı beni. Bu yüzden susturdum onu. Her ne kadar benimle beraber günlerdir o da perişan olmuş olsa da, bana iyilik yapmaya çalışıyor olsa da. Duymak istemedi kulaklarım onu ya da gerçekleri.

Az sonra durduk bir apartmanın önünde. Galiba burasıydı evim. Ağır adımlarla içeri girdik tam üç kat çıktık. Ahşap eski bir kapı...

-Abi anahtar nerede?

-Sen git ben açarım kapımı.

-Abi açsındır bak...

-Aç değilim git dedim ben hallederim.

-Tamam, ama bir ihtiyacın olursa ben...

Çoktan kapıyı açıp içeri girmiş hatta kapıyı bile kapatmışım yüzüne. Bir kötülüğü yoktu ki bana. Neden kötü davranıyordum ona? Kıskanıyordum galiba onu. Bir ailesi vardı. Bir nişanlısı vardı. Bir sene sonra evleneceklerdi. Belki çocukları bile olacaktı. Mutluydu yani o bu yüzden kıskanmaya başladım onu. Oysaki daha bir hafta öncesine kadar abi kardeş gibiydik. Elimde büyümüştü benim. Hayır bizim. Karımla evlendikten bir sene sonra doğmuştu. Alt kat komşumuzun oğlu olmasına rağmen çok benimsemişti onu Yasemin. Bizim oğlumuz olduktan sonra dahi hep yeri başkaydı onun Yasemin'de.

Çamurlu ayakkabılarımın ayağımda olduğunu yanlışlıkla yatağın kenarına vurunca anladım. Kocaman bir gülümseme yayıldı suratıma. Yasemin ne nefret ederdi ayakkabılarla eve girilmesine. Şimdi gelip bağıracaktı gibi hissettim birden. Önce bir güzel silecekti buraları sonra suratını asıp oturacaktı pencerenin önünde ki kanepeye. Akşam koltuğa bile gönderecekti beni yatmam için... Gecede kıyamayıp hınzırca yanıma gelip sokulacaktı. Böyle bir kadındı işte o kızardı ama hiç kıyamazdı insanlara. Bir günü geçmezdi onun küskünlüğü.

Üstümü çıkartıp ağır ağır uzandım yatağıma. Yatağıma. Buz gibiydi yatak çünkü o yoktu. Uyurken bile gülerdi o. Minicik dudakları, kocaman kahve gözleri, siyah uzun kâkül kesilmiş saçları bembeyaz teni vardı. Bakmaya kıyamazdım. İlk tanıştığımız gün de böyleydi, uyurken de, onu uğurladığım gün de. Son kez yüzüne baktığımda dahi yüzündeki o tebessüm vardı. Yıllara rağmen hala güzeldi. Güzelliğine vurulmuşum ben onun. Askerden yeni gelmiş memlekette iş bulamamış İstanbul'da iş aramaya gelmişim. Önce bu evi bulmuş babamların gönderdiği az bir parayla bir yandan geçinmeye bir yandan da iş aramaya çalışıyordum. En başta iş bulacak biraz para biriktirip memlekete geri dönüp kendi işimi kuracaktım. Ama olmadı çünkü onunla tanıştım. Bir gün yine iş bulamadan evime dönüyordum. Bir taraftan sinirli bir taraftan da yorgundum. Yenilmişlik duygusu o kadar sardı ki beni birden artık yeter dedim ve bindiğim vapurdan kendimi atmaya karar verdim. Ucuna kadar yürüdüm kimseye aldırış etmeden bir ayağımı boşluğa attım ki arkamdan kadifemsi bir ses "neden?" diye usulca sordu. Dönüp baktığımda kâküllü çıtı pıtı bir İstanbul kızı vardı. Elinde kitapları büyük bir ihtimalle üniversite öğrencisiydi ve ailesi varlıklıydı. Bu yüzdendi işte bana küstahça soru soruşu ve meydan okurcasına bakışı .

“Neden” bir cevap verememiş ve ağızında bir şeyler gevellerken birden yumuşadı yüzü ve sesi. “İnsan hiçbir zaman kaybetmez. Kaybettiğini sandığı an bile kazanmıştır. Kaybettiğini sandığı şeyden daha değerli ve daha güzel bir şey kazanmıştır hem de. Neden sen de daha güzelini kazanmış olmayasın ?” Evet kazanmıştım. Yenildim, kaybettim sandığım an onu kazanmıştım. Hem de dediği gibi kaybettiğimi sandığım şeyden daha değerli güzel bir şey. Ben onunla hayatı tekrar kazanmıştım. İşte o an değişti hayatım. Kurtulmakla kalmadı yeniden yazıldı onun sayesinde. Daha dün gibi hatırımda ilk sevdiğimi söylediğim an, iş bulduğumu söylediğimdeki ıçığı, bana verdiği ilk buse, ailesine karşı koyup evlenme teklifimi kabul etmesi, yıllarca bana belli etmese dahi ailesini çok özlediği, oğlumuzu ilk kucağımıza aldığımız gün, fakir olmamıza rağmen bunu hiç dert etmemesi ve hep gülmesi benim için benimle baştan yazdığı hayatı. Güzelliğine vurulmuşum ben onun, fedakârlığına, aşkına, sesine, gülüşüne, bakışına, yorumlarına, kokusuna...

Sayıkladığımı farkındaydım. Artık karşı gelemiyordum göz kapaklarımın üstüne yaramaz, inatçı bir çocuk gibi binen uykuya. Ve belki rüyamda onu görürüm diye yumdum gözlerimi.

ERTESİ SABAH MEZARLIK

Ağır adımlarla her hafta yaptığı gibi ellerinde çiçeklerle yavaş yavaş ilerliyordu onların yanına. Bugün tam bir yıl olmuştu onları kaybedeli. Bu kadar uzun muydu gerçekten? Oysaki daha dün gibi hatırlıyordu o günü. O sabah ne kadar mutlu kalkmışlardı, Kahvaltıya gideceklerdi önce, sonra alışverişe; kocası sevmese de eşlik edecekti onlara. Oradan lunapark ve sonra güzel bir akşam yemeği kızı arabada uyuyacaktı büyük bir ihtimalle, babası sırt ağrısına rağmen yukarı kadar taşıyacak ve üstünü usulca değiştirip küçük bir öpücükten sonra yatağına bırakacaktı küçük kızını. Ama bunların hiçbiri olmadı o gün. Kocasıyla beraber ucu ucuna yetiştirip zorla aldıkları o arabanın onlara mezar olacağını bilemezdi kimse. Bir tek o kurtulmuştu arabadan. Gözlerini açtığında hastanedeydi ve onlar çoktan gitmişti hayatından, orada kaybetmişti hayatının hayatlarını. İşte o günden sonra hiç gülmedi Melikenin yüzü. Sonbahardaki yaprak gibi bir kere düştü yere ve parçalandı. Ertesi bahar ona hiç gelmedi artık. Hep gece oldu yüzü güneşten kaçtı. Dalgın dalgın geldi ve oturdu iki mezar arasına. Kızına ve kocasına bir selam verdi yerleşti usulca... Özlemişti onları kocasının hep parlayan gözlerini. Evet, kocasının gözlerinin içi hep parlardı. Güldüğünde, ağladığında, sevdiğinde, konuşurken ona bakarken... Duygusal bir adamdı o, sevmenin ne demek olduğunu bilirdi. Çok sevmişlerdi birbirlerini. Kızları olursa Melike, oğulları olursa Yusuf koyacaklardı. Kızları oldu ve ismini Melike koydular. Kocasını hep kocaman kucaklardı ve hiç yalnız bırakmazdı

onları, ama bir yıldır kimse sarılmamıştı Melikeye. Bir yıldır soğuktu... Yine de kızını yalnız bırakmamıştı kocası, yan yana yatıyorlardı şimdi her ne kadar o aralarında olmasa da aynı eski günlerdeki gibi. Önce güzelce suladı iki mezarı sonra kuru otlarını temizleyip güllerini bıraktı. Uzun uzun baktı onlara. Ellemek isterdi onları, dokunmak... Onlar yeryüzüydü, kendisi gökyüzüydü bundan sonra hiç kavuşamayacaklardı. Arada bir gökyüzü yeryüzüne damlalar bırakacaktı, aynı şu an olduğu gibi... Gitmek istemiyordu burada, eskiden her gün gelirdi şimdi haftada bir bile olsa her geldiğinde böyle oluyordu. Ruhu ve bedeni hep sarsılıyor kendini günlerce toplayamıyor sonra yine buraya geliyordu. Oysaki deli dolu bir kadındı o. İnsanları mutlu etmeyi bilen fedakâr bir anne bir ești onun yanında kimseler surat asmazdı. Şimdi ise onun yüzü bir yıldır gülmüyordu. Gitme vaktini geldiğini anlamıştı. Son kez duasını okudu ve gözlerine kocası ve kızının yanında duran yeni yapılmış olan iki mezar çarptı. Biri küçük biri büyük aynı kocası ve kızı gibi... Yaklaşıp isimleri okuyunca anladı bir anne ile oğlu yatıyordu burada. "Bir yıkılmış hayat daha" diye mırıldandı. Acaba hikâyesi neydi bu mezarların. Geride kimi, nasıl bıraktıklarından haberleri var mıydı? Bu kadar rahat yatmaları haksızlık değil miydi? Bağırıp çağırmak geldi içinden birden bu dört mezara. Birden onun yerine sessiz haykırdı gözyaşları. Sonra yavaşça büyük harflerle YASEMİN SELVİ yazan mezara yaklaşarak " hepsi sana emanet. Onlara iyi bak " dedi ve ağır adımlarla yürümeye başladı. Gözyaşları hala durmuyordu. Farkındaydı, kocası ve kızı dışında biraz önce tanıdığı o iki mezara ağlıyordu. Belki de bu gözyaşları, tanımasa da o iki mezarın sahibine ağlıyordu kim bilir? Tanımak isterdi o kişiyi, dinlemek isterdi hikâyesini. Bu gözyaşlarını bir de onunla akıtmak isterdi. Sonra kendisine geldi birden; saçını başını düzenledi, toplamaya çalıştı kendini, mendilini almak için çantasına elini attı ki, çantası yanında yoktu. Onların yanında bıraktığını hatırladı. Kahretti içinden. Neden gidemiyordu ki şu yerden bir türlü... El mahkûm geriye döndü. Onu orada kimin beklediğini bilmiyordu. Hayatının ikinci kez kocasının ve kızının mezarı başında değişeceğini bilmiyordu. Uzaktan gördüğü bu adamın ona umut, kendisinin de o adama yeni bir nefes olacağını bilemezdi usulca geri dönerken...

BEŞ SENE SONRA MEZARLIK

Bugün tam beş sene oldu. Güzde yapraklarını dökmüş çıplak bir ağaç gibi kalalı. Sesini kaybetmiş bir bülbül gibi, rengini, kokusunu kaybetmiş bir menekşe gibi. Bir yanım hâlâ eksik ve yeri doldurulamaz, ama tam beş sene önce bugün burada ben hayatımın ikinci yarısına başladım. Karımın ve oğlumun başında ağlarken bir el omzuma dokundu ve bana aynı yıllar önceki gibi "NEDEN" diye sordu. İşte o an ikinci defa değişti benim hayatım. Kurak bir toprakta açmış tek bir çiçek gibi geldi oturdu gönlüme. Yasemin benim karımdı

yıllarca beraber güldük, ağladık, sevdik. Yasemin benim oğlumun annesiydi unutmaz unutamazdım. Bana beni öğreten ilk kadındı. Bana kaybetmek diye bir şey olmadığını anlatan yine oydu. Hatta bana Melike'yi veren de yine o oldu. Kim bilir belki de "neden" sorusunu Melike'nin kulağına o fısıldamıştır. İşte bu kadar fedakâr bir kadındı o. Beni emanet edecek kadını benimle kendi mezarı başında buluşturmuştu. Biliyordu çünkü Yasemin ondan sonra yaşamak istemeyeceğimi ona gitmek isteyeceğimi, vaktim gelmeden. Bunun için bana o gün gönderdi Melike'yi. Yıllar önce beni vapurda kurtardığı gibi o gün de Melike'nin kurtarmasını istedi. Melike ne kadar da Yasemin'e benziyordu; kâkülleleri vardı, gülüşü aynen onun gibiydi, nefesi, sesi, fedakârlığı... "Yasemin" diye sarılıp ağlamak geldi içimden ve öyle de yaptım sarıldım ve ağladım hüngür hüngür... Nedenini sonradan anlattı. O kadar çok benziyorduk ki birbirimize, hikâyelerimiz aynı kalemden aynı kâğıda aynı anda farklı isimlerle yazılmış. Sonradan aynı hikâyeler olacağını bilebilir miydik ki? Biz birimize sabrı öğrettik, biz yenilmemenin ne demek olduğunu, düştükten sonra kalkmayı, gözyaşlarımızı bazen saklamayı bazen de silmeyi öğrettik birbirimize onlar sayesinde. Şu an yanlarında durup dua ettiğimiz mezarlara borçluyuz bunları. O hâlâ kocasını kızını özlüyor bense karımı oğlumu. Yusuf Melike'yi bana, Yasemin de beni Melike'ye emanet etti. Her insan öldüğünde yeni bir bedende hayat bulmuş derler, belki Yusuf bende, Yasemin de Melike'de hayat bulmuştur. Bir ay evvel evlendik. Birbirimize iyi gelmek için. Onunla beraber Yasemin'le de evlendim ben, onunla beraber yeniden gözlerimi açtım ölmüşken. Cehenneme düşmüşken, gözlerimi cennette açtım. Bu sefer gözyaşlarımız bir farklı akıyordu yeryüzüne özlem ve huzurla. Aşk ve nefretle... Birbirine karıştı gözyaşlarımız aktı mezar taşlarına, vurdu "neden" diye. Ben Servet, mezardaki eşim Yasemin, şu an elini bir umut tuttuğum karım, kârımın kazada kaybettiği eşi Yusuf ve çocuklarımız "NEDEN?"

Çünkü kaybeden yoktur bu hayatta, kaybetmek de. Her kaybettiğini sandığı an bambaşka bir şey kazanır hayat. Kapının kapandığını sandığında aslında yeni bir kapıdan girer insan. Yenilmez, kaybetmez. Yenilmedik biz, kaybetmedik. Sadece bulduk birbirimizi. Yeniye, umudu, gücü, tutunmayı, kazanmayı...